

Đàn Ông Không Đọc

Contents

Đàn Ông Không Đọc	1
1. Cha Mẹ Tôi	2
2. Bao Giờ Bạn Trở Thành Đàn Ông	3
3. Yêu Gái Hư	4
4. Cưới Gái Ngoan	6
5. Khi Nào Chàng Trai Bốc Đồng Trở Thành Người Đàn Ông Bản Lĩnh?	8
6. Đàn Ông Sau Ly Hôn	10
7. Đàn Ông Nếu Ly Hôn, Sẽ...	11
8. Nỗi Sợ Của Đàn Ông 30+	12
9. Tìm Con Trên Mạng	14
10. Đàn Ông - Đàn Bà - Thực Phẩm	15
11. Câu Chuyện Về Bao Cao Su	16
12. Đàn Ông Cưng Gì Hơn Vợ	18
13. Đàn Ông Tình Dục, Đàn Bà Tình Yêu	20
14. Đàn Ông Chạy Xe Thể Thao	22
15. Viết Cho Những Người Muốn Làm Tình Cùng Tôi	24
16. 15 Cách Làm Khổ Đàn Ông	25
17. Nhận Diện Home-men	27
18. Bạn Đàn Ông	29
19. Chồng Đàn Bà	30
20. Nhạc Sĩ	31
21. Lên Mạng Và Lên Giường	33
22. Giải Thiêng Tạng Ngao	34
23. Cave Và Giám Đốc (1)	35
24. Cave Và Giám Đốc (2)	36
25. Tắm Danh Thiếp Của Gái Bao	38
26. Bạn Ở Sài Gòn	39
27. Thấy Dọc Đường	41
28. Đường Cong Của Lon Bia	42
29. Đàn Ông Cần Phải Có Tiền?	43
30. Phía Sau Người Đàn Ông Chung Tình	45
31. Chú Dế Lương Tâm	46
32. Anh Xe Ôm Đất Sài Gòn	47
33. Vì Sao Trang Hạ?	48

Đàn Ông Không Đọc

Giới thiệu

Cứ mỗi lần cha tôi tìm kiếm người bạn gái mới, tôi lại phấp phỏng lo âu. Lần đầu tiên, cha tôi mê. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dan-ong-khong-doc>

1. Cha Mẹ Tôi

Cứ mỗi lần cha tôi tìm kiếm người bạn gái mới, tôi lại phấp phỏng lo âu.

Lần đầu tiên, cha tôi mê... bà hàng xóm. Hai ông bà đã làm hàng xóm với nhau chừng nửa thế kỷ. Bỗng một ngày đẹp trời, cha tôi phát hiện bà già bảy chục tuổi gần nhà cũng... cô đơn y như mình. Vào ngày giỗ chồng của “ý trung nhân”, cha tôi mang chút quà sang, rồi lựa lời thủ thỉ. Khỏi phải nói, bà già bảy mươi nổi khùng, chỉ thiếu nước cầm chổi rượt ông già tám mươi chạy có cờ.

Bản thân người già cũng thấy, tình già thật kỳ quặc, khùng điên.

Cha tôi không nản chí, ông quay ra mê một nữ phát thanh viên truyền hình nổi tiếng, ông cứ lẳng lặng, con cháu không ai biết gì. Tôi có giải thích với cha rằng, bà này ngoài đời xấu lắm, sỗ sè béo lùn tịt, con lớn của bà thì ghê gớm, cha không ăn thua gì đâu. Ấy thế mà thỉnh thoảng bà xuất hiện trên ti vi, lại thấy cha tôi ngồi ngắm cái... màn hình, thế có thương không!

Cha tôi thích một nữ tù nhân chính trị ngày xưa giam cùng nhà lao của thực dân Pháp với ông. Bà rất đẹp lão, tính tình điềm đạm, quần áo thơm mát, lại ở vậy một mình. Thế nhưng một thời gian sau không thấy bà tới nhà tôi ngồi chơi, ăn đám giỗ nữa. Tôi dò hỏi thì được biết, bà đã chuyển vào Nam sinh sống. Bà giải thích rằng, những vết thương thời chiến tranh và đòn tra tấn trong nhà tù làm bà nhức xương khớp lắm, ở miền Bắc trời lạnh mùa đông làm bà đau thấu xương. Tôi không rõ có phải bà chạy trốn người đồng chí cũ chăng, hay tìm một cơ khéo léo để từ chối.

Thực sự, nhiều người cũng nghĩ rằng già rồi mà còn tính ý này kia thì thật là tồi tệ, con cháu cười cho. Ngay cả người không có con cháu, như bà đồng chí của cha tôi, cũng vẫn sợ điều gì đó, lạ ghê!

Tôi lấy chồng, cha tôi rất ít khi đến thăm tôi. Dù ông vẫn chạy xe máy cà tàng cả trăm cây số một ngày, lang thang ngao du sơn thủy, ông cũng ít khi quá bộ có một con phố chừng hơn một cây số để tới thăm con cháu. Hỏi ra thì mới biết, cha tôi bảo, mỗi lần ông đến, thấy ông bà thông gia vui vẻ, trò chuyện với nhau, chăm sóc nhau, cha tôi thấy tủi cho cái thân già vò vớ của ông lắm. Cho nên ông rất ít khi tới.

Chà, thì ra bao nhiêu con cháu cũng không thể được cái chỗ trống của người bạn đời ở bên cạnh cha tôi.

Bố mẹ chồng tôi đâu biết tâm tư ấy của cha tôi. Bố mẹ chồng tôi vẫn chắc lưỡi bảo, ông già rồi mà còn chẳng chịu nghỉ ở nhà cho con cháu chăm sóc, làm sao mà cứ nay đi tỉnh này, mai chơi tỉnh kia thế. Bấy giờ lương hưu cao, nhà ở đầy đủ, con cháu dâu rể đầy ra, cháu nội cháu ngoại có hết rồi, ông chỉ hô một tiếng là có con cháu phục vụ, thế mà sao cứ tự cái thân làm tội cái đời làm chi!

Bố mẹ chồng tôi rất hạnh phúc, đều đặn một hai ngày ông lại chở bà đi chơi, sáng ông dậy sớm quét sân giúp con cháu, bà ra công viên đi bộ cùng các bà trong Tổ phụ nữ, tập thể dục với nhau, trên đường về tạt qua chợ mua tí thức ăn trong ngày. Đối với bố mẹ chồng tôi thì tình già là một thứ trong khuôn phép gia đình, chỉ dành cho vợ chồng già với nhau thôi. Trần đời chưa từng ai nghĩ già rồi còn yêu đương. Cho nên

một hôm, các bà ở Tổ phụ nữ tíu tít rủ nhau đi rình một đôi uyên ương đầu bạc trong công viên. Các bà rủ mẹ chồng tôi đi xem sự lạ.

Mẹ chồng tôi với mấy bà nấp sau gốc cây, tiến tới sát gần đôi uyên ương đang mãi mê trò chuyện trên ghế đá công viên buổi bình minh. Tới gần, mẹ tôi ngẩn người nhận ra... hoá ra đó chính là ông thông gia nhà mình, tức là cha tôi, đang âu yếm nắm tay một bà già, cùng ngồi nhìn mặt trời lên, nghe chim hót líu lo, thủ thỉ tâm sự trong không khí mát lành của buổi sáng mùa hè.

Sợ mọi người phát hiện ra, mẹ tôi xấu hổ quá vội lên về ngay, bỏ mặc các bà trong Tổ phụ nữ vẫn say sưa mắt tròn mắt dẹt ngắm hai ông bà già tội nghiệp như người ta ngắm khỉ qua song sắt vườn thú Thủ Lệ vậy.

Mối tình duyên của cha tôi chắc là kéo dài chẳng bao lâu, vì ít lâu sau, không còn thấy các bà ở Tổ phụ nữ trong ngõ rủ nhau buổi sáng đi tập thể dục nhân tiện đi rình xem nữa. Chỉ có một bữa, bà béo hàng xóm hót hải và tình quái chạy sang nhà tôi hỏi, này bà ơi, sao tôi vừa đứng phơi quần áo ở gác hai, nhắc thấy có cái xe máy Pơ-giô cà tàng chạy từ cổng nhà bà ra, trông đáng giống giống cái ông ở công viên dạo nào, có phải khách nhà bà không hở bà?

Cuối cùng, cha tôi cũng tìm được một người bạn gái chung thủy và đảm đang, trẻ hơn tuổi ông cỡ khoảng nửa thế kỷ. Thế là từ đó, những chuyến chu du của cha tôi có thêm bạn đồng hành, ông vì vu đi chơi bạn bè khắp nơi có khi hàng hai ba tháng trời không về nhà. Cha tôi rất hạnh phúc, mãn nguyện và vui ra mặt, dù cuộc sống của ông cũng chỉ là thêm một người xối cơm cho, đun nước pha cho ấm chè, cùng ăn xôi sáng, cùng xem ti vi, có người ngồi băm thịt nấu nhừ cho ông ăn, trên một cái bếp củi ở nhà quê hay chân núi nào đó, khi ông dừng chân, mà ông bảo là ngon hơn thịt xay ngoài chợ về nấu trên bếp gas do con cháu làm.

Tôi cũng mong ước khi về già, vẫn còn người yêu hoặc yêu được người nào trẻ hơn nửa thế kỷ. Mà không hề bị ngăn cản bởi những trở ngại như thừa kế tài sản, con cháu sợ mang tiếng, xã hội lên án...

Cha tôi vẫn bảo, cả cuộc đời đã tranh đấu cho độc lập tự do, có gì khi về già, ngay cả suy nghĩ và tình cảm độc lập của mình, tự do của cá nhân mình cũng không được quyền tự quyết định? Thế giới của người già, thì các anh các chị làm sao hiểu nổi?

2009

2. Bao Giờ Bạn Trở Thành Đàn Ông

Bạn thường có thói quen gọi ình vào những lúc bạn bị người ta bắt nạt. Ngày xưa thôi, giờ thì khác, bạn luôn im lặng. Ngay cả khi vợ bỏ, ngay cả khi bạn hàng lừa tiền, ngay cả khi bị người đời lợi dụng và hắt hủi. Ngay cả khi không gia đình, không nhà, không con cái, không tiền.

Một ngày, mình ngồi nghĩ về sự im lặng ấy của một người đàn ông bốn mươi. Im lặng – Nghĩa là gì?

Chắc chắn không phải mang ý nghĩa của lãng quên, vì mình tin bạn không thể quên mình, y như không thể quên nhiều thứ khác trong cuộc đời này. Cũng không phải là sự im lặng kẻ cả, bạn chưa học được thái độ đó. Im lặng không phải là từ chối, vì mình chưa từng xin bạn bất cứ thứ gì để cho bạn có cơ hội từ chối.

Mình ngồi đếm lại quá khứ như ngồi đếm sỏi trong hồ nước, có những thứ nhìn thấu và có những thứ một đi không trở lại. Thời gian chắc chắn là một mặt hồ rất rộng mà chúng ta ném vào đó tuổi trẻ, sự xinh đẹp ngày thơ, hồn nhiên tuổi vào đời, ném cả vào đó những thứ ta từng muốn quên.

Hồi mới quen nhau vài năm, ngày nghỉ mình thường cùng bạn bè chạy xe hai chục cây số xa thật xa qua chỗ bạn ở, để nấu một bữa cơm, ngồi ăn tán gẫu, rồi đạp xe hai chục cây số về. Bạn kỳ cục là, bạn là chàng trai duy nhất, là người duy nhất có xe máy, là người đang lĩnh lương cao nhất, nhưng bạn luôn để các bạn gái chạy xe thật xa tới, mua đồ ăn, tự nấu ăn cho bạn.

Và nếu chậm mời bạn vào ăn cơm, bạn sẽ dỗi, bạn nằm lăn ra cái võng mắc ngoài hiên, giả vờ ngủ. Cổ tình cho bạn bè biết là bạn đang dỗi!

Hồi đó mình chỉ thấy, bạn thật kỳ cục bởi bạn luôn cư xử không công bằng với những bạn bè yêu mến như mình, và lại quá chiều chuộng những kẻ chẳng tử tế gì với bạn. Lương cao bạn dành cho lũ con trai người dưng ăn bám ở nhà bạn, nuôi chúng nó, trả tiền học cho chúng nó, xin việc cho lũ chúng nó, đi lãnh hậu quả cho những vụ ăn cắp giật tiền của chúng nó. Nhưng tiền ấy chẳng để dành cho bạn bè đi chợ mua cơm nấu ăn chung một bữa thi thoảng.

Bạn sẵn sàng để lũ con gái đạp xe đường trường tới thăm, chứ ngày nghỉ để xe máy cho lũ trai ăn bám bạn chúng nó vi vu đi cửa gái. Và bạn chỉ giận bạn bè, không bao giờ giận lũ người dưng.

Nhìn bạn co quắp nằm vồng, như một con cá khô nhặng và phật ý, mình thấy sao cậu bạn giống một thằng nhóc năm tuổi, cố tình quậy phá, cố tình ăn vạ để được người ta chú ý tới sự có mặt của nhóc.

Xe máy mình bạn trả góp để cả lũ con trai ấy... xài chung, rồi cũng bị bán mất. Mà bạn chả giận.

Nhưng mình nổi giận. Khi một ngày, mình mang chiếc xe đạp Martin 107 mới mua đem tặng ột chị cave về già đang nuôi con nhỏ 5 tuổi, nhờ bạn mang xe tặng chị ấy, thì lũ con trai nhà bạn mang xe bán ngay lấy tiền đánh bạc. Mà bạn chẳng giận chúng nó. Bạn còn trách mình, bảo, đằng nào xe cậu chẳng đem cho đi, thì cho ai chả được? Bán hay cho khác gì nhau?

Mình lặng lẽ cắt đứt liên lạc sau đó. Bản thân không hiểu nổi mình đang yêu ghét cái gì, mà sao không thể quên được viên sỏi khinh bỉ ném xuống cái mặt hồ chung tuổi trẻ của tất cả lứa chúng ta khi ấy.

Mình nghĩ, lòng tốt có giới hạn, và lòng tốt có nguyên tắc của tốt. Mình nghĩ tốt bụng là tử tế một cách có nguyên tắc. Còn bạn nghĩ tốt bụng là bao dung nuôi lớn một lũ người dưng ích kỷ.

Gần hai mươi năm sau gặp lại, bạn vẫn không hề đổi khác. Vẫn gầy, đen, đang nuôi báo cô một lũ trời đánh và vô tâm nào đó. Khá hơn là chiếc xe máy rách của bạn đang đi không phải loại xe trả góp, nhưng nhà vẫn đi thuê, tiền thường không dính túi một xu. Và buôn bán được bao nhiêu tiền, dành để trả học phí lần nuôi không công ột thằng sinh viên đại học Bách Khoa, một thằng sinh viên cao đẳng nghề, một thằng thất nghiệp ham số đề. Trong khi đứa con gái ruột của bạn, mẹ nó mang đi phương trời nào, không biết, không nuôi.

Và tệ hơn, bạn tự động biến mất không tăm hơi dù chỉ sống cách nhà mình vài phút đi bộ.

Thì ra, vở kịch của mình công diễn tại TPHCM, lúc đó mình bận ở Hà Nội vài ngày, bạn không nhận được vé mời xem, nên bạn giận.

Y như giận vì chưa thấy cái lời mời cơm hai mươi năm trước. Bất chấp những quãng đường xa hai mươi cây số giờ đã thành hai nghìn cây số. Bất chấp chúng ta đều đã cùng trở nên già cũ, trải đời bằng những cách khác hẳn nhau.

Viên sỏi ném mãi chả chìm xuống tới đáy hồ.

Đến bao giờ bạn mới trở thành đàn ông, hử cậu bé bốn mươi?

2011

3. Yêu Gái Hư

Hò hẹn với gái hư là mong ước của tất cả thầy đàn ông trưởng thành. Cho dù họ không định yêu lâu, không định cưới gái hư, thậm chí, vẫn nung nấu ý định phải kiếm bằng được một cô gái trinh làm vợ.

Thế nhưng đàn ông vẫn không cưỡng lại được gái hư. Nhất là đàn ông tử tế.

Bởi gái hư không câu nệ và giả dối

Gái hư có thể sẵn sàng nói CÓ hoặc KHÔNG mà không cần lưỡng lự, bởi mọi quyết định của nàng xuất phát từ chính con người thật của nàng. Gái hư không sợ thị phi của ai, càng không sống theo cách mà bố

mẹ ép con gái sống. Gái hư không chấp nhận những chiếc vòng kim cô người ta tròng lên đầu nàng, như là sự nô lệ cho trinh tiết (mà mọi người vẫn nhầm gọi đó là sự giữ gìn phẩm hạnh!); Như là khái niệm con gái phải thùy mị nét na diêu dàng (sao đàn ông không diêu dàng cho đàn bà nhờ?); Hoặc như sự ràng buộc phải ngồi yên ngoan ngoãn chờ một chàng hoàng tử đến cưới, và hưởng thụ những trò chơi tình ái do hoàng tử ấy chủ động quyết định. Gái hư thì khác, nàng muốn tự nàng quyết định luật của mọi cuộc chơi.

Gái hư có thể chơi với đàn ông như một người đàn ông sòng phẳng, và yêu đàn ông như một người phụ nữ đang hoàng, không dây dưa trong tình yêu. Chỉ bởi, ai buộc được chân gái hư? Gái hư càng không dùng nước mắt để níu kéo cuộc tình, những nàng gái hư hiểu rằng, ở đâu cỏ cũng xanh, tội gì cứ quẩn quanh ở mảnh đất đàn ông này, và nàng khoái khám phá những khu vườn ngon đời khác, nàng được quyền Ra Đi cơ mà!

Trong tình yêu, kẻ nào ra đi mới là kẻ mạnh!

Lỗi của gái hư là yêu xong, nàng khiến đàn ông có cảm giác nhược thiếu. Vừa yêu vừa sợ cái bản chất nồng nhiệt của một người đàn bà từng trải và dám sống thật trong vóc dáng của một cô gái trẻ.

Gái hư không bắt đàn ông phải làm... đàn ông mẫu mực

Gái hư không bắt đàn ông phải đưa đón đúng hẹn, một bó hoa vào mỗi tối thứ bảy, một cuộc gọi điện thoại tâm tình chúc ngủ ngon – đều như vắt chanh – vào mỗi mười giờ tối. Giời ạ, yêu như thế thì tẻ nhạt tầm thường như lấy số xếp hàng ở bệnh viện hoặc bấm thẻ báo công ở cổng công ty mà thôi.

Nàng có thể biến mất trong một tuần để phiêu lưu trong thú vui khám phá bí mật của nàng. Nên nàng cũng không hỏi lý do nếu chàng đột ngột mất tăm, và chỉ xuất hiện vào đúng lúc cả hai cùng lên cơn thèm yêu nhau.

Gái hư sợ ràng buộc và những biểu lộ bề ngoài, điểm này, đàn ông thích!

Gái hư không cần đàn ông có sự nghiệp, gái hư không bắt đàn ông phải kê khai các cuộc điện thoại lạ trong ngày, các tin nhắn bí mật. Gái hư thậm chí còn nhảy xồm vào giữa đám rượu bia của chàng bồ và giúp chàng chinh chiến sát phạt mọi chiến hữu của chàng, trong con mắt nể phục của cả đám giai ngoan đang (đành phải) để người yêu ở nhà làm gái ngoan.

Gái hư phóng xe phân khối lớn đưa chàng rữ ra vì say rồi khỏi tiếc rượu.

Gái hư đâu có đòi đàn ông phải bảo bọc, che chở cho nàng. Đâu có ngồi khóc ti ti nếu người yêu lỡ say không đưa mình về nhà đúng giờ. Gái hư chỉ có hành động.

Nếu một ngày không yêu, gái hư cũng sẽ ra tay trước. Thường chia tay nhau rồi, đàn ông có thể vẫn là bạn thân với gái hư, chứ với gái ngoan, họ sẽ được khuyến mại vài tạ nước mắt, và vô số chữ rửa nếm theo sau lưng, dù được nói thầm, lén lút.

Gái hư yêu bản thân, không chịu hy sinh vì đàn ông

Đàn ông có một thuộc tính lớn nhất, là tự yêu bản thân mình một cách ghê gớm. Và gái hư gần như một phản chiếu của đàn ông, nàng hiểu về mình, yêu mình, trân trọng mình, tự trọng bản thân cao, cao tới mức nó làm nàng vứt bỏ cả những danh hiệu về vang xã hội áp đặt lên, hoặc những nghĩa vụ thiêng liêng người khác mong đợi nàng có, nếu chúng làm tổn thương đời nàng.

Vì thế, gái hư không bao giờ hy sinh vì đàn ông. Nếu chàng đến muộn, trong lúc đợi chàng đón, gái hư sẽ làm quen thêm một tá đàn ông các kiểu lữ đi ngang qua chỗ nàng, gửi cái mắt liếc tình với một tá đàn ông đẹp trai quanh nàng, và phô vẻ đẹp cùng sự yêu đời của nàng cho tất thấy thế giới nhỏ nhoi quanh đó. Nàng không hy sinh giây phút sống trẻ trung đẹp để đợi một người đàn ông, dù đây là người quan trọng nhường nào.

Vô hình trung, gái hư không khiến cho đàn ông cảm thấy tội lỗi, gánh nặng, áy náy, như áp lực mà lũ gái ngoan đang gây ra trên tình trường. Yêu gái hư không cần áp lực.

Và vì thế, đàn ông hạnh phúc.

Gái hư nhẫn tâm hơn, nên gái hư tuyệt vời hơn

Gái hư có thể lôi người yêu ra để thử nghiệm cảm xúc hoặc thu thập kinh nghiệm tình dục. Việc ấy dạy đàn ông trưởng thành và khiến tình yêu thăng hoa.

Gái hư không bao giờ tha thứ cho bất kỳ sai lầm nào của người yêu (Người ta vốn nghĩ, yêu nàng gái hư đã là sai lầm lớn nhất của đàn ông rồi cơ mà!). Thế nhưng, nếu gái hư chấp nhận yêu tiếp, chấp nhận bỏ qua, tức là bởi nàng bỏ qua, nàng sẽ “không tính” cũng như “không tính sổ” lỗi ấy, và đàn ông sẽ trắng án y như chưa từng mắc lỗi. Gái hư nói là làm, không làm tổn thương ai càng không cho ai quyền làm tổn thương mình.

Không giống như vô số gái ngoan, núp lấy danh hiệu gái ngoan, song mỗi sai lầm của người yêu, gái ngoan sẽ đau khổ nghĩ mình bị thiệt thòi và chịu tổn thương một phía. Rồi cuối cùng họ sẽ tha thứ, chịu đựng, chứ họ không hề bỏ qua lỗi. Và họ sẽ ca cẩm, nhai đi nhai lại cái lỗi lầm ấy, làm đàn ông phát điên trong tình yêu.

Kiểu gì, đàn ông cũng sẽ nhẹ nhõm hơn nếu hò hẹn với một nàng gái hư.

Gái hư là cuộc đi săn bất tận

Tổ tình với gái ngoan, nếu họ gặt đầu, coi như đàn ông từ đó có thêm một cái ba lô đeo sau lưng, trong ba lô ấy đựng cái chiến lợi phẩm tình yêu. Mà đàn ông chỉ một lần giương súng bắn hạ, cái tình yêu ấy đã ngoan ngoãn và dai dẳng đi theo chàng, như thể một con mồi đã... chết!

Nhiều đàn ông hết yêu rồi vẫn phải đeo bông, không thoát ra khỏi cô người yêu bé bỏng ngoan ngoãn được, và chết đuối trong nước mắt nàng.

Gái hư cho đàn ông cảm giác một cuộc săn lùng bất tận và lạc thú bất tận. Yêu được gái hư như thể thợ săn bắn hạ một con thú còn sống, và cái chiến lợi phẩm “tình yêu của gái hư” ấy luôn chực nhảy ra khỏi vòng tay chủ nhân. Khiến đàn ông vất vả giữ lấy, theo đuổi, chiến đấu với những thợ săn khác đang dòm ngó, và chiến đấu cả với gái hư. Khi nàng tưởng như đang yên ổn yêu mình, nhưng tình thực, trái tim và cả cơ thể nàng dường như luôn chờ nhảy nhót ra chốn tự do.

Đàn ông thích săn được một con mồi chết, hay một mồi luôn sống thách thức?

Gái không hư từ bản chất. Gái thường hư từ trải nghiệm.

Nên bảo sao, đàn ông mê đắm nhất với gái hư, lại thường yêu phải những cô nàng hơn tuổi, tục gọi là... đàn bà?

2011

4. Cưới Gái Ngoan

(tâm sự của một giai ngoan lấy một gái ngoan)

Trước ngày tổ tình, chúng tôi là bạn học cùng nhau lớp 12 ở THPT Hoàn Kiếm. Hồi đó, những buổi sáng đến lớp rét run, chia nhau gói xôi của bà bán xôi gần trường, hay những giờ tan học gần dịp nghỉ hè, chúng tôi chờ nhau trên xe đạp từ phố Hai Bà Trưng lang thang ra cầu Long Biên, trốn học lên tận Hồ Tây, trở thành kỷ niệm rất đẹp.

Học đại học, bốn đứa chúng tôi học khác trường nhưng vẫn ở gần nhà nhau, nên trở lên thân thiết. Tôi yêu Th., vốn là bí thư cũ của lớp, còn thằng Minh yêu Trang. Trang ở Hàng Bạc nhưng lại lên nội trú ở với lý do ghét sự quản lý của ông bà bố. Chúng tôi rủ nhau cùng tổ tình vào một ngày. Bốn người bạn thân cùng trở thành những người yêu nhau.

Sau phút “thắng lợi”, cả bốn đứa hẹn nhau ra cà phê, bốn chiếc xe đạp đã trở thành hai chiếc xe máy. Đi chơi xa, vui buồn giận hờn chúng tôi đều có nhau.

Tôi không viết tên vợ tôi ra, bởi chúng tôi đã li hôn ngày hôm qua.

Th. là gái ngoan điển hình, tính cách trái ngược Trang. Chính vì ngoan hiền tử tế quá, vợ tôi đã kéo đời chúng tôi xuống vực.

Khi mới yêu nhau, mọi giận hờn, Th. đều lấy nước mắt ra để giải quyết. Tôi luôn nhường cho cô ấy đúng. Đi chơi xa, cô ấy luôn bé bỏng bên tôi. Để mặc tôi lo đưa đón, xem xét xe cộ, chuẩn bị cho chuyến đi an toàn, xử lý các mối quan hệ xã giao, thậm chí mệt mỏi không được kêu mệt, còn phải... bón cho cô ấy ăn từng thìa. Tôi hầu như không được nhận một sự chăm sóc thật sự nào từ Th., ngoài những nụ hôn tràn lan, những lời nói ngọt ngào nhưng... nói để đó, và một số các thứ quần áo không hợp gu, mà cô ấy nổi hứng mua về ép tôi mặc, coi đó là chăm sóc người yêu. Còn lại, thường xuyên những cú điện thoại Th. bảo là gọi quan tâm tới người yêu, thủ thỉ với tôi, nhưng thực ra lại là than vãn kể tội người khác, kêu ca những cái trục trặc nhỏ nhoi mà cô ấy không vừa ý. Trong khi không hề hỏi tới việc, tôi đối mặt với những vấn đề gì.

Trang yêu cậu Minh thì khác hẳn. Trang ghét gia đình, Trang ghét thị phi, nên cô ấy không tám chuyện hàng giờ về ai. Trang thích chinh phục, thích chủ động, nên cô ấy thường lại là người lựa chọn điểm đi chơi chung, chọn hành trình, quản lý cất đặt công việc. Trang không thích dựa dẫm, cũng không phụ thuộc, nên yêu Minh cô vẫn giữ cá tính của mình. Khi tôi bị khách hàng quỵt tiền hàng của công ty (một khoản lớn), chính Trang cùng Minh là hai người đi lo nhờ người giúp tôi xử lý khoản nợ và khách hàng rần rật (mà cô ấy gọi đó là chiêu “bàn tay sắt bọc nhung”). Trong lúc ấy, người yêu tôi chỉ biết ngồi nhà, co rúm lại vì sợ hãi, và còn trách móc tôi tin người.

Chúng tôi đã suýt chia tay nhau, sau kỳ nghỉ chung ở biển.

Đêm ở nhà nghỉ trông ra biển, trở thành kỷ niệm sâu sắc nhất khiến tình yêu thăng hoa. Nhưng đó là đối với cặp Minh – Trang. Còn tôi, Th. đã không dám làm “gái hư” dù chỉ một lần. Cô ấy trong lúc giận dỗi, đã buột miệng gọi tôi là “thằng lợi dụng”.

Tôi không hề muốn lợi dụng hoàn cảnh để ép cô ấy chiều mình, nhưng thật sự tôi rất yêu, nên lời nói ấy càng làm tôi tổn thương.

Có rất nhiều cách để từ chối người yêu. Nhưng có những cách để yêu nhau hơn, tôn trọng nhau hơn, thì cũng có những cách khiến cả hai tổn thương tới mức, như tình yêu không còn sót lại chút nào. Tôi mang ghế ra cửa khách sạn ngồi hút thuốc suốt đêm. Nhiều cô gái đứng đường lang thang đi qua mời mọc, ngay cả tay lễ tân khách sạn cũng gợi ý trắng trợn. Nhưng tôi không kiếm gái. Vì để làm điều đó, tôi có thể ngủ với gái ở bất cứ đâu, bất cứ chỗ nào. Tôi đâu cần đi xa tới thế, yêu lâu tới thế, thương yêu nhiều đến thế, bỏ tiền nhiều thế để thuê khách sạn đẹp nhất? Để có một kỷ niệm ê chề?

Lúc đó, chúng tôi cũng đã ra trường một năm, đi làm có tiền, có các mối quan hệ mới. Tôi thiếu gì những cơ hội mời mọc, những khách hàng xinh đẹp tới công ty tôi mua ô tô nhưng lại chưa có bằng lái xe và đang đọc thân, hoặc những đồng nghiệp trẻ đang rất ăn ý trong công việc và hợp sở thích nhau? Nếu nói tôi lợi dụng cô ấy, phải chăng Th. đã coi rẻ tất cả những gì tôi cố gắng trong tình yêu?

Sáng hôm sau, cặp đôi kia hạnh phúc bao nhiêu thì tôi ngại ngần ít nói bấy nhiêu. Dẫu sao mọi người cũng đoán được sự việc, bởi thân nhau mấy năm rồi, tính cách nhau thì còn lạ gì?

Minh có một tuần trăng mật kéo dài, say đắm từ hôm ấy cho tới sau ngày cưới. Tôi không có tuần trăng mật, tôi chỉ có đêm tân hôn. Sau đêm tân hôn là một cuộc sống khác, rất lạ lẫm.

Khi Minh – Trang cưới nhau, chúng cũng giục chúng tôi cưới cùng ngày, cả lớp 12 trường Hoàn Kiếm sẽ đến một thể, cả những đứa ở nước ngoài cũng đã xếp lịch nghỉ đông bay về Việt Nam dự cưới. Tôi ở trong trạng thái, cưới cũng được, không cưới cũng được. Vì tôi bắt đầu so sánh Th. với Trang.

Th. luôn đòi hỏi tôi chăm sóc, Trang không cần ai chăm sóc, ngược lại, cô ấy lại đoán được bạn trai đang nghĩ gì.

Th. không tự đi được xe máy, bởi không chịu tập đi xe máy, đã có tôi đưa đón. Trong khi Trang không bao giờ chịu làm cái ba lô đeo sau lưng người yêu, cô ấy chủ động mọi việc.

Th. không từng làm bất cứ việc nhà, bởi được mẹ chăm sóc, là quần áo, nấu cơm cho. Nên rời mẹ ra, cô ấy muốn tôi phải yêu và chăm cô ấy như... một người mẹ có râu. Còn Trang tự lập từ năm thứ nhất đại học, năm thứ hai cô ấy đã đi làm gia sư, kiếm tiền thêm, nên tự độc lập cả kinh tế lẫn cuộc sống.

Th. luôn ngồi sau xe, tôi đưa đi đâu thì biết đi đó, muốn về là nín tay tôi đòi về, như thể cô ấy là trung tâm của vũ trụ, là lẽ sống của tôi. Trong khi Trang đi nhiều nên biết lắm quán ngon, khi giận người yêu có thể một mình đi đó đây vui sướng, Trang coi người khác là một vũ trụ y như mình, đáng để khám phá.

Nhưng tôi không thể biến Th. thành khuôn mẫu người yêu của bạn. Tôi càng không thể bỏ người yêu để cướp người yêu của bạn. Bốn chúng tôi cưới vào cùng một ngày.

Sau cưới, trước khi đi nghỉ tuần trăng mật, Trang mua hai vé du lịch nước ngoài cho bố mẹ chồng. Thế là họ cùng lên đường, vợ chồng Trang đi Trung Quốc, Thẩm Quyển, Hồng Kông, còn bố mẹ chồng đi Thái Lan. Cả gia đình đều vui vẻ, tận hưởng cuộc sống riêng tư không áy náy về... người khác.

Còn ngay bữa cơm đầu tiên trong gia đình, mẹ tôi kinh hãi phát hiện ra, con dâu không phân biệt được mì chính với muối I-ốt là gì. Tưởng quả cam là... quả quýt bèn ra sức bóc lấy bóc để, sau khi phát hiện ra nhầm, đã giấu quả cam chảy nước xuống dưới... tầm chăn.

Th. ngoan, nên Th. là gái trinh trong đêm tân hôn. Nhưng khi bước vào cuộc sống mới, Th. không có bất cứ thứ gì để trang bị ỉnh trong cuộc sống, ngoài màng trinh và tình yêu. Đổi lại, đỉnh điểm là tối đó, Th. ngồi trong bàn máy tính của tôi (máy tính ở phòng ngủ) và phát hiện ra một lô ảnh khỏa thân của các ngôi sao Play boy trong ấy. Trước đây, vợ tôi chỉ lục laptop của tôi, chứ ít khi về nhà tôi ở lại quá vài tiếng, đã bị bố mẹ gọi về vì lo đi lâu sinh chuyện. Bởi thế, chuyến khám phá tư gia của... chồng khiến nàng ôm gối khóc hết nước mắt và gọi điện về mách mẹ, như thể tôi đã phản bội, ngoại tình.

Nhưng đàn ông, ảnh sex thì đã sao? Nếu đẹp. Ngắm thì đã sao, đâu phải là yêu?

Th. còn nhiều sự cố khác để hủy hoại triệt để những ngày đầu sống chung. Vụng về, câu nệ, cố chấp, luôn giữ thể, không hài hước, dễ mau nước mắt. Cho nên sau một tuần, đến lúc đã xin được nghỉ phép để đi cùng vợ hưởng tuần trăng mật, như kế hoạch định trước, tôi đã chán và... kệ, không đi đâu nữa, lại tới công ty hẹn khách hàng đi ăn, đi thử xe.

Đổi lại là vô số nước mắt, của một cô vợ trẻ không biết xoay sở kiểu gì và cũng không biết cách thu xếp bất cứ thứ gì cho cuộc sống. Vào những lúc thất vọng nhất, hai vợ chồng tôi chỉ biết gọi cho vợ chồng bạn để than thở. Lúc thì vợ chồng nó đang đi ăn cuối tuần, bởi Trang luôn tìm ra một quán ngon, một chỗ ngồi thú vị hơn. Lúc thì vợ chồng nó đang cùng nhau làm bếp, Trang huấn luyện được chồng trở thành một anh chàng phụ bếp bị quyến rũ bởi đầu bếp sexy và tài năng. Trang vẫn nói, ở được với nhau thì ở, không thì chia tay ngay, rồi hãy yêu người khác. Cấm ngoại tình, cấm đánh vợ, cấm ngăn vợ đàn đúm. Vợ tôi thì chẳng cấm tôi cái gì, nhưng tôi không thấy sung sướng ở đâu. Có người bảo, hôn nhân tẻ nhạt ấy chẳng khác gì ăn bánh mì sưng không nhân. Ăn xong không đói nhưng như thể chưa ăn gì.

Gái ngoan giống như bánh kem, ngon lắm đẹp lắm, nhưng để ăn được nó cũng phải có thủ tục nâng niu, nhẹ tay. Gái hư như cà phê, đắng lắm nhưng không bỏ bạn, không làm bạn thất vọng, cho dù bạn thất nghiệp diện quần bò mài thùng ngồi bệt ở vỉa hè rẻ tiền, hay comple với cà vạt sang ngồi trong quán Highland bàn phi vụ kinh doanh tiền tỷ.

Nên đừng trách đàn ông nếu họ thích uống cà phê và yêu gái hư.

2011

5. Khi Nào Chàng Trai Bốc Đồng Trở Thành Người Đàn Ông Bản Lĩnh?

Đàn ông thời còn là một chàng trai trẻ măng, hẳn từng có lần mơ làm hoàng tử, giàu sang, cưỡi ngựa bạch mã, hoặc làm vua một lãnh thổ, hoặc quỳ xuống cầu hôn một nàng công chúa xinh hơn hoa hậu. Làm ơn hãy nhìn lại mình. Đàn ông tốt nhất đừng nên mơ mình thành hoàng tử. Nếu mơ, hãy nghĩ mình là kỵ sĩ hoặc làm tướng quân. Bởi chỗ của một người đàn ông là ở trong những cuộc quyết đấu, sống trên chiến trường, chứ không phải là ở trong truyen cổ tích!

Rồi bốn năm đại học trôi qua. Nếu như bạn dành phần lớn thời gian ấy để lên mạng mải mê chinh chiến, và yêu đương những cô sinh viên trường bên, bạn đã quá lãng phí thời gian. Bởi nếu nhìn từ góc độ một người đàn ông giàu có và có quyền lực với đời mình, bạn đã thất bại ở chặng đầu đời.

Đại gia thường cặp với chân dài, lễ đời mà! Thế nhưng, bên cạnh một người đàn ông thành đạt rất cần có một người phụ nữ ưu tú. Mà sự thông minh ưu tú và giỏi giang của cô ấy, hình như không có quan hệ gì với nhan sắc bề ngoài của cô, mà lại thường liên quan tới tính tình chín chắn điềm đạm, có học và từng trải nằm ở bên trong người phụ nữ ấy.

Nên khi đứng trước mặt người đẹp, đàn ông cư xử thế nào? Mỗi khi bạn lúng túng trước một người đẹp, bạn hãy nghĩ thầm rằng: “Tại sao ta phải làm nằng hàì lòng, lấy lòng nàng, lấy được thiện cảm của nàng?”. Bởi câu trả lời của một người đàn ông đích thực như sau: Đàn ông là để chinh phục cả thế giới, chứ không phải chỉ để chinh phục một người phụ nữ!

Quan trọng hơn, nếu bạn không chắc chắn là sau này, bạn mang được cái gì tử tế cho cô nàng, thì bây giờ đừng ngon ngọt dụ nàng lên giường! Cứ coi tình ái là một môn học tự chọn mà lúc còn ngồi trên ghế nhà trường, bạn có thể lựa chọn nên học hay không. Nhưng sự nghiệp và năng lực của người đàn ông sẽ là môn học bắt buộc, mà bạn buộc phải đỗ đầu nếu không muốn ra đời làm một chân nhân viên làng nhàng không bản sắc.

Và đến lúc đã chứng thực, phụ nữ sẽ tự bị chinh phục bởi người đàn ông như bạn. Bởi phụ nữ thích cảm giác an toàn. Họ yêu người đàn ông làm họ cảm thấy an toàn. Và cảm giác đó là bởi bạn có thể mang tới cho họ một tương lai chắc chắn, chứ không phải vì bấp tay bạn cường tráng đánh bại mọi kẻ khác.

Khi chàng trai còn học đại học, xung quanh chàng có nhiều con gái nhưng rất ít phụ nữ. Con gái và phụ nữ khác nhau, không phải ở việc họ có gợi cảm và quyến rũ hơn không, mà ở chỗ, phụ nữ mới là những người có tư duy đúng đắn và sống có nguyên tắc.

Đàn ông có hai cách để chứng tỏ uy quyền: Một là lặn xả vào thư viện, vùi đầu vào sách vở. Hai là lặn xả ra xã hội, ném trải cuộc đời. Những người do dự không biết chọn night-club hay trí tuệ, chơi một chút học một chút, thường rất cuộc, thiếu quyết đoán và làng nhàng, hụt hơi ở cả hai đầu lối sống.

Game online không bao giờ khó bằng trò đời. Nên chơi game online đôi khi chỉ chứng tỏ vấn đề nằm ẩn trong tâm lý một người đàn ông: Anh ta thiếu hụt sức chinh phục ngoài đời, thêm cảm giác chiến thắng mà ngoài đời chẳng có được, hoặc chẳng thắng nổi trò đời đành chơi trò chơi ảo.

Đàn bà cần học để làm đẹp. Riêng đàn ông, lại cần học những lời nói giữa bàn nhậu. Thật đấy. Sự nghiệp thuận lợi và bạn bè trung thành của người đàn ông đôi khi không phải có được vào những lúc đàn ông mũ áo trịnh trọng, cà vạt áo veston giày da bóng loáng, mà có khi lại được xây dựng nên từ sự khoáng đạt hào phóng và khéo léo khi... nhậu!

Bởi khi đàn ông bước ra trường đời, những mối quan hệ trở thành tài sản quý giá. Vậy, nếu bạn có ân oán giang hồ với ai, hãy giải quyết ổn thỏa ngay từ khi còn đứng trong cánh cổng trường đại học. Ra đời rồi, không có bạn hay thù, chỉ có chiến hữu.

Thường, đàn ông giỏi giang là người biết nghỉ và biết làm. Vậy có thể dành thêm thời gian độc lập suy nghĩ, và nên trò chuyện hai người chứ đừng ngồi quán xá đông bạn bè. Những cuộc trò chuyện tay đôi thường mang lại sự tập trung và suy nghĩ tỉnh táo. Những cuộc trò chuyện giữa bạn bè đông đúc chỉ đơn thuần là tán gẫu và xả stress mà thôi, đôi khi, sẽ lôi đàn ông đi theo quán tính bầy đàn.

Bấy nhiêu thôi, đủ để đàn ông ngồi lại và nghĩ về hai chữ bản lĩnh đích thực.

2011

6. Đoàn Ông Sau Ly Hôn

Sau ly hôn, một ông bố tên là Nguyễn... từ Cao Hùng (Đài Loan) ôm đứa con gái bảy tuổi đi thẳng lên thủ phủ Đài Bắc, trèo lên chiếc cầu vượt giữa trung tâm khu đô thị đông đúc nhất nhì châu Á, buộc chặt con gái vào người mình, rồi treo giữa cầu và dọa sẽ thả đứa con gái xuống dòng xe ô tô nườm nượp đang lao vùn vụt dưới chân mình.

Ông Nguyễn gào thét vì một xã hội văn minh đã cướp đứa con gái của người đàn ông đau khổ sau ly hôn. Và người đàn ông đã bị vợ bỏ này thà chết cùng con, chứ cả đời không bao giờ có thể sống xa đứa con gái bé bỏng của mình. Xã hội quá văn minh nên pháp luật bảo vệ quyền nuôi con của người mẹ, bất chấp tình yêu của ông bố, một người đàn ông vừa mất gia đình vừa sắp mất luôn cả con cái.

Ông Nguyễn chỉ là một ngư dân theo tàu đi đánh cá ngoài biển, ông không có học, không có tiền, không hiểu lý lẽ lắt léo của cuộc sống. Nhưng ông yêu con không thua kém bất kỳ một người đàn ông giàu có, có học, có nghề nghiệp cao sang nào khác.

Hình ảnh người đàn ông buộc con vào bụng, đi hàng trăm cây số để giành quyền nuôi con, và tấm hình đau đớn giây phút người cha bắt lực giành giật con với cả xã hội này, trong bản tin nóng làm sôi sục xã hội Đài Loan năm 2003, đã ám ảnh tôi rất lâu, từ gần mười năm nay.

Rất nhiều người ca ngợi sức mạnh của tình yêu mẫu tử, những người mẹ hết lòng hy sinh và tạo những kỳ tích phi thường vì con cái. Không mấy bài báo ca ngợi sức mạnh tình yêu của một người cha. Hoặc giả, thường chỉ nhìn họ trong vai một đàn ông trụ cột gia đình, dạy bảo con cái nghiêm ngặt. Không nói về người đàn ông tuyệt vọng đường cùng vì tình phụ tử thiêng liêng.

Hoặc cũng chỉ lên án người đàn ông đang tuyệt vọng kia dưới góc độ nhấn tâm định giết con, chứ không nhìn thấy tình yêu vĩ đại của một ông bố, người mà cuối cùng, cũng chỉ dọa để cả xã hội rung động nhìn nhận quyền của một người cha, chứ đã không bao giờ có ý định ép con chết cùng mình.

Hãy nhìn xem, đàn ông có quyền hạnh phúc và có quyền yêu con, y như người mẹ chứ. Nhất là khi, người vợ ông Nguyễn chỉ giành quyền nuôi con để “dằn mặt” và trả đũa ông chồng cũ yêu con, chứ ngay sau ly hôn, bà đã cưới ngay chồng mới, và để đứa con gái bảy tuổi đói khát, thất học, không được đến trường.

Và khi thấy con gái không được đi học, người cha đã dẫn con đi xin làm thủ tục nhập học thì đứa bé sau khi bố mẹ ly hôn đã bị tách hộ khẩu về nhà ông bố dượng, không được học tại trường Tiểu học địa phương nữa. Người mẹ và ông bố dượng càng không định cho con cái đi học, thậm chí, báo cảnh sát địa phương về việc ông bố họ Nguyễn đang xâm phạm quyền lợi chính đáng nuôi con sau ly hôn của họ.

Và cảnh sát bắt ông bố, mang đứa con giao trả ẹ và bố dượng, bất chấp đứa bé khóc ngất, chòi đạp đòi được sống bên bố mình. Bi kịch hình như xuất phát từ thời điểm rất lâu trước khi họ ký giấy ly hôn. Có thể bắt đầu từ sự nghèo đói của những người đàn ông làm nghề lao động chân tay ở dưới đáy xã hội, chật vật nuôi gia đình. Những rạn nứt trong tình yêu. Những quy định pháp luật tưởng là rất nhân văn và bảo vệ quyền lợi người phụ nữ, thì lại là rất tàn nhẫn và tước đoạt quyền làm cha với những người đàn ông sau ly hôn.

Tin tức về sự kiện “cha đòi nuôi con sau ly hôn” của ông Nguyễn vẫn còn chấn động báo chí tiếng Hoa nhiều năm về sau này. Những bản tin về ông Nguyễn đã được tổng hợp để thành kịch bản một bộ phim truyện, không phải phim tài liệu, nhưng dùng ngôn ngữ điện ảnh để trần thuật toàn bộ bi kịch của người cha này. Bộ phim “Cha không thể sống thiếu con!” đã đoạt hai giải Kim Mã năm 2010. Và chỉ sau khi lên phim, được nghệ thuật đánh thức, cái nhìn của mọi người với bi kịch người cha này mới dần dần cảm thông hơn.

Nhưng ông Nguyễn ở Đài Loan không khác gì ông Trần ở Malaysia, cũng ly hôn vợ, cũng làm xã hội băn khoăn về quyền được làm cha, quyền được yêu con. Ông Trần (Malaysia) là nhân vật chính của một loạt các bản tin “bố con trộm cắp” đăng năm 1997 tại Kuala Lumpur. Sau này, loạt tin về hai cha con ông Trần đã trở thành kịch bản cho bộ phim xúc động “Cha và con” của Hongkong, giành được giải Kim Mã năm 2007.

Ông Trần ly hôn và may mắn hơn, giành được quyền nuôi đứa con trai năm tuổi hơi bị dị tật ở trí não. Nhưng người đàn ông bị vợ bỏ cũng vì nghèo khổ quá. Nghèo quá nên không thể nào chiều chuộng vợ như mong muốn. Vì nghèo quá mà những vết rạn hôn nhân trở nên khó vượt qua hơn.

Đau khổ nhất là đứa con yêu bố nhưng luôn thèm mẹ. Bị kịch xảy ra ở thời điểm, đứa con trai tìm được nhà của mẹ. Mẹ đã lấy chồng, lấy một người đàn ông giàu hơn ông chồng cũ. Và khi đứa con trai bé bỏng lên vào nhà mẹ, ôm lấy mẹ, bà mẹ đang mang bụng bầu. Rồi mẹ đẻ một đứa con mới trong cảnh nhung lụa êm ả, và vứt một đứa con trai lấm lem đau đớn chỉ dám nhìn mẹ qua cửa sổ, khao khát cái ôm của mẹ, nhưng lại sợ hãi phải bước chân vào ngôi nhà giàu sang của mẹ, nhìn thấy mẹ không thuộc về nó nữa, đứa trẻ khác đã chiếm mất chỗ nó trong vòng tay mẹ ả.

Người đàn ông sau li hôn sống giầy giụa trong cái nhìn đau đáu của con, và đứa con lớn lên trong sự bức bối của ông bố đơn thân. Nghèo quá, bố dạy con đi ăn trộm. Bản tin đưa lên khi bố dạy con vào nhà người ta nằm trốn, nửa đêm dậy mở cửa nhà người ta cho bố vào ăn trộm, và bị bắt ngay trong phi vụ đầu tiên.

Không biết người phụ nữ vứt bỏ sau lưng được một ông chồng cũ nghèo tới mức sau này phải đi ăn trộm, và một đứa con trai tàn tật ngay cả việc nằm im để ăn cắp cũng không làm nổi, thì người phụ nữ ấy có nhẹ nhõm hơn không?

Nhưng tôi tin, chắc chắn nếu không li hôn, số phận những người đàn ông và những đứa trẻ đã khác. Chắc chắn những bị kịch cha và con – con trai, con gái bé bỏng – sẽ không xảy ra.

Ai bảo đàn ông mạnh mẽ và bất khả xâm phạm? Tôi nghĩ tình cha con là thứ có thể làm những người đàn ông kiên cường nhất cũng phải gục đổ.

Và giá như li hôn không phải là cột mốc đầu tiên trong chặng đường đời thất bại của một người đàn ông.

2011

7. Đàn Ông Nếu Ly Hôn, Sẽ...

Đàn ông luôn kiêu hãnh bởi “càng già càng có giá”, và phụ nữ càng lớn tuổi càng mất đi nhiều cơ hội cũng như nhan sắc của bản thân. Có thật thế không?

Đàn ông sau li hôn cũng bị mất mát:

- Đàn ông sẽ mất đi sự lãng mạn. Sau li hôn, đàn ông nhìn thấy tình yêu đầy lý tính, hết bông bột. Thấy những lãng mạn say đắm của mình ngày xưa không cứu được một kết cục tốt đẹp, lãng mạn chỉ còn là câu chuyện của tuổi mười tám, không phải là cách ứng xử của một người đàn ông đã trở nên chín chắn sau li hôn.
- Đàn ông đánh mất sự hào phóng với phụ nữ: Tôi có một anh bạn mang vào cuộc hôn nhân toàn bộ của cải và tuổi thanh xuân cùng tình yêu. Khi li hôn, mới phát hiện ngay cả cái xe máy anh ta đang đi, cô vợ cũng nhanh tay đăng ký bằng tên... mẹ cô ta từ trước, như thể đã ngầm dự liệu ngay từ lúc cả hai còn đang mặn nồng. Và thế là, từ một người đàn ông hào phóng, không quan tâm lo giữ tài sản, anh trở thành trắng tay, trong túi còn hơn mười triệu đồng và không con cái. Từ đó, một kẻ hà tiện (chỉ hà tiện với phụ nữ yêu anh ta và phụ nữ anh ta yêu) đã ra đời.
- Anh ta suốt đời luôn chuẩn bị để li hôn lần nữa: Cảm giác an toàn và giấc mơ tình yêu vĩnh cửu, nắm tay nhau tới đầu bạc răng long đã chấm dứt. Sau khi đã li hôn lần đầu tiên, dù người đàn ông yêu thêm, hạnh phúc, cưới vợ mới, mua nhà nữa, lên đời xe, người đàn ông luôn luôn trăn trở trong tâm khảm, sâu kín lòng mình một khả năng, nếu lỡ phải li hôn nữa thì sẽ giải quyết những việc này thế nào. Li hôn đã trở thành một kinh nghiệm đời sống mà tư duy lý tính của đàn ông đã nạp thêm dữ liệu này cho quá trình xử lý mọi quyết định của đàn ông.
- Anh ta có thể xấu tính hơn: Theo logic, thông thường một người đàn ông li hôn cũng bởi anh có một vấn đề gì đó trong đời sống. Và thực tế chứng minh, anh đã không khắc phục được vấn đề đó của đời mình, dẫn tới hôn nhân tan vỡ. Vậy trong tương lai, với người phụ nữ mới, tính cách và cư xử của người đàn ông liệu có thay đổi theo hướng tốt đẹp hơn?

- Họ sẽ so sánh vợ mới với vợ cũ: Không tránh được! Phụ nữ cũng vậy thôi, dù biết việc này sẽ làm chúng ta đều không vui vẻ gì. Vợ mới không biết nấu cơm, anh sẽ nhớ những bữa ngon của cô vợ cũ. Cuộc sống mới cũng sẽ đôi khi gợi lên những kỷ niệm cũ của anh. Dù có lẽ, anh nhớ tiếc tuổi trẻ và thời gian đã mất trong cuộc hôn nhân cũ, chứ không phải là nhớ tiếc... cô vợ cũ!

Nhưng đàn ông li hôn xong cũng sẽ tăng thêm giá trị, bởi:

- Họ hiểu phụ nữ hơn: Đàn ông hiểu phụ nữ sẽ dễ dàng chinh phục phụ nữ. Rõ ràng cuộc li hôn làm đàn ông thêm kinh nghiệm chinh phục tình trường. Họ biết phụ nữ nghĩ gì, cần gì. Và một người đàn ông dày dặn kinh nghiệm tình dục dù sao cũng hấp dẫn hơn một chàng trai mười bảy tuổi, dù dâng cho cô gái cả trái tim và mối tình đầu tiên, nhưng ngay cả cách... hôn nhau cũng không hề biết!

- Đàn ông trưởng thành đỉnh đạc hơn hẳn: Nếu hài hước, thì có thể nói, đã “tồn” hẳn một phụ nữ và một đám cưới để giúp người đàn ông trưởng thành, từng trải. Hài hước hơn nữa thì nói rằng, người đàn ông li hôn là người đàn ông hơn hẳn mọi người đàn ông khác ở trên đời, bởi họ có thể có tới... hai đêm tân hôn, trong khi nhiều đàn ông khác còn không dám nghĩ đến hai chữ bỏ vợ.

- Đàn ông bật thiệp hơn hẳn: Phụ nữ li hôn xong có khi thu mình lại trong cô độc, đối phó với điều tiếng xã hội, tưởng cả xã hội đều phủ định mình. Nhưng đàn ông li hôn xong lại rất bật thiệp. Bởi họ có rất nhiều thời gian giao du bạn bè, họ cần kết thân để bạn bè và người thân đứng về phía mình, ủng hộ mình sau khi đã... bỏ vợ.

- Đàn ông sau li hôn, thường thành đạt hơn: Điều này có số liệu điều tra xã hội học chứng minh rõ ràng. Đa số đàn ông chúng ta li hôn thường vào tuổi cận trung niên, sau ba mươi. Người vợ cũ chính là người chung lưng đấu cật với chồng thời khốn khó, chia sẻ mười năm đầu tiên khó khăn trong đời đàn ông. Và đàn ông li hôn ở thời điểm họ đã vững vàng về quan điểm sống, tư duy kinh doanh, cơ hội làm việc... Người vợ sau thường trẻ hơn, và được hưởng thụ nhiều hơn từ chồng.

Có ai thấy thương người vợ vừa chia tay không?

2011

8. Nỗi Sợ Của Đàn Ông 30+

Tuổi ba mươi, 8X đời đầu, biết một ngoại ngữ, có xe hai bánh, có ba mối tình vắt vai và nhảy việc chùng bốn năm bận. Đàn ông 30+ có tiền trong túi, có vị trí trong công sở, có một tình sử dồi dào, từng trải bật thiệp và hiểu rõ về phụ nữ, họ còn sợ gì nữa đây?

Họ sợ tình yêu.

30+ dễ thích nhưng khó yêu. 30 trở ra, bạn bè bắt đầu chững ảnh cưới, ảnh con trên blog, mình vẫn còn tự do, thấy vừa thoải mái vừa trống trải. Nhưng cuộc sống đã đổi thay, phụ nữ thích thì dễ dàng lắm, thậm chí lên giường cũng dễ. Nhưng yêu sâu sắc một cô gái thì thấy khó làm sao.

Sợ những người phụ nữ quá tốt với họ.

Sau tuổi ba mươi, đàn ông cảnh giác hơn. Trước đây một phụ nữ tốt với họ sẽ làm đàn ông cảm động, thậm chí thành bạn thân, thành người yêu, thành người chị thân thiết. Nhưng sau ba mươi, khi sự tự chủ và độc lập của đàn ông đã chín muồi, một người phụ nữ quá tốt với họ sẽ khiến đàn ông rút lại và cảnh giác, nghĩ về động cơ của nàng, vị trí của nàng. Thậm chí, bởi vì họ đối xử chăm sóc quá tốt với đàn ông, đàn ông sợ bị mất sự tự chủ, sợ bị ràng buộc, hàm ơn.

Sợ phụ nữ si tình.

Họ sợ bị đeo bám suốt ngày, bị hỏi han quan tâm, bị kiểm soát dưới danh nghĩa tình yêu. Mười bảy tuổi thấy được yêu là niềm phúc, ngoài ba mươi thấy được yêu là phiền toái. Hay nói cách khác, đàn ông nghĩ đeo bám là đặc quyền của đàn ông. Đàn ông đeo bám phụ nữ để chinh phục tình yêu thì được. Đàn ông bị đeo bám nào về vang gì?

Sợ hôn nhân.

Họ không sợ kết hôn. Nhưng họ sợ người yêu bóng gió chuyện hôn nhân với họ. Đi shopping họ ghét nhất phải qua khu nội thất, bạn gái trầm trồ trước chiếc giường đôi, tủ áo lớn, hay bàn ghế gia đình, như ám chỉ rằng chúng ta cũng nên nghĩ tới tương lai. Phụ nữ luôn lấy tình yêu để ràng buộc người đàn ông vào hôn nhân, yêu nhau tất sẽ cưới nhau. Trong khi có lẽ, nhiều đàn ông không nghĩ rằng sẽ chôn tình yêu trong chiếc giường đôi hay căn phòng ngủ của gia đình. Họ yêu vì tình yêu với cô gái chứ không yêu bà vợ tương lai trong vóc dáng cô gái.

Sợ một người phụ nữ than thở.

Cho dù lỗi không phải do đàn ông gây ra, họ vẫn sợ một người đàn bà tìm đến trút bầu tâm sự. Những năm tháng họ sẵn sàng để đồng cảm với những tâm sự uẩn ức, tò mò khám phá thế giới tâm lý phụ nữ đã qua rất lâu rồi. Giờ họ biết mọi kịch bản đều dẫn tới nước mắt, mọi nỗi khổ của phụ nữ họ chỉ khoanh tay đứng bên mà thôi. Và nếu đàn ông tỏ ra thiện chí, cảm thông, đảm bảo phụ nữ sẽ tái diễn màn kịch nước mắt bất cứ lúc nào. Trong khi đàn ông thấy, nước mắt rây rã và chớ có dính líu tới những tâm sự vô tiền khoáng hậu của phụ nữ. Tôi có một người bạn nam giới, đã thản nhiên tắt máy khi cô người yêu cũ gọi điện tới thở than nuối tiếc và than vãn về ông chồng mới của nàng. Tôi hỏi vì sao, bạn nói, bạn không muốn cho cô ta một tia hy vọng, cô ta sẽ sẵn sàng mở toang cánh cửa, phụ nữ hay nhầm lẫn tình thương và tình yêu. Mà bạn, sợ nhất là phải bước vào đời một người phụ nữ vì thương hại cô ta.

Sợ bị phát hiện ra, mình đang quan tâm tới ông bồ mới của nàng.

Chia tay rồi, ai theo đường tình của người ấy, phụ nữ thường rất quan tâm xem, bỏ mình rồi anh ta sẽ yêu ai. Đàn ông cũng vậy. Câu lạc bộ những ông bồ cũ rất thích tám với nhau về chuyện, gã bồ mới của nàng còn tệ hại hơn mình thế nào. Tuy nhiên, đàn ông 30+ thích quan sát từ trong bóng tối.

Sợ sự níu kéo sau khi chia tay.

Phụ nữ có thể quay trở lại, vì yêu và tha thứ, vì những hồi ức tốt đẹp. Nhưng đàn ông khó dứt áo ra đi, chia tay dằng dai lại không phải vì tình yêu, mà vì cảm giác áy náy. Họ áy náy với người phụ nữ, với những hồi ức không tốt đẹp. Bởi đàn ông 30+ chia tay xong trước mặt còn cả chân trời. Phụ nữ 30+ chia tay xong chân trời ấy ở lại đằng sau.

Sợ sự gợi cảm.

Vì sự gợi cảm của phụ nữ dẫn đàn ông sau ba mươi đi một con đường khác mà họ không kiểm soát nổi. Đàn ông 30+ đủ từng trải để nhận ra được giá trị của một phụ nữ, cũng như sự hấp dẫn nhiều mặt của một phụ nữ. Ngày đôi mươi nghĩ thiếu nữ mảnh mai xinh xắn là đẹp, 30+ thấy phụ nữ một con thật đầy đặn dễ gợi và hấp dẫn đầy sức sống. Thẩm mỹ thay đổi có lẽ là dấu hiệu của một người đàn ông trưởng thành, chín chắn.

Sợ nàng để quên gì ở lại.

Những mối quan hệ diễn tiến rạch ròi, đàn ông 30+ có thể yêu hoặc không yêu người phụ nữ đêm qua trên giường mình. Nhưng đàn ông sợ phụ nữ bỏ thêm bàn chải đánh răng của nàng vào phòng tắm, mua thêm một chai sữa tắm mùi hoa nàng thích, bỏ lại tạm một tấm áo khoác trong nhà mình. Bởi tất cả là tín hiệu nói rằng, nàng sẽ trở lại nữa, nàng muốn hiện diện nhiều hơn trong nhà đàn ông, nàng bắt đầu tìm chỗ cho bản thân trong đời chàng, trong khi, có thể với đàn ông 30+, họ ghét bị động, bị tấn công, bị tiến tới.

Tôi nghĩ những nỗi sợ của đàn ông 30+ thực chất là bởi, họ đã quá thấu hiểu bản thân mình. Và họ bắt đầu muốn lựa chọn lấy một giới hạn cho bản thân, một ranh giới an toàn, mà ở trong đó, họ không bị đàn bà thách thức.

Thì ra, dù trước hay sau tuổi ba mươi, đôi khi vẫn phải dùng đàn bà để đo lường những giá trị đàn ông.

2011

9. Tìm Con Trên Mạng

1. Ông bố online:

Sếp tôi là một người đàn ông thành đạt, anh chinh phục được cuộc sống nhưng thất bại giữa gia đình. Vài ngày sau khi li hôn, anh tâm sự, bây giờ tay trắng như ba mươi năm về trước, không vợ con, không nhà cửa, không gia đình, chỉ còn mỗi tiền, cổ phiếu, ô tô và sự nghiệp.

Phụ nữ độc thân, nhất là những nàng ba mươi thì mê anh sếp kinh khủng. Thực sự, với số đông phụ nữ thời nay thì anh đã có tất cả những thứ đủ để đảm bảo một gia đình đầy đủ, để một người vợ có thể hãnh diện khoe về chồng thành đạt như khoe cái túi xách hàng hiệu, và một tương lai không vương bận. Nhưng anh sếp thì sự nghiệp càng thăng tiến, anh càng buồn.

Thì ra chia tay gia đình, anh mất luôn con cái. Những đứa con không tin bố mẹ li hôn chỉ vì bố thêm tự do. Những đứa con luôn dò xét xem có “kẻ thứ ba” xen vào giữa gia đình hay không, luôn oán trách bố già rồi mà còn làm... “ngựa chứng” làm xấu mặt chúng nó, vì bố đòi một tình yêu mặn nồng chứ không chấp nhận cuộc sống tẻ nhạt. Và cho dù anh để phần lớn tài sản của mình cho vợ con, chúng vẫn coi anh như kẻ phản bội. Chỉ có điều, chúng chưa tìm ra lý do của sự phản bội ấy, nhưng chúng vẫn lạnh lùng quay lưng với bố.

Anh sếp chỉ còn biết đánh bạn với đám nhân viên, nhiều khi anh ăn ngủ luôn tại nhà nhân viên, anh cũng dự định chuyển sang sống tại một nước khác, nơi anh nhận dự án quốc tế mới. Nhưng sau cùng anh chọn cách ở lại Việt Nam, khi được tin một đứa con của anh đã tốt nghiệp và kết thúc những năm du học quay về làm việc tại Việt Nam.

Bi kịch là anh sếp ngay cả một cú điện thoại hỏi thăm con cũng không dám gọi, anh sợ sự giận dữ cũng như sự khó chịu của con cái sẽ làm anh đau đớn. Bây giờ con cái không cần tiền của anh, không cần lời khuyên của anh, ngay cả nhìn mặt anh chúng cũng không thấy cần thiết. Thậm chí, mỗi đứa con của anh đã có thể độc lập sống, có công việc và niềm vui riêng, nhưng cũng chỉ về với người mẹ yếu đuối chứ không có ý định hỏi han bố. Chỉ điều đó đã cho thấy, chúng đã không lựa chọn bố, hoặc chúng đã không chấp nhận được sự lựa chọn của bố.

Một ngày, anh hỏi tôi, facebook của Trang Hạ là gì để anh kết nối.

Tôi gần như ngã bở chứng, bởi chính anh là người đã nghiêm cấm nhân viên của mình lên facebook trong giờ làm việc, cho dù lên bằng chiếc máy xách tay cá nhân chứ không sử dụng máy cơ quan. Chính anh bạn tôi mới gần hai năm trước đã ra lệnh cho phòng kỹ thuật chặn tường lửa các trang web vô văn và cả... facebook cho các máy truy cập từ IP của cơ quan.

Tôi hỏi anh, ở tuổi anh mà cũng lên mạng xã hội sao?

Sau khi kết nối, tôi mới biết câu trả lời đầy cay đắng.

2. Nói kết ảo, đứt gãy thật

Mạng xã hội facebook cho phép ta truy theo nhất cử nhất động của bạn bè trên mạng. Và nhờ thế, tôi thấy rõ diện mạo tâm hồn của bạn tôi – một người đàn ông cô đơn và những đổ vỡ bên trong trái tim.

Nick của bạn tôi không ảnh đại diện, không có bất cứ một nội dung nào về cá nhân anh. Nhưng nick của anh để lại ghi nhận về sự tương tác với hai trang facebook khác. Một trang của một bà mẹ trẻ đang hạnh phúc với đứa con đầu lòng xinh đẹp. Một trang của một cậu trai vừa vào đời đang háo hức với bạn bè, đồng nghiệp, những chuyến du lịch mạo hiểm lên rừng xuống biển, những tác phẩm nhiếp ảnh đầu đời, chiếc xe đầu tiên tự sắm được...

Đó là hai đứa con của bạn tôi.

Nhưng cay đắng là ông bố comment, hỏi han trên facebook nhưng chúng đã không trả lời bất kỳ một lời nhắn nào của bố. Và ông bố lủi thủi đi theo dấu vết các con trên mạng, vui sướng với những niềm vui của chúng trên status, khen ngợi những thành công của chúng trên đường đời dưới các notes, nhận xét hỏi han dưới những tấm ảnh mới post lên album. Tất cả những cố gắng hàn gắn ấy như viên sỏi rơi xuống vực, vực sâu quá nên không tiếng dội lại. Bởi oán giận nhiều, những cố gắng yêu thương ấy đã không có hồi âm.

Gia đình phải online để còn nhìn dõi theo nhau, còn gì chua chát hơn trong thời đại số hóa được mọi thông tin nhưng không số hóa được tình gia đình?

Chúng ta lên mạng như những cá thể cô đơn, chúng ta không thể mang tài sản hay tuổi tác lên, nhưng giá như có thể mang yêu thương online để nhận nhau.

2010

10. Đàn Ông - Đàn Bà - Thực Phẩm

Bạn đang đi kiếm vợ, ở cái tuổi nghĩ nhiều về tình yêu hơn là tình dục.

Một lần bạn khoe, run lên sung sướng, anh được cô ấy yêu.

Mình hỏi, thế thì sao hả anh?

Vì cô ấy trẻ quá, cô ấy mới bốn mươi!

Mình suýt sặc, mình định bảo là người đàn ông như anh phải kiếm những người U30 mới hạnh phúc, đàn bà 40 họ tính toán kinh người, anh hạnh phúc nổi không?

Nhưng lại tể nhị không nói gì vì sức nhớ ra cô bồ cũ của bạn cũng trẻ lắm, chỉ... U60 mà thôi. Mà tự dưng lại cảm cảnh, mình còn lâu mới چرا được ông nào 63 chứ đừng nói đến giai 36, chê bai gì nhau.

Chuyện đến đây là hết, vì nói chung bạn mình rất xui, toàn gặp các cô tính nết trái ngược với bạn mình, thích tình dục hơn tình yêu. Mà ngoài ra còn những dục vọng đời sống của các nàng (các chị) lớn hơn cả dục vọng thân xác nữa ấy.

Trong khi bạn mình thì lại mê say chèo xuồng vượt thác, lái xe vòng quanh nước Mỹ, hoặc thám hiểm Phan-xi-păng, bạn mình có đủ sinh lực nhưng không đủ dục vọng để đồng cảm với các nàng (các chị U40 và U60).

Mỗi năm bạn chỉ kiếm tiền 11 tháng còn dành một tháng để tận hưởng cuộc sống, mà các nàng thường chỉ muốn bạn mình kiếm tiền trọn 12 tháng.

Có nàng còn bỏ rơi bạn mình sau khi biết bạn mình đã có vợ cũ. Nhưng không phải vì nàng ghen, mà vì nàng tiếc của khi biết bạn mình đã để lại toàn bộ tất cả các bất động sản cho vợ cũ, một mình một xe ra đi. Nàng đau như thể mấy ngôi nhà đều phải trở thành của nàng mới đúng. (Đạo này mình có vẻ ưa buồn chuyện, hé hé).

Bi kịch xảy ra vào một ngày đẹp trời, bạn mình đi چرا gái. (Giờ là câu chuyện khác nhé, U40 tập 2).

U40 tập hai với bạn mình kể ra rõ rá cạp lại, đẹp đôi nữa. Chỉ mỗi tội mình hơi buồn, mình không ghen với chị U40 tập 2 này, vì đã chiếm mất bạn mình, mà là mình buồn cười. Không lẽ phải duyên phải số nó vô lấy nhau. Trước thì chị vô lấy đồng nghiệp mình vì cái xe phân khối lớn và hàm râu quai nón, giờ chị vô lấy bạn mình vì túi tiền và phong độ hứa hẹn, bao giờ chị vô lấy chồng mình đây ta? Hú hú...

Bạn mình sau đó cũng giống mình, hơi buồn, nhưng là buồn thật, vì liên tiếp mỗi năm đều có các nàng chia tay, bạn mình rất tốt số, cứ yêu cô nào là cô ấy đi lấy chồng.

Mãi hôm qua mình trà dư tửu hậu mới vô tình biết lý do U40 tập 2 dứt tình. Người đàn bà đó dè bửu nói, tôi mời anh này tới ăn cơm, ăn xong, anh này nói, em đừng vứt thức ăn thừa này đi, em cho anh đi, để anh mang về ăn, tôi nay khỏi phải ăn ngoài đường.

U40 tập hai nói, đàn ông đi چرا gái gì mà keo kiệt bủn xỉn, đi Tây đi Tàu chức cao vọng trọng tài năng thế nào thì chả biết vứt thức ăn thừa mà còn xin về, còn trông mong gì nữa. Chưa có thằng nào چرا U40 mà dám vô lễ thế, nếu không mời nàng đi ăn hàng thì cũng phải tặng hoa, tặng quà cáp.

Mình sửng sốt thấy hóa ra đây là bi kịch của U40 tập hai chứ không phải của bạn mình. Thực phẩm là một liên kết hài hước giữa đàn ông và đàn bà.

Mình mà nhận được một lời đề nghị như thế, cho dù mình đang không độc thân, thì mình cũng sẽ cảm kích. Mình sợ những người nê thỏa mãn trên sự thừa mứa của chính bản thân, thỏa mãn với những thực phẩm dễ dãi trong đời sống. Mình cho rằng một người đàn ông đưa ra lời đề nghị không vớt thức ăn thừa, đó là một người đàn ông trí thức, đi rộng hiểu nhiều, không xa xỉ bởi đặt mọi thứ vào đúng với giá trị thật của nó, và hơn hết là một người văn minh. Và hơn tất cả, một người đàn ông không hề sĩ diện trước mặt U40, đang nói chân thành, thì rất đáng để chị U40 tin cậy.

Xã hội này vốn đã quá thừa sĩ diện hão. Những người thừa tự trọng tới mức, ra đường bị một thằng nhìn hơi lâu (nhìn đều) đã thấy bị động chạm tới tự trọng của mình, phải xách dao cắt cổ nó. Những người nhiều sĩ diện tới mức, không dám bỏ chồng bỏ vợ. Những người sẵn sĩ diện tới mức, đập chai bia vào đầu tình địch. Cả những người sĩ diện đủ dùng, không dám hé ra vết thương bị chồng đánh.

Và những người sĩ diện ít thôi, cho rằng tiệc càng xa hoa thì giá trị của bản thân mình càng cao, và để thừa mới là người lịch sự.

Có đáng giá không khi thể diện của một người đàn ông chỉ được đo bằng một túi thức ăn, dù ngon, nhưng là đồ thừa.

U40 không hiểu rằng chị (nàng) thực ra chính là một món thừa ra từ bữa tiệc của người đàn ông đầu tiên, một người đàn ông đã phản bội chị ta và con chị ta.

U40 tiếp tục là món thừa lần hai từ anh đồng nghiệp râu hùm hàm én mày ngài của tôi, sau khi chơi bởi mười năm, anh ta đi lấy gái trinh hai mươi hai tuổi, cho dù tối hôm trước còn ôm U40 thổn thức nỉ non anh yêu em?

Bạn tôi trân trọng chị, phải vì bạn tôi không có sĩ diện của người đàn ông, hay bạn tôi là người chỉ thích ăn đồ thừa? Sao đàn bà không tự so sánh vị trí của bản thân với gói thức ăn thừa đem đó?

Khác biệt giữa đàn bà phải chăng là ở điểm, một gói thức ăn thừa cho đi có thể làm tôi cảm động, y như một lọ nước hoa đắt tiền được nhận về. Còn với đàn bà khác, thức ăn hay đàn ông chỉ là thứ để họ thỏa mãn cái tôi.

Nhưng thôi, hãy cứ để những người đàn bà chỉ vì hàm én mày ngài xe phân khối lớn và những lời có cánh, chịu cho đàn ông chơi gái miễn phí mười năm, chứ dứt khoát không cho người đàn ông không vớt đồ ăn một cơ hội nào.

Đời nó thế.

2010

11. Câu Chuyện Về Bao Cao Su

Khoảng những năm 2001-2002 gì đó, tôi đang làm admin trên diễn đàn của Câu Lạc Bộ Tình nguyện trẻ (Hà Nội). Tôi còn là Mod của trang Giáo dục giới tính với tên gọi li kỳ là “Chuyện lúc Một Giờ Đêm” và sáng tác ra đủ thứ tiếng lóng để trao đổi thảo luận với các em bé tình nguyện viên cho nó “tế nhị” theo kiểu, Thủ dâm thì không gọi là Thủ dâm mà gọi là MLMM!

(MLMM = Make love... một mình)

Vào một ngày đẹp trời nhưng xấu số, tôi đã thông báo sẽ gửi tặng bao cao su miễn phí ọi thành viên nam trên diễn đàn nói riêng và trên mạng (tiếng Việt) nói chung dùng thử. Mỗi người chỉ cần gửi tên họ và địa chỉ nhận quà cho tôi, sẽ được nhận một bưu phẩm đặc biệt qua đường bưu điện bao gồm 3 loại bao cao su khác nhau, từ loại da trơn cho đến loại có mùi, kèm theo hướng dẫn sử dụng.

Tôi không có ý định “quấy rối” hoặc lờm các bạn trẻ, đa số là học sinh, sinh viên, cả học sinh Trung học trên mạng đâu. Chẳng qua là bởi ngày nào cũng giải quyết nhiều lời cầu cứu, xin tư vấn, xin hỏi về Giáo dục giới tính, nhất là của các bạn mới bước vào yêu và đang say đắm trong mối tình đầu mà lại không đủ hiểu biết (về mặt kỹ thuật) với những... thách thức trước mắt, nên tôi nảy ra ý định đó.

Người Việt Nam sợ nhất là đồ xe xích trước cửa nhà thuốc, hắt hàm, chị cho em mua cái bao cao su.

Người Việt Nam có thể ngang nhiên mua thuốc lá, nhưng sợ hãi xấu hổ khi mua bao cao su.

Đáng lẽ phải ngược lại, nên xấu hổ khi mua thuốc lá, một thứ thuốc độc với cơ thể con người. Còn bao cao su, đó là nhu yếu phẩm của đời sống một người trưởng thành.

Dù nhận thức của bạn hoàn toàn nghiêm túc và đúng đắn, dù bạn có học, bạn hiểu biết, dù bạn có trách nhiệm, bạn đủ tuổi công dân, dù bạn muốn yêu người bạn yêu chứ không phải định dùng bao cao su để làm chuyện đó với gái điếm, bạn sẽ vẫn phải buông cờ trắng đầu hàng trước các cô bán thuốc đứng chắn giữa bạn và tấm lưới lọc tình yêu kia.

Và còn một khía cạnh tế nhị khác, bạn chưa dùng thử bao giờ, bản thân bạn không thật tự tin trước cái gói nhỏ nặng 5 gram nhỏ như viên kẹo cao su nhưng nặng nề như cả một thành kiến kia. Và bạn rất sợ vào giây phút căng thẳng đó, trước mặt cô bạn gái, bạn để lộ ra động tác vụng về lúng túng.

Nên hầu hết những ca xin tư vấn đều cho tôi biết rằng, họ đã không hề sử dụng bao cao su trong lần đầu tiên quan hệ tình dục.

Mà nguy cơ có thai trong lần đầu tiên quan hệ tình dục lớn y như trong tất cả các lần sau này.

Tôi hiểu tất cả những điều đó vì bản thân tôi cũng đã trải qua tất cả những cảm giác đó.

Tôi chỉ ghi chú: Tặng bao cao su để các bạn tìm hiểu, bổ sung kiến thức về giới tính, đề nghị tìm hiểu một mình, không dùng chung!

Trong thời gian ngắn, một lượng “đơn đặt hàng” đổ về hòm thư tôi, mọi người chắc cũng có thể hình dung. Sau khi khoá sổ, cuối tuần, tranh thủ lúc toà soạn nghỉ trưa, tôi phóng xe tới tiệm thuốc lớn nhất Hà Nội và bảo chị bán hàng: “Chị cho em bao cao su!”

Tất cả các chị ở các quầy khác đều ngó sang! Bà bán thuốc áo mũ “đền huỳnh” hỏi tôi:

“Em mua mấy bao?”

Tôi đồng dục: “Chị có bao nhiêu mang hết ra đây!”

Thế là... tất cả các quầy khác sang hẳn bên này để xem mặt tôi, xem “con” nào dùng lắm thế, và các bà bán hàng trưng lên một bảng giá làm tôi choáng váng:

Durex ba nghìn đồng, OK một nghìn đồng, còn loại mười mấy nghìn thì tôi không dám sờ đến.

Vì dốc cả tháng lương tôi vừa lĩnh ở toà soạn ra sáng nay, chỉ vồn vện mua được một nắm!

Tôi không tiếc tiền, tôi chỉ choáng vì trong ký ức của tôi thì OK là năm trăm ba cái cơ mà??? Quảng cáo mãi trên tivi còn gì nữa!

Nhưng một phút sau định thần thì tôi nhớ ra, cái quảng cáo đó hình như là ở năm...1991 gì đó, tức là đã hơn một thập kỷ trôi qua...

Bên lên mua một vốc (gồm ba loại khác nhau) rồi đi về, vừa tức vừa ngượng vừa bực mình. Nhưng tai họa thực sự thì lại đang chờ tôi ở phía trước.

Vì gửi thông tin trên mạng, giờ tôi toát mồ hôi khi phát hiện ra, rất có thể một thằng nào chơi xỏ, cho tôi số điện thoại, tên tuổi địa chỉ dõm để tôi gửi bao cao su tới cho ông sếp ngoại lục tuần đầu hói lại bị bắt lực lâu năm ở cơ quan nó! Hoặc một thằng ranh con nào cho tôi địa chỉ Chủ tịch tỉnh, Phó giám đốc công an tỉnh rồi nó ngồi một chỗ rung đùi cười. Hoặc một gói quà nào gửi tới một nick mới 15 tuổi bị bố nó vợ được mở ra thì sao? Tôi cho là 15 tuổi nên tìm hiểu về bao cao su nhưng bố nó lại không nghĩ thế, cho rằng tôi là con mất dạy và tới đập tan cái máy tính của tôi thì sao?

Hồi đó tôi làm còn rất ngẫu hứng, không chu đáo được như bây giờ.

Thế là...

Thôi ko dài dòng, cũng không tiết lộ chi tiết những người được/bị nhận bao cao su miễn phí, chỉ biết là tôi phải gửi kèm mỗi gói quà một tờ giấy ghi rõ, tôi là ai, tôi đang làm gì, gửi cái này với mục đích gì, bởi ai (nick gì) đã tự nguyện đồng ý tham gia tìm hiểu kiến thức giáo dục sức khỏe sinh sản vị thành niên của tôi... Nếu còn gì thắc mắc hoặc có ý kiến đóng góp sáng tạo hơn xin liên lạc với tôi theo số máy... Nói chung là rất đàng hoàng, nghiêm túc. Hy vọng những ông 60 trán hói hay phụ huynh những cậu học trò 15 tuổi đừng phát điên.

Nhưng sau đó còn thê thảm hơn.

Cuối năm dọn cơ quan tắt niên, tôi mang một bao tải bản thảo, báo và tạp chí lưu, quà tặng ở cơ quan về nhà. Chồng giúp tôi dọn dẹp trong phòng. Và chồng phát hiện một gói phong phú các loại bao cao su giấu trong số đồ dùng của tôi.

Chồng chưa bao giờ có thói quen dùng bao cao su, bao năm nay.

Chồng cũng giống nhiều đàn ông khác, coi việc lo liệu làm sao để khỏi có bầu hoặc làm sao khi có bầu là trách nhiệm phụ nữ.

Thế là....

12. Đàn Ông Cưng Gì Hơn Vợ

Gà chọi? Cá cảnh? Chim cảnh? Chó bec giê? Hay là mèo (bò)?

1. Đàn ông ham chơi:

Ông xã chị Hồng là đại diện ưu tú của lũ đàn ông ham chơi mãi mãi cứ tưởng còn tuổi thiếu niên. Số thứ cưng của ông xã chị có thể xếp hàng thành một trung đội, và lần lượt chiếm cứ trọn cả bốn tầng của ngôi nhà 240 mét vuông. Đó là lý do vì sao những bà giúp việc ở với nhà chị được vài tuần, thậm chí vài ngày là... chia tay liền.

Tầng bốn là một sân trời bao la dành cho đàn bồ câu chục con của ông xã, bồ câu của ông xã rất đa tình, cứ thỉnh thoảng lại lòi thêm một người tình bồ câu từ đâu bay tới trú ngụ nơi “đất lành chim đậu”, chỉ bằng đi vài tháng không mang đi biểu, đi tặng, là bồ câu đã lúc nhúc làm loạn những mái nhà hàng xóm, xoi tái đủ loại thực phẩm khô mà hàng xóm phơi trên ban- công. Dưới bóng những dây chuồng bồ câu là một chung cư mini của gà chọi, có khu cho gà chọi ấp, có khu để nhốt lũ choai choai, khu gà chiến phải để riêng với lĩnh kính bếp ga, nồi lớn, thuốc, trà để vằn gà, thuốc bí truyền để gà tăng sức chiến đấu. Chung cư gà chỉ vốn vẹn mười mấy chú giá bạc triệu đến bạc chục triệu, còn lũ gà con, đếm không xuể.

Tầng ba có một tiểu đội mèo chiếm giữ. Ông xã cưng mèo gần bằng cưng vợ. Mỗi năm nàng mèo sinh cho ông xã chừng hơn chục chú mèo con, có lần ông xã bảo, ăi chả ai xin, thôi để nuôi tất! Rốt cuộc, chị Hồng không dám động vào lũ mèo (dù hàng ngày, cứ tới bữa ăn tối, chị lại khéo léo gợi ý chồng đem mèo cho... ai thì cho!). Sau khoảng một trăm bữa tối nói đi nói lại mà chồng không suy suyển gì, chị Hồng chào thua, trả thù mèo bằng cách cắt luôn suất thực phẩm của mèo.

Thế là có những ngày, ông xã đi chợ để chỉ mua thức ăn cho lũ Pets móng nhọn chúa tể tầng ba của ông xã. Ông nói, tội nghiệp chúng!

Tầng hai người ở, không cho thú vật nào bén mảng. Nhưng thỉnh thoảng bồ câu bay lạc vào làm loạn, và mèo tối tối đi tuần quanh phòng ngủ, gào thét như sắp đại chiến thế giới xảy ra trên mái nhà hàng xóm.

Tầng một có lúc đông tới cả ngàn con cá đĩa, cá chọi, cá la hán. Là do cá cứ ông xã nuôi là... đẻ. Dù khó tính như cá đĩa thì ông xã cũng kiếm được cách phối giống ngay trong phòng khách, và ấp trứng trong phòng

ăn. Rồi ông xã ra lệnh cho vợ kiểm đủ mọi dụng cụ giúp ông trải nghiệm cảm giác của một anh chồng đang muốn “nông thôn hóa thành thị”, ví dụ như: Dụng cụ đo độ PH của nước xem cá có êm lưng không để... để, bóng nhiệt đủ màu theo dõi theo mùa để cá khỏi... khó chịu, đủ loại máy móc kèm dây dợ loằng ngoằng để giữ cho những bể cá lớn được ổn định về nhiệt độ và chất lượng nước.

Có dịp vắng cá, thì cả nhà chị chỉ độ... một yếm cá bơi lội quanh tường. Ông xã chị thành lập hiệp hội thú cưng của khu phố, lấy nhà làm trụ sở, mỗi tối rảnh rang, lại dăm ông đàn ông tụ tập lại ngắm nhìn các loài và bàn tán về... kỹ thuật nông nghiệp.

Vợ đi nước ngoài, chồng chỉ dặn mua thuốc thú y, mua trứng gà chọi mang về nước để... ấp, rồi mua cá chọi Thái Lan giấu giếm giếm mang lên máy bay. Sau mấy lần thất bại, cuối cùng chị Hồng phải dùng mẹo giấu những bịch cá chọi vào trong... quả sầu riêng và đóng thùng kín mít cho vào hành lý ký gửi máy bay thì mới trót lọt.

Áo sơ mi mua ở Thụy Sĩ về cho ông xã, vài bữa sau đã thấy ông lót ổ ồ ồ.

Sinh nhật chị Hồng, chờ mãi đến khuya ông xã mới về, hí hửng lôi ra món quà. Đó là một cặp vịt con, ông xã nói thả nó vào chậu nước trong buồng tắm, nó chỉ ăn cơm nguội thôi mà. Ôi trời!

Bà Osin mới tuần trước tới làm việc, thấy đầy nhà chó mèo gà chim cá, đã phát hoảng. Một lúc sau, bà thấy con rùa đá đứng đỉnh chui ra từ gầm tủ lạnh, bà nhồm phất dậy kinh ngạc, hỏi liền:

- Này, chị Hồng ơi, cho tôi hỏi, thế... trên gác nhà chị có... nuôi lợn không?

Chị Hồng thật thà:

- Không cô ạ, nhà cháu trước đây có nuôi cả thỏ, chuột hamster, chó ta, chó béc-giê, chó Fox, khỉ, cua đất khổng lồ nặng gần 1kg, gà ác, gà tre, chứ lợn thì chưa!

Chắc chỉ còn thiếu mỗi lợn ỉn chưa nuôi!

2. Đàn ông cưng thú hơn... vợ

Giả dụ đàn ông không thú cưng thì sao? Thì hẳn đó phải là những cậu bé từ nhỏ đã giết chó, phanh xác chuột, đánh đập chó mèo nhà hàng xóm, bắn giết chim trên cây. Còn đàn ông bình thường, cuộc sống bình thường, ít nhiều cũng phải mê loài nào đó.

Nhiều bà vợ quả quyết, thà chịu đựng thú cưng của ông xã, còn hơn ông ấy đi cưng... bồ!

Nhưng hàng xóm có nghĩ như vợ đàn ông không? Bởi hàng xóm lại là người hãi nhất các loại thú cưng mà đàn ông nuôi. Họ sợ chó chạy ra trước cửa nhà ị lung tung, và sủa suốt đêm. Hoặc họ sợ lũ thú sống chuồng cùng một lúc làm loạn nhà họ. Ngày xưa nhà chị Hồng có một con mèo, mắc bệnh thích sạch sẽ. Nó thường sang nhà hàng xóm, tìm chỗ nào sạch nhất, giữa nền gạch bóng bóng loáng của phòng khách nhà hàng xóm, nó ị một bãi, xong cấp đít đi về nhà! Ngày nào cũng như thế!

Rồi đến vụ đàn bồ câu nhà chị phát hiện ra cây cảnh bạc triệu nhà hàng xóm có thứ lá cây ngon tuyệt. Trong vòng vài ngày, chúng xơi sạch toàn bộ lá của chậu cây cảnh, hàng xóm khóc không thành tiếng vì tiếc của.

Những vụ việc lật vật ấy có thể dàn xếp. Nhưng đổi lại là việc, gia đình chị Hồng không bao giờ có được một ngày nghỉ đúng nghĩa, chưa bao giờ cả gia đình được đi du lịch lấy một ngày. Là bởi, nếu cả nhà đi chơi, ai sẽ ở nhà làm thủ lĩnh của lũ thú cưng kia?

Hóa ra, tưởng người là chủ của thú cưng. Nhưng nói một cách nào đó, chính con người lại là nô lệ của thú cưng.

Một ngày, báo đăng tin một cô Osin ở đâu đó làm chết con chim, cô ấy bèn vứt lông chim xuống hồ còn bản thân thì tìm đường đào tẩu. Hóa ra chim thì thường thôi, nhưng lông chim bằng ngà voi đáng giá năm trăm triệu. Chị Hồng dí tờ báo vào tay chồng, rồi bảo:

- Không biết người hay chim chó mèo gà đáng giá hơn!

~~~~~

~Thực chất, thế giới đàn ông vẽ bằng thú cưng.

Một xã hội không có niềm say mê, thú vui giải trí thì chắc là xã hội thu nhỏ của một cái nhà tù, nơi đàn ông bị tước hết mọi quyền và thành No identity men – người đàn ông không thân phận, không bản thể. Còn một xã hội sống háo hức say mê, thì cứ để đàn ông vẽ nên thú vui của họ bằng những loài họ cưng.

Nhưng xã hội chỉ lên tiếng xì xầm khi đàn ông dắt người bạn chó ra quán phở sáng. Anh ta có thể rất hạnh phúc khi được ăn phở cùng chó cưng của mình, song người khách bàn bên có lẽ lại chỉ cảm nhận thấy sự xỉ nhục dành ỉnh, khi bát phở chó đặt như bát phở mình. Họ có quyền lên tiếng về một thú vui và một hành vi chăm nuôi loài thú cưng trở thành một hành vi mang tính biểu tượng và so sánh giữa thân phận chó và địa vị người. Không phải cứ hề có tiền cho chó ăn phở, là chủ của chó có quyền biến mọi khách khác thành kẻ bằng vai phải lứa với... chó.

Và nếu chó người giàu cắn chết người nghèo mót cà phê, chó đi tù hay chủ đi tù? Hay chỉ có... sợi xích ràng không chặt là có lỗi, phải bị tuyên án?

Có những người chăm thú hơn chăm bố mẹ. Làm ma chó bắt mọi nhân viên phải tới phúng viếng. Điều ấy có nói lên gì về thế giới đàn ông không, những người dùng tiền và quyền để bao bọc thú cưng?

Những con voi nào ngã xuống để người giàu làm lồng chim bằng ngà, điều ấy có tội tệ bằng việc, vợ chồng nghị Quế bắt con chị Dậu phải ăn nốt cục cơm thừa của chó bỏ lại không? Nói một cách khác, cái cách chúng ta sống, bao gồm cả cách chúng ta nuôi loài thú và bắt nạt loài người, đã nói khá nhiều về giá trị của một người đàn ông, cùng những giá trị phụ gia làm nên người ấy.

Mà không có văn hóa, thì thú cưng hay siêu xe cũng chỉ như một trò quởn, qua mặt người đời, hời hợt chẳng đọng lại gì.

Chị Hồng bảo, may mà ông xã mình còn nuôi những thú dễ thương, bản tính ông ấy cũng dễ thương, chứ không thì... Chị nói:

- Ông xã cứ trách móc, nói, sao hồi xưa yêu nhau, em cũng thích nuôi thú cưng như anh, mà sao giờ em cần nhàn? Minh trả lời, à, thì đó là vì thời đó, em còn chưa đẻ mấy con thú cưng giống anh như đực đây này! Giờ nuôi chúng nó ăn học đủ thấy diên đầu rồi, thời gian đâu mà...

2011

13. Đàn Ông Tình Dục, Đàn Bà Tình Yêu

Đàn ông đàn bà chinh chiến với nhau từ phòng khách tới phòng ăn vào tận phòng ngủ, mà trong cuộc chiến đấy, một người thắng nghĩa là cả hai người đều thua. Yêu nhau, chung sống, hôn nhân là những kết nối giữa đàn ông đàn bà, bản chất mang nhiều khuôn mặt, có khía cạnh thú vị mà không hề thi vị, cũng có khía cạnh hài hước nhưng chua chát vì... đời quá, thật quá và sốc quá!

1. Đàn ông tình dục đàn bà tình yêu

Đó là lý do vì sao nhiều người đàn ông tôi quen đã trốn tránh hôn nhân. Rất đơn giản, đàn ông quan tâm tới những thứ khác hẳn người phụ nữ. Mà trong thực tế, hôn nhân chưa hẳn là cách duy nhất đảm bảo thỏa mãn tình dục. Đàn ông có câu cửa miệng là, không lẽ vì muốn uống sữa mà phải tậu cả con bò? “Ăn bánh trả tiền” vốn là khái niệm mà xuất xứ hoàn cảnh hình như... gần với nam giới hơn cả, báo chí Việt Nam dùng từ ấy cho đàn ông hình như cũng nhiều hơn. Còn với phụ nữ, hôn nhân lại là thứ duy nhất đảm bảo cho tình yêu của nàng. Nếu không tới được cái đích ấy, phụ nữ sẵn sàng gọi người đàn ông là “kẻ lợi dụng”, thậm chí đòi họ cho chàng, thành họ Sở.

Có người nói với tôi rằng, đàn ông thích vài loại phụ nữ khác nhau, ví dụ như phụ nữ xinh đẹp hoàn hảo, phụ nữ hài hước, phụ nữ độc lập và thông minh. Nhưng thích nhất lại là dạng phụ nữ “mẹ kiêm gái điếm”. Tức là nói trắng ra, các chàng thích được chăm sóc dịu dàng âu yếm trong phòng ăn và thích được sòng

phẳng, được vô điều kiện trong phòng ngủ. Trong khi rất nhiều người đẹp, sau khi trở thành vợ, đã lập tức biến mình thành “mẹ kiem bà chủ”, vừa muốn nắm giữ người đàn ông về tinh thần tình cảm vừa muốn sở hữu người đàn ông về vật chất – bao gồm chàng, thời gian của chàng và những tài sản mà chàng có. Nhiều phụ nữ không chịu thừa nhận rằng xét từ khía cạnh nhu cầu của cá nhân, hôn nhân thực chất là người đàn bà tìm “đại gia” hay “nhà đầu tư” có cam kết đầu tư trường kỳ cho suốt đời mình, còn đàn ông tìm một “gái bao” trọn đời không bị chia sẻ. Chồng đâu có muốn dùng hôn nhân để rước về nhà một chủ nhà băng kiem một con thú cưng, đại loại thuộc họ nhà mèo, phải chăm sóc “nó” nhưng “nó” thích thì nó mới tới cọ cọ vào tay mình âu yếm, còn lúc mình ham muốn mà “nó” không thích, gọi kiểu gì nó cũng làm lơ!

Vì thế, mối quan hệ giữa đàn ông và đàn bà phức tạp ngay cả từ trước khi họ quyết định cưới nhau, và ngày càng rối ren sau khi họ lỡ ký hôn thú. Bởi họ diễn giải mọi hành vi dưới hai góc độ khác biệt hoàn toàn. Bởi tình dục và tình yêu can thiệp vào mọi tiểu tiết giữa họ. Nếu chồng hôn vợ một cái, chắc hẳn lúc đó chàng đang hứng khởi hoặc bột phát, còn phụ nữ tự dưng chạy tới hôn chồng, nó chẳng biểu lộ tình yêu hay tình dục, nó chỉ cho thấy là người vợ ấy đang áp ủ một âm mưu nào đó. Cho nên chỉ trước tuổi bốn mươi, đàn bà mới nghĩ đến việc đổi chồng. Còn sau tuổi bốn mươi, đàn ông lại bắt đầu nghĩ tới chuyện đổi vợ. Bữa trước ngồi nhậu nhẹt với mấy quý ông thành đạt, các chàng đang ngáp nghé hoặc vừa qua tuổi bốn mươi công nhận rằng, bây giờ cái gì đàn ông bốn mươi hạnh phúc nhất? Đó là được thăng chức, được lên lương, và vợ chết! Lãng kính tình dục đã khiến tất cả các ông ngồi quanh bàn đặc sản tiệc thú rừng cá bể hôm đó cười rộ lên rồi ngấm ngấm và... gật gù!

2. Kết nối bởi tiền

Có người đàn bà (tôi cho là) bất hạnh cả đời không tự kiếm được đồng nào, mà dân gian gọi là đàn bà “vượng phu ích tử” thành ra lại được nhờ chồng!”. Nhưng bất hạnh hơn là người đàn bà cả đời không được cầm một đồng nào của đàn ông, có khi lại toàn phải nai lưng ra làm dành tiền ra cho giai, cho chồng, cho con trai. Cho nên, chẳng đơn giản là việc tiền chuyển từ ví người này sang ví người khác, mà việc tiêu tiền cũng nói về những ràng buộc giữa đàn bà và đàn ông nhiều hơn ta tưởng.

Đàn bà ở tiệm ăn không ngó tới hóa đơn tính tiền, hẳn là người yêu của chàng. Còn đàn ông không ngó hóa đơn tính tiền, hẳn là chưa trở thành người yêu của nàng. Có được nhau rồi, đàn ông để vợ trả tiền, tất nhiên. Nhưng đàn bà để chồng trả tiền và còn bình phẩm việc đó thì ắt vợ ấy chẳng còn yêu chồng nữa, Và khi sợi dây tình cảm không còn, sợi dây tài chính trở nên lạnh lùng và đầy lý lẽ.

(Còn trong trường hợp thấy cả đàn ông đàn bà đều tranh nhau trả tiền, có khả năng lớn là họ đang làm tình nhân nông nần, hoặc đều đang ngoại tình cũng rất nông nần.)

Trong thực tế, quá nhiều người đã không bỏ được nhau vì tiền. Hoặc bỏ nhau rồi vẫn sống chung trong một mái nhà, chỉ vì tiền. Dù sợi dây tình dục tình yêu đã cắt đứt.

Tôi có một người quen, vào thời điểm chuẩn bị ly hôn, đã bị vợ chuyển toàn bộ tài sản của gia đình sang tên những người khác, như sở hữu công ty, sở hữu dây chuyền sản xuất, sở hữu một trường học nhỏ, kể cả cái xe máy vài chục triệu cũng chuyển nhượng sang người thân bên ngoại. Không hiểu sao ông chồng không hề cảnh giác gì với triệu chứng nguy hiểm của vợ. Người chồng vào lúc được nhận tờ đơn ly hôn trong tay, mới biết kể cả con cái cũng đã được vợ thu xếp “sơ tán” về nơi an toàn cách đó vài nghìn cây số. Sau mười năm hôn nhân bỗng dưng được trả lại tự do thời trai trẻ, không biết nên khóc hay cười. Còn người vợ trẻ nói rất thẳng thừng, rằng: “Nếu không giải thoát tiền trước, chắc tôi không thể “giải thoát” chính tôi ra khỏi cuộc hôn nhân này!”.

Người thường sẽ bảo, vợ này mưu mô chỉ yêu tiền.

Tôi thì an ủi anh bạn, nếu còn chấp nhận sống chung, tức cô ấy đang sống chung với tiền chứ đâu phải với anh. Vậy người còn không tiếc, tiếc tiền mà chi? Một mối quan hệ tiền bạc thuần chất như vậy còn thua kém cả một con buôn ngoài chợ, vợ như vậy còn thua một đối tác làm ăn. Vì đối tác làm ăn chỉ lo kiếm lợi từ mình, chứ đâu quan việc mình sex cùng ai, đâu cướp con mình?

Tôi có một anh bạn khác, mất người yêu cũng chỉ vì thế. Không phải vì anh không có tiền, mà anh ấy đã quyết định để lại toàn bộ gia sản lớn cho vợ con, để tay trắng ra đi, để được đến với cô người yêu mới. Kết quả, cô bồ này khóc lóc và bỏ rơi anh ngay, như thể anh đã cướp mất của cô cả một tương lai đề huề nhà cửa xe cộ. Ngồi trong quán cà phê cuối năm, trên con đường đi kiếm nhà thuê, một thân một mình, anh

bạn tôi nói, ngờ đâu tình yêu mang khuôn mặt ấy. Ngần này tuổi đầu rồi, cứ tưởng tình yêu đích thực là điều quan trọng nhất giữa một người đàn ông và một người đàn bà, hóa ra tình yêu không thì chẳng đủ!

3. Phía sau những ràng buộc êm ái

Những mối quan hệ kéo dài một thời gian thường đi vào ổn định. Đàn ông thất bại thường khoe vợ, còn đàn bà thành công là những đàn bà có thể khoe chồng. Nhiều người yêu nhau lâu quá quên cả cưới. Nhiều người cưới nhau lâu quá đã quên cả yêu nhau.

Và phía sau những ràng buộc êm ái đó, là những nỗi niềm. Muốn nhìn khuôn mặt thật của đàn bà, chỉ cần đợi sau khi họ tẩy trang, lau son phấn, cởi trang sức và quần áo thời trang. Còn muốn nhìn khuôn mặt thật của đàn ông, phải đợi tới sau khi chia tay nhau.

Đàn ông tử tế hay không, chia tay rồi đàn bà mới biết.

Có một câu chuyện hài hước thế này, đàn ông lái xe lỡ phạm luật giao thông, đàn bà ngồi bên sẽ cãi nhau với cảnh sát, và ông chồng phải can. Còn lỡ người lái xe là đàn bà, hẳn khi cảnh sát tới phạt, đàn bà sẽ cãi nhau với đàn ông, còn ông cảnh sát lại đứng bên cạnh khuyên giải. Bản chất hôn nhân cũng thế, khi đàn ông sai lầm, họ sẽ cán ga phóng tiếp, lỡ có bỏ sẽ bỏ đi luôn cùng tình nhân, thẳng thắn chấp nhận vé phạt cũng không đôi co nhiều. Còn đàn bà mắc lỗi sẽ vội vàng đập cái thắng của đời mình, nhưng lại tiếp tục tìm mọi lý lẽ. Có người nói là vì con, vì gia đình, vì chồng, có người cho rằng bản chất đàn bà là vậy, cho nên nếu họ lãng đãng với ai, nếu họ đi về một hướng khác, đó là lỗi của người đàn ông chứ chẳng phải của kẻ thứ ba nào.

Có nhiều kịch bản cho các cuộc chia tay giữa đàn ông và đàn bà. Nhưng một khi sợi dây tình yêu – tình dục – tiền bạc không đủ sức níu kéo hai người, hẳn họ chia tay là bởi cú đâm cuối cùng: Không thỏa mãn được thể diện của nhau. Và cũng vì thế, sau phút chia tay, họ cần gì giữ gìn tiếp hình tượng của người kia. Có thể nói xấu, có thể tham gia chương trình truyền hình thực tế để tố cáo vợ cũ / chồng cũ. Việt Nam mình hay có trò nghệ sĩ đưa tình nhân cũ vợ cũ và chồng cũ lên báo chí để tương nhau vớ đầu. Những người tự trọng hẳn đã im lặng cho đến sau này. Không phải vì họ không biết đau đớn hay không bị mất mát.

Tôi có một anh bạn cũ, hai vợ chồng chia tay nhau trong êm đẹp và vào lúc hầy còn hạnh phúc. Chỉ vì họ biết, quãng đời tiếp theo sẽ không hạnh phúc nữa, không hợp nhau nữa, mục đích hôn nhân bắt đầu khác nhau, nên chia tay sớm sẽ tốt hơn. Và nỗi đau khổ của họ không phải vì chia tay nhau mà vì phải cố gắng kiếm một cái cớ nào đó để giải thích cho đồng nghiệp và mọi người. Và người vợ – sắp trở thành vợ cũ – nói với chồng – sắp trở thành chồng cũ – rằng: Hay mình giả vờ đánh chửi nhau thật to, rượt nhau trong ngõ, rồi anh giả vờ uống rượu say be bét về khuya, để mình còn lý hôn cho nó hợp lý? Hay em giả vờ đi ngoại tình bị anh đánh ghen?

Rất cuộc, hai vợ chồng đành bó tay bởi họ không làm nổi điều gì đi ngược lại lòng tự trọng và sự tử tế của bản thân. Họ không tìm được cớ để giải thích với cả thế giới về sự chia tay êm đẹp của họ.

Họ thành miếng mồi của thị phi trong một thời gian dài.

Nói cho cùng, tử tế hay không tử tế, đàn ông đàn bà rời nhau ra, vẫn còn lại khoảng trống trong đời họ. Đó là khoảng trống mà vì nó họ đã từng gắn kết cùng nhau, cùng sex, cùng yêu, cùng tiêu tiền và cùng cãi vã.

2010

14. Đàn Ông Chạy Xe Thể Thao

Porsche, Lamborghini hai cửa hay Mercedes mui trần?

Ấn tượng của cô gái trẻ khi thấy những siêu sao nhạc Pop nhảy nhót lắc lư trong xe mui trần cạnh mỹ nữ, trong những clips ca nhạc MTV đôi khi là: Mình ngồi tư thế này có gợi cảm hơn mấy cô này không? Hoặc thần nhiên bình luận: Nhạc ít, đạo cụ nhiều!

Vài năm sau, trưởng thành hơn, đi đông đi tây và giao du đủ thân để bồ bả với những anh giai gác chân lên Wave Tàu giở mấy trang tạp chí sành điệu bĩu môi bình luận xe hơi thể thao dát vàng của lũ thiếu gia Tàu: Nước sông không phạm nước giếng, nó có trọc phú thì trên đời này mới có chỗ cho các anh đàn ông quân tử trí tuệ hiên ngang như các chàng! Chứ nó vừa giàu vừa giỏi giang sành điệu ham đọc báo như nhà các anh, chắc thế giới này lộn ngược, như xóc một cái văng hết cả chúng em lẫn các anh ra ngoài lề xã hội, đúng không?

Đến tuổi ba mươi, người phụ nữ mở cánh cửa ô tô ra sẽ đi thẳng, không bận tâm chiếc xe của chàng là loại gì, bao nhiêu mã lực, mấy chấm, độ hay nguyên bản. Nàng còn bao nhiêu việc để làm, đang đợi ở ngoài kia, đàn ông có cưỡi ngựa bạch mã đi ngang, giở chứng minh thư ra khoe mang tên Hoàng Tử, các nàng cũng không đủ thời gian đọc kỹ, nữa là đàn ông cưỡi xe hơi, dừng xe xong không biết ra trước mở cửa xe cho nàng. Đàn ông vô duyên như thế, cưỡi xe gì cũng chẳng khác hơn trong mắt đàn bà được.

Phụ nữ trẻ thường kiêu hãnh vô cớ, sẽ tấn công chàng trai si tình đi xe mui trần bằng câu hỏi chân thành: “Anh tưởng người ta nhìn là vì anh hay vì cái xe?”. Thậm chí bạn tôi, một cô nàng MC của kênh truyền hình cho giới trẻ đã đủ kiêu để từ chối lời cầu hôn của một – chàng – bị – nghiện – mui – trần với lý do: “Anh vẫn quen dùng siêu xe để chạy những con đường chỉ cho phép vận tốc nhanh tương đương... đi xe máy cũ trong thành phố, nên anh cũng định phung phí em cho cuộc đời một bà vợ, như thế sao?”

Nàng ngoài ba mươi, đàn ông lái xe hơi dường như hết ma lực với phụ nữ, nhất là lái xe thể thao. Bây giờ đến lượt nàng bĩu môi khi thấy trên đường có chàng đầu trần trở mã ga lăng với chân dài tóc xoăn ngồi ghé bên. Nàng thường nghĩ bụng, cái xe thể mà đẹp, nhưng cái đôi trai gái kia ngấm kiểu gì cũng quê! Tiếc cho... cái xe quá!

Khi đọc báo mạng, phụ nữ ngoài ba mươi thích đọc những tin “siêu xe gây tai nạn” hơn là đọc những tin kiểu “siêu xe LP640 đã về đến ViệtNam”. Giờ đây, mục tiêu đời nàng là, nếu tìm kiếm thì hãy tìm hẳn một người đàn ông có thể ngồi máy bay riêng, chứ không phải loại đàn ông dùng nước hoa CK và cưỡi cái xe chỉ cần giữa đường chợt gặp một cơn mưa bóng mây đã ướt. Thậm chí, đàn ông cưỡi một chiếc xe “trần trụi thui lụi” như Jeep cao, vừa phong trần bụi bặm, vừa bất cần thô nhám, cũng dễ làm nàng thấy hào hứng hơn lũ đàn ông trẻ trong xe mui trần bánh bao. Sau ba mươi, phụ nữ sẽ cảm thấy ngồi trong xe sedan như BMW còn có cảm giác an toàn và thân thiện hơn việc buộc phải phơi mình ra trước bàn dân thiên hạ cạnh một chàng chủ xe mui trần vàng chóa, ngồi xe này khó phối màu trang phục, cảm thấy thiếu tự tin khi chịu sự bình luận của cư dân dọc phố về xe và nhan sắc của mình. Điều ấy thách thức một người phụ nữ đang muốn khẳng định giá trị của bản thân mà không cần tới một thiếu gia hay một xe mui trần làm thứ phụ kiện (accessories) thời trang ỉn.

Để đáp trả lại, đàn ông đi xe thể thao không bao giờ nhìn thấy nàng. Trong mắt đàn ông lái xe thể thao, phụ nữ trên đời này chỉ có một loại duy nhất là ngực căng và tuổi hai mươi lăm trở xuống. Ngoài ra, đều không được gọi là phụ nữ!

Một người đàn ông rất có nhu cầu về tiện nghi – thẩm mỹ – hình tượng – phong cách tới mức quyết định chọn xe mui trần, hẳn có những lý do xác đáng và hợp lý hợp tình của chính họ. Không loại trừ khả năng có những đàn ông chọn xe mui trần như một thứ hooc-môn nam tính, khiến lông đuôi gà trống đẹp đẽ hơn, khiến bờm sư tử dày hơn, và khiến đàn ông hấp dẫn hơn trong mắt chân dài. Có những sự gợi cảm hấp dẫn mua được bằng tiền. Hóa ra đôi khi, chúng ta là những người văn minh, sống trong thành phố giàu có, hưởng thụ đời sống tươi đẹp nhưng vẫn không thoát được sự ám ảnh của những thói thúc giục tính nguyên thủy. Và người đàn ông cần xe hơi mui trần để tô điểm cuộc sống, cũng là một hành vi tương tự như một con nòng nọc nhỏ bí ẩn đang cuống quýt chạy đua lao vào chiếm chỗ trong ổ trứng.

Một ngày, phụ nữ – cho dù nàng là ai, nàng xấu hay đẹp, nàng giàu hay nghèo – đều nhận ra, mình bỗng dưng phải lòng một người đàn ông lái chiếc xe Ford 7 chỗ tầm thường.

Người đàn ông áo quần sạch sẽ, cử chỉ điềm đạm, lái chiếc xe gia đình. Chiếc xe có chỗ để cho con trai lớn và con gái nhỏ đùa nhau, có chỗ cất chiếc xe đạp nhỏ để bố đưa các con ra ngoại thành tập đi xe đạp, có chỗ để người vợ cất vài thùng bia và vài lô giấy ăn giảm giá mua về từ siêu thị, ngang qua nhà trẻ đón con cho kịp trời mưa.

Cái người đàn ông sẵn sàng hy sinh một chút lông đẹp đẽ trên bờm sư tử hoành tráng, một chút màu sắc

trên bộ lông đuôi kiêu hãnh của gà trống, và thậm chí, vài tiện nghi có mục đích “làm người lái được hưởng thụ” của xe hơi bốn chỗ đời mới, để đổi lấy sự an toàn che chở sum họp của chiếc xe gia đình bảy chỗ ngồi.

Cái sự hấp dẫn mà không một hoàng tử ngồi xe mui trần nào thêm đánh đổi, lại chính là thứ sức hút làm cho phụ nữ khó cưỡng lại nhất. Giờ đây, phụ nữ thường nhìn một người phụ nữ khác ngồi bên ông chồng trong xe bảy chỗ với vẻ thêm muốn, và dành ánh mắt ái ngại cho cô nàng ngồi trong xe mui trần, nghĩ thầm, rủi cho cô nào cặp với anh chàng kia.

Đôi khi, cũng nên nhìn xe để biết, đàn ông, ngoài giàu có hoặc được bố mẹ chiều quá tay ra, đã thực sự vượt qua được giai đoạn dậy thì quan điểm sống hay chưa, đã trở thành... đàn ông đích thực đàn ông, mạnh mẽ từ bên trong hay chưa.

15. Viết Cho Những Người Muốn Làm Tình Cùng Tôi

Mấy hôm trước viết tản mạn Lên Mạng và Lên Giường

Mấy ngày sau đã đứng top trên diễn đàn

Top là thước đo gì, nghe nói chỉ những ngời sao mới quan tâm tới nó.

Vẫn quanh quẩn với chuyện lên mạng và lên giường

Đàn ông trên mạng muốn lên giường cùng tôi vì ID ảo

Đàn ông ngoài đời muốn cùng tôi lên giường vì phóng đảng.

Có một thời tôi thích dẫn bạn bè đi xem cửa hàng nội thất

Tôi thích những chiếc giường đôi rộng rãi vững chắc

Bạn bè nói có phải mày muốn kết hôn phát điên?

Có khi sự thật là vậy, tôi mong gối lên một cánh tay đàn ông.

Một sự thật khác là

Cánh tay đàn ông đỡ không nổi sự lãng mạn của đàn bà.

Những người đàn ông lẩm tiền nói có tiền

Những người đàn ông lẩm tiền bận rộn

Những người đàn ông lẩm tiền làm tình như chuồn chuồn đập nước

Những người đàn ông lẩm tiền chớp mắt đã sắp trời sáng.

Những người đàn ông đẹp trai thoả mãn được cảm quan của bạn

Những người đàn ông đẹp trai vĩnh viễn không như bạn nghĩ

Những người đàn ông đẹp trai vì quá nhiều phụ nữ vây quanh

Những người đàn ông đẹp trai bởi thế không đáp lại được ước mong của bạn.

Những người đàn ông chân thành thường vẫn lạnh nhạt

Những người đàn ông chân thành vẫn không ra khỏi nhà

Những người đàn ông chân thành vẫn phần chần lúc bạn thêm cơn ngủ

Những người đàn ông chân thành vẫn muốn đạp tôi một phát xuống chân giường.

...

Những người đàn ông lắm tiền sao vậy?
Những người đàn ông đẹp trai sao vậy?
Những người đàn ông chân thành sao vậy?
Có phải vì thế mỗi một người đàn bà thành đôi với một người đàn ông
Đều thành một thứ hạnh phúc hoặc là một thứ bất hạnh?
Đàn ông không thể hiểu đàn bà chỉ có một ước mong
Dù tôi là gái bao tôi là tình nhân tôi là cave quán mát xa
Vẫn mong những đêm thâm nhân gian lạnh thính
Cuốn người trong lòng người đàn ông tôi yêu
Lắm lắm nói mơ những lời yêu mộng mị.
Đàn ông chỉ mong biến người đàn bà yêu mình thành dâm đảng
Dùng lưỡi, dùng tay, dùng thân thể đẩy họ tới đỉnh điểm cuộc yêu
Những cơn mê đắm trình tiết vẹn nguyên đàn bà có phải
Bởi đàn ông sinh ra đã tan hoang?
Nhiều năm trước một đêm trong ký ức tôi
Không phải về một chiếc giường, mà về một bãi cỏ hoang vu
Sau cơn mê say người đàn ông thoát khỏi tôi, ngồi dậy châm điếu thuốc
Và muốn nhờ ánh lửa yếu ớt tìm kiếm trên cỏ dấu vết trình nữ đời tôi.
Nên những năm sau tôi học cách lên mạng
Khoe nốt trinh trắng sót lại của mình.
Nên như tiền định
Niềm vui là hai người
Đau khổ một mình ai
Thuốc ngừa thai một mình bạn uống
Phòng nạo thai một mình bạn vào.
Nên nếu yêu một người đàn ông, thì hãy kéo họ lên giường
Địa ngục của bạn.
Nếu nếu yêu một người đàn ông, thì hãy kéo họ lên giường
Nơi thiên đường của bạn.

16. 15 Cách Làm Khổ Đàn Ông

Phụ nữ đôi khi đặt đàn ông vào thế phải tự vệ, hoặc phải cố đoán một thứ phi logic, hoặc phải giải quyết những thứ oái oăm do năng tưởng tượng ra.

1 – Trễ giờ: Nàng rõ ràng đã được chàng tặng đồng hồ hàng hiệu, nhưng nàng chỉ coi nó như một thứ vòng trang sức, chứ không nhìn vào kim giờ và kim phút. Thường khi chàng đã chỉnh tề và đến cửa đón đứng

giờ hẹn, thì nàng mới bắt đầu công cuộc tìm kiếm bộ đồ phù hợp, hoặc đang chờ sơn móng tay khô. Đôi khi nàng thay tới ba bộ đồ và câu giờ bằng cách chải mascara tới lần thứ hai, sau khi đã thay màu son môi khác. Kết quả, chàng không dám hẹn hò xem phim vì sợ bị khán giả lườm nguýt kẻ tới rạp muộn. Chàng không dám hẹn nàng đi những cuộc quan trọng hoặc đông người vì sợ vạ lây.

Khi đàn ông nói: “Không sao, anh cũng vừa tới đây!” tức là nên hiểu rằng: “Cô bắt tôi chờ lâu quá rồi đấy!”

2 – Giả dụ em và mẹ anh cùng rơi xuống sông, anh sẽ cứu ai trước? Nhiều cô nàng ngốc nghếch đã tưởng mình thông minh khi bắt chàng phải trả lời câu hỏi này. Nàng có thể sung sướng vì ép được chàng vào chân tường, hỏi khó chàng và bắt được chàng phải tỏ rõ thái độ lựa chọn. Tuy nhiên nàng không hiểu rằng, một tình huống giả tưởng như trên chẳng hài hước tí nào, cũng chẳng có chút giá trị nhân văn nào. Thậm chí tai hại hơn, câu hỏi này của nàng sẽ khiến chàng buộc phải chọn cách nói dối để nàng vừa lòng. Đối với đàn ông, câu hỏi kiểu này là một câu hỏi tàn nhẫn, thiếu hài hước, dễ gây phản cảm.

3 – Anh có yêu em không? Anh có yêu em nhiều không? Phụ nữ thích hỏi câu này và nghe câu trả lời. Không hiểu sao phụ nữ luôn thích nghe đi nghe lại câu trả lời khẳng định ấy. Một ngày nàng có thể hỏi vô số lần, không biết mệt mỏi. Nếu chàng mệt vì trả lời một trăm bận một ngày, thì lần thứ 101, thấy người yêu hơi buồn lơ đãng miễn cưỡng, nàng sẽ chỉ chiết hoặc hờn dỗi.

4 – Hề không vừa ý là đòi chia tay: Thường điệp khúc dỗi – khóc – đòi chia tay sẽ xảy ra hàng tuần, thậm chí chu kỳ vài ngày. Nhưng sau nhiều lần nàng đòi chia tay, đàn ông sẽ mệt mỏi và chẳng còn cảm thấy phát hoảng vì nàng nữa. Với nàng, đòi chia tay chỉ là một cách nói hờn dỗi, dọa dẫm, làm nũng. Nhưng với đàn ông, nó là một thông điệp. Cậu bé chán cừu giả vờ hét sói tới, nhiều lần giả vờ quá, sói tới thật cũng chẳng ai cứu. Thường khi chàng mệt mỏi và đồng ý chia tay thật, lúc đó, phụ nữ mới bắt đầu hiểu ra rằng lần này, sói đến thật rồi. Hiểu ra cây gậy của nàng đã đập vào lưng ai.

5 – Anh có thích Britney Spears không, nói thật đi! Đôi khi phụ nữ tìm cách làm khổ đàn ông như thế: Cố gắng tìm ra dấu vết ngoại tình, dấu vết phản bội, bắt nạt chàng, đe dọa trước. Và nhất định đàn ông không được thoái thác câu trả lời. Bởi phụ nữ sẽ liên tưởng mọi câu trả lời với lời buộc tội đàn ông: Nếu trả lời có thích ca sĩ này, tức thích gái đẹp, thế nào cũng có nguy cơ ngoại tình. Nếu trả lời không thích cô này, tức là đang nói dối nàng, tội còn nghiêm trọng hơn.

6 – Thế bạn anh quan trọng hơn hay em quan trọng hơn? Tình yêu với phụ nữ là sự quy thuộc, tìm được một bờ vai. Còn tình yêu đối với đàn ông là sự mất tự do, mất đi bờ vai của mình. Nàng luôn đòi chàng phải đặt tình yêu và nàng lên vị trí tối cao, trong khi với đàn ông, thật khó xử khi phải lựa chọn nàng hay đám bạn cũ. Bù khú với bạn bè vẫn phải nhớ đón người yêu đúng giờ, không sẽ bị đủ mọi tai họa trút lên đầu. Nghiêm trọng hơn, khi đã là vợ, nhiều nàng đưa ra tội hậu thư bắt chồng tan sở về đúng mấy giờ, ngồi bàn nhậu chỉ được uống mấy ly, cắt đứt quan hệ với những ông bạn mà nàng không ưa.

7 – Nhẫn cưới đứt khoát phải là... Những đòi hỏi tương tự về tiền bạc sẽ ít nhiều kéo dài trong suốt mối quan hệ giữa đàn ông và đàn bà. Nhưng đàn ông buộc phải giữ thể diện bằng cách tặng hoa, tặng quà, đảm đương nhiều tình phí... Nhiều khi đàn bà cứ nghĩ rằng, tiền của người yêu cũng làm mình đẹp mặt, hãnh diện với mọi người. Sao nàng không chịu hiểu cho rằng, đàn ông là dùng để ÔM, dùng để DỪA, chứ không phải là dùng để... vùi tình phí.

8 – Gối đầu lên tay người yêu để chìm vào giấc mơ: Giấc mơ của nàng có thể vì thế tuyệt đẹp và lãng mạn, nhưng sự chịu đựng của chàng cũng chỉ có giới hạn mà thôi. Thực tế thì tay đàn ông không thể êm ái và đầu đàn bà cũng đâu có... nhẹ. Vậy tại sao cứ nhất định phải thực thi nghi lễ này để chứng tỏ tình yêu? Có một thời gian phim truyền hình Hàn Quốc làm mưa làm gió, không ít cô nàng ngoài ngủ gối đầu lên tay người yêu, còn bắt chàng... công mình đi dọc hè phố, phải làm vậy mới chứng tỏ tình yêu thiết tha và lãng mạn. Thật là lãng mạn khi hình dung ra ai đi sau và nhìn vào hai cái mông nhấp nhô trước mắt.

9 – Dùng sex để... thưởng hoặc trừng trị chàng! Khi đàn bà dùng sex như một vũ khí để chế ngự đàn ông, nàng không hiểu rằng nàng đã lầm lẫn, chính nàng mới là kẻ bị chế ngự. Việc giận dỗi nên không thêm nằm chung giường, chiến tranh lạnh thường khiến mọi mâu thuẫn giữa hai người trở nên trầm trọng nặng nề hơn. Và việc chỉ sex khi nàng được thỏa mãn yêu sách đòi hỏi nào đó, chỉ chứng tỏ, nàng làm chuyện ấy là vì tính vụ lợi của bản thân nàng, dùng sex để đổi chác, chứ đâu phải vì tình yêu.

10 – Nhắc nhở chàng trước mặt người khác, dùng chân đá chàng dưới gầm bàn! Đừng tưởng đàn ông có thể vì yêu mà quên đi thể diện. Mặt chúng ta to hơn trái tim, nên thể diện bao giờ cũng phải đặt ở vị trí lớn hơn tình yêu. Dạy bảo chàng tức thời là cách dễ làm tan vỡ quan hệ giữa đàn ông với đàn bà nhất. Bởi, tại sao nàng không chờ được đến lúc về nhà để nói cùng nhau? Khi bị đá chân dưới gầm bàn, thường đàn ông cảm thấy khó chịu vì thấy mình không được tôn trọng.

11 – Em chỉ biết có anh thôi! Đàn ông sợ nhất câu này. Vì nó chứng tỏ rằng, nàng chẳng cần biết đến ai hết, nàng không cần quan tâm tới bố mẹ anh chị em hay bạn bè chàng, nàng chẳng cần hòa nhã với họ, không cần lấy lòng hay quan hệ tốt với họ, bởi nàng đã coi chàng như tấm lá chắn để đối phó với tất cả mọi người thân quen của chàng. Đôi khi có người phụ nữ còn biện hộ: “Em lấy anh làm chồng chứ em không lấy tất cả nhà anh, bạn bè anh làm chồng!”. Sự thật đúng là như vậy, nhưng khi nàng không hậu thuẫn, chàng sẽ khổ sở gấp mười lần để làm hài hòa cuộc sống chung và riêng.

12 – Mở túi chàng kiểm tra, xem lịch sử các cuộc gọi và tin nhắn của máy chàng: Dù người đàn ông tử tế và chung thủy thế nào, thì cũng không thể không khó chịu khi bị xâm phạm những thứ rất riêng tư như túi xách, máy tính, cuộc gọi, điện thoại, tin nhắn, thư từ... Nó còn là hành động làm cho người đàn ông tự ái, cảm thấy không được tin cậy.

13 – Ép chàng lên giường: Thật sự có những khi, đàn ông ghét phải lên giường. Khi họ nhận ra người yêu mình, vợ mình đang ép buộc mình “trả bài” với mục đích không phải là tình yêu hay ham muốn. Nhiều phụ nữ nghĩ ngây thơ rằng, khi chàng “no xôi chán chè” hàng ngày rồi, chàng sẽ không đi tìm của lạ nữa. Thực chất, việc đàn ông có trăng hoa hay không chẳng liên quan gì tới tần suất họ lên giường. Thậm chí, khi nàng không dành cho chàng quyền làm thợ săn, bắt chàng làm con mồi thụ động, chắc chắn chàng sẽ tìm lại thú vui săn bắt ở khu rừng khác.

14 – Sao anh không nói gì? Anh đang nghĩ gì đấy? Nhiều khi phụ nữ cứ khẳng khẳng bắt đàn ông phải trả lời những câu hỏi không mục đích, chẳng để làm gì. Ngồi cạnh nàng mà im lặng là không xong. Trò chuyện cùng nhau mới làm nàng yên tâm, dù chỉ là những lời ngô nghê nhắc đi nhắc lại không chán. Trong khi đó, đàn ông lại không yêu bằng tai.

15 – Bọn nó vừa mua xe mới! Phụ nữ thường hay trầm trồ trước nhà mới của bạn bè, xe mới của hàng xóm, chuyển đi chơi của người quen. Cho dù nàng cũng chẳng thiếu, cho dù chàng cũng chẳng để cho nàng thua kém ai. Thế nhưng sự trầm trồ của nàng nói lên rằng, nàng thèm muốn vật chất nhiều hơn nữa, hiện tại chưa đủ để nàng mãn nguyện. Những câu trầm trồ của phụ nữ có lẽ lại khiến đàn ông cảm thấy bị đẩy vào vị trí tự ti.

Đôi khi, những thông điệp của phụ nữ đã phản bội lại chính nàng như thế.

2011

17. Nhận Diện Home-men

Trong vòng 5-6 năm gần đây, Home-men là một từ khóa cực kỳ thịnh hành ở Nhật Bản và lan truyền dần sang các nước châu Á, chỉ những chàng trai từ lứa tuổi 15 mê truyện tranh, cho tới những chàng sinh viên cổ thủ trong nhà trọ, và những nhân viên công sở trẻ thiếu chí tiến thủ, sống thụ động, ham mê thú vui nhỏ nhoi. Thậm chí, đã bắt đầu có những người đàn ông an phận tự hài hước gọi mình là Home-men.

Ngày 10/11/2011, một cơn sóng phản nộ trong giới trẻ Trung Quốc và Hồng Kông, Đài Loan khi nữ danh ca xinh đẹp Vương Nhược Lâm buột miệng một câu: “Home-men rất... dở!”. Hàng chục nghìn người cho rằng, câu nói ấy là sự thật, và hàng chục nghìn chàng trai trẻ khác bị chạnh lòng, đã lên án sự kèn kiệu và miệt thị của Vương Nhược Lâm. Họ cho rằng, home-men là một lựa chọn lương thiện, khi người đàn ông không muốn bay nhảy ngoài xã hội, hoặc chưa tìm ra không gian phát triển của bản thân giữa xã hội lắm cạnh tranh ngày nay.

Dấu hiệu nào chứng tỏ bạn đang trở thành một người đàn ông của... bốn bức tường căn hộ?

Mê mẩn thứ gì đó: Mê mẩn một diễn viên, một trò chơi, một thú sưu tầm, bỗng dưng yêu thích vô cùng một thứ gì đó, không biết làm thế nào dứt ra nổi!

Ỗ lại vào máy tính: Lúc nào cũng bật máy tính. Nhưng bật máy tính mà chẳng dùng để làm việc gì cho nghiêm túc. Nhưng rồi vẫn cứ bật máy tính lên theo thói quen, như người cứ đi làm về nhà là bật tivi lên, dù chẳng xem.

Ỗ lại vào mạng Internet: Làm gì cũng phải lên mạng cái đã, không nổi được mạng Internet thì chẳng làm được cái gì cả, dù chỉ là ngồi... tập gõ mười ngón.

Không thích đi làm hoặc đi học: Không thích ra khỏi nhà để đi học hay đi làm, nhưng không nghĩ ra cách gì để giải quyết tình trạng đó.

Ăn ngủ thất thường: Ngồi máy tính có khi quên ăn, hoặc xem tivi có lúc quên ngủ.

Rất ít khi ra ngoài: Bước một chân ra đường là đã bắt đầu phải tiêu tiền, chi bằng ngồi yên trong nhà, không tiêu tiền tức là đã kiếm được tiền rồi còn gì. Và thường suy nghĩ cân nhắc mỗi khi có việc phải đi ra khỏi nhà.

Không thích người lạ: Không thích làm quen người lạ, bởi lại bắt đầu mất thời gian để duy trì một mối quan hệ.

Tính cách hai mặt: Cùng lúc đối diện với một sự kiện, chàng trai trong bốn bức tường thường sẽ có hai thái độ: một là sự phản ứng bản năng, một là sự kiềm chế giấu kín suy nghĩ thực của mình. Nhiều khi, chàng trai sẽ để mọi thứ trôi qua mà... không làm gì cả.

Mắc tật sưu tập: Sẽ ngồi một chỗ mà sưu tầm tìm kiếm một thứ gì đó khiến chàng thấy thích thú: Những tấm ảnh cùng một thể loại, hay các bộ phim của dòng phim anh ta yêu thích. Thậm chí, lùng kiếm thông tin tất tần tật về một nickname mà anh ta chú ý trên mạng ảo.

Độc thân: Thường triệu chứng home-man là của người đàn ông chưa kết hôn, chưa có người yêu.

Béo: Họ béo, đúng thế! Béo và mặt có khi đỏ ửng!

Thích viết những thứ nhỏ nhặt, ngắn gọn: Kiểu như viết blog, viết nhật ký, ghi chép văn học, tản mạn review gì đó, đăng ảnh lên blog ngắm nghía v.v...

Thích người ảo: Có khuynh hướng thích các nhân vật ảo, trong game, trong phim, trong truyện, mà đó đều là những nhân vật được xây dựng hư cấu hoàn toàn. Kiểu như phát điên lên vì người sói trong Newmoon hay thích Harry Potter hoặc yêu nhân vật với bài hát trong game Final Fantasy ngày xưa.

Buồn phiền: Người đàn ông sống giữa bốn bức tường, khẽ nghe trên mạng có ai nói xéo mình một câu là đã chạnh lòng.

Pets: Họ thường sẽ nuôi một con vật trong nhà.

Và: Họ sẽ ngồi bệ xí lâu đến nỗi, hai chân bắt đầu tê dại, đứng lên không nổi, phải loạng choạng.

Khám bệnh trai thành phố:

Làm việc thâu đêm suốt sáng: Nhân viên trẻ vừa ra trường, thích nhảy việc, mong thăng tiến. Chàng sẵn sàng làm việc mười sáu tiếng một ngày và làm ba trăm sáu mươi ngày một năm, bất kể lễ tết. Không du lịch, không chơi bởi, bạn bè cũ cũng ít gặp bởi lấy đâu ra thời gian mà cà phê hàn huyên? Những chàng trai thành phố tham công tiếc việc, thích ngắm số tiền trong tài khoản tăng dần, và những ngày không đi làm thì sẽ lăn ra ngủ li bì từ sáng đến tối, không tivi cũng không phim ảnh, sách truyện, người yêu nào khiến chàng sao nhãng công việc. Thậm chí, chàng còn nhận thêm dự án ở công ty khác để lén lút kiếm thêm.

Bệnh của chàng: Lao lực, mệt mỏi, sống cầu thả với đồ đạc trong phòng bữa bãi, ăn ngủ thất thường, tính tình gia trưởng và cực đoan. Yêu hơi hợt.

Giai công sở tám giờ vàng ngọc: Chàng làm các nghề như kế toán, biên tập, kỹ thuật, quản lý... Đi làm đúng giờ, không gian làm việc bức bối trong bốn bức tường, lịch công việc năm sau không khác gì năm trước. Phòng làm việc rất sạch sẽ gọn gàng nhưng tẻ nhạt thiếu sức sống, đồng nghiệp rất thân tình nhưng cũ kỹ,

công việc thăng tiến nhưng người vẫn ngồi một chỗ. Không mang theo công việc về nhà, nhưng làm việc ở công sở lại luôn cảm thấy không đủ thời gian.

Bệnh của chàng: Ừ tai, khó tính, cặn kẽ chi li, nhớ dai, chán việc nhưng không muốn đổi việc, lên kế hoạch nhiều thứ muốn làm nhưng cuối cùng không làm. Thiếu kiên nhẫn khi tập thể thao. Thiếu hấp dẫn tình dục nhưng nếu yêu gái cơ quan lại rất... bền!

Giai chơi đêm, quái xế, tay chơi, game thủ: Sự nghiệp là thú vui tận hưởng và kinh nghiệm ăn chơi lỏi đời cũng mang lại sự tự tin, tự hào. Hoặc, bán mình trên bàn phím chơi game online thâu đêm suốt sáng cũng mang lại khoái lạc bất tận cho trai thành phố. Không cần bận tâm là mình đang ăn bám ai! Hoặc mình đang kiếm được bao nhiêu tiền một tháng, có đủ nuôi thú vui của mình hay không.

Bệnh của chàng: Mất có vấn đề, thức đêm nên thần kinh không ổn định, dễ nổi nóng. Bị bệnh viêm màng túi hoặc nghiện gì là không dứt ra nổi.

Giai bia bọt nhậu nhẹt, tiếp khách, giao tế: Bất kể chàng làm nghề gì, chỉ cần chàng ngoài ba mươi đã có bụng bia, 40 tuổi vòng bụng đã như bà bầu mấy tháng, kể như thuộc xếp hạng đàn ông nhậu nhẹt. Có những nghề giao thiệp khách hàng mỗi ngày, ăn uống ngoài quán xá, bia bọt nhậu nhẹt như cơm bữa, thậm chí có những chàng, khi mới tốt nghiệp đại học thì là dạng đàn ông “làm việc thâu đêm suốt sáng”, lên chức quản lý nho nhỏ là bắt đầu gia nhập đám đàn ông nhậu, cuộc sống chưa bao giờ có quy luật.

Bệnh của chàng: Bụng to, tiêu hóa kém, mất ngủ mệt mỏi hoặc ngủ như chết, ngủ dậy càng mệt hơn. Nếu chàng có một bà vợ ủng hộ sau lưng, cơm dẻo canh ngọt, vỗ về khi say, bụng chàng còn to nhanh hơn!

Giai ôm máy tính cả ngày: Số đàn ông này ngày càng nhiều. Ôm màn hình máy tính để chơi game, đọc báo, làm việc, nghiện internet. Sáng tới cơ quan bật máy tính, ngồi tám tiếng cả ngày. Tối về lại bật máy tính lên, ngồi tới gần nửa đêm. Ngồi máy tính tới mức quên uống nước, quá giờ ăn, quên việc cần làm, không để ý thời gian, thân với bạn trên mạng hơn là bạn ở ngoài đời. Thậm chí, mua sắm cũng đặt hàng từ trên mạng, lười ghi nhớ vì đã có google tìm kiếm hộ.

Bệnh của chàng: Đãng trí, lười biếng, kém sức cạnh tranh và tinh thần phấn đấu, tuyển tiền liệt có vấn đề và nguy cơ bị trĩ.

18. Bạn Đàn Ông

Bạn trai thì chính xác hơn, nhưng gọi là bạn trai thì không ổn vì mọi người lại nghĩ bạn trai tức là... bạn trai! Híc. Một người bạn khác giới tính, bạn là đàn ông chứ bạn cũng không còn trai trẻ gì nữa, nhỉ? (Dù bạn chẳng lên facebook làm gì cho phí thời giờ, bạn dùng thời giờ đó để چرا gái và kiếm tiền).

Một người thực tế như thế làm sao mà có thể... không động đến mình chứ, trong khi lại duy trì một tình bạn chẳng thực tế tí nào, nhỉ! Không thực tế là bởi mình không thuộc phạm trù quan tâm của bạn, tức là gái và tiền. (Mình thiếu cả hai thứ, hoặc mình không đủ tiêu chuẩn để được gọi là gái, hoặc mình không đủ hứa hẹn để bạn kiếm chác thêm thu nhập.)

Bạn bị mắc một tội là hay cà phê với mình. Một ngày ông chồng đáng kính của mình được đàn em cấp báo, thấy thằng này ngồi với con vợ đại ca ở quán này, mà bọn nó rất điệu, chỉ đến quán này, chỉ ngồi đúng chỗ này.

Biết rõ thế là bởi đàn em chính là... ông chủ quán cà phê to nhất nhì thành phố này.

Chồng mình bèn bình tĩnh và điềm đạm bảo đệ tử, mày giúp tao một việc này, nhé, nháy số máy abcxzyz.

Bạn đàn ông vừa lỏi cái di động ra, cái số lạ kia tắt ngóm chuông. Chắc lúc đó núp trong quầy, ông chủ quán mặt đầm chiêu lẩn lộn, suy nghĩ về thể sự đảo lộn và đàn bà chính chuyên.

Mình thì vẫn vô tư hót với bạn đàn ông, bạn đàn ông cũng vẫn bình thản vừa ngắm nhan sắc của một người đàn ông xấu trai trước mặt (là mình) vừa tính nhẩm số tiền bao cô bồ thứ hai hoặc thứ ba gì đó đi du hí và lô cổ phiếu vừa bán hớ tuần trước.

Chồng vẫn bình thản, chồng quen với cách mà vợ sống và vợ cư xử rồi. Đến mức, chồng sẵn sàng chở vợ ra quán cà phê, để vợ ngồi trong quán tám với thằng nào lạ hoắc, còn chồng ở ngoài tấp vào ngồi quán chè chén mái hiên nào chờ ngót mưa, vợ gọi thì tới rước vợ về. Nhưng lại ghen phát điên lên khi một lúc nào đó bất chợt thấy vợ thần thờ. Tức là ông chồng khả kính của mình biết, một phút thần thờ của vợ với một người vô hình nào đó mới thực sự nguy hiểm chết người, chứ đàn ông ngồi trước mặt vợ, có cầm tay vợ cũng chẳng ai làm gì được vợ. (Cái chính là vợ chẳng làm gì ai!)

Thế nên chắc là trời sụp xuống, khi một ngày, vợ xách va li ra khỏi nhà, ra khỏi cuộc hôn nhân, chồng nằm úp mặt vào tường, nhấn một cái tin tới số máy abcxzy của bạn đàn ông: “Thằng hèn, mày để cô ấy đi một mình à?”

Tất nhiên, bạn đàn ông làm sao hiểu nổi, bạn ngỡ ngác tưởng ai nhắn tin nhầm vào máy bạn.

Rất lâu sau này, mình mới biết sự thật ấy.

2010

19. Chồng Đàn Bà

Viết tiếp kỳ trước, dù thế nào bà con cũng hiểu chồng đàn bà là... chồng đàn bà! Không phải đâu, mình đàn bà thật, trừ phi chồng mình định đi cưới một cô gái trình khác, kiểu như Hà Niệm Bàn cưới Tiểu Mãn còn chữ vớt lại một câu cho hả dạ: “Vì em chỉ là một con... yêu tinh!”

(Đang ngồi ở rạp Hòa Bình sửa kịch chờ đêm diễn đầu, thành ra bị lây luôn ngôn từ của sân khấu.)

Bạn đàn ông không hề biết mình đang xoay sở với cuộc sống mới ra sao. Chồng mình cũng vậy, lúc đó chồng mình đang lo giấu cái đơn ly hôn, cái đơn ly hôn do mình tự viết, mình tự nhận lỗi, mình ghi rõ vào mục lý do: “Tôi bị lãnh cảm!”

Mình cho rằng, tờ hôn thú không phải là giấy phép hợp pháp cho chồng làm tình với vợ. Bạn cưới chồng không phải là chỉ vì bạn muốn được làm tình thoải mái không bị cấm đoán, cũng như thế, nếu mình không thích, thì không ai hoặc không tờ giấy phép nào lôi được mình lên giường.

Không tìm được sự hòa hợp cũng như thất vọng về một số điều, mình mới đi, chứ không phải là vì mình có bạn đàn ông hay bạn nào mà mình đi. Lúc ra đi mình rất cô đơn.

Mình cũng quên cả tên một anh nào trong Tây bắc Group chỉ giúp mình một căn nhà, ở đó chỉ có đồ đạc duy nhất là một bóng đèn treo chính giữa trần nhà, còn thì trống rỗng. Mình bắt đầu mua sắm lại từ đầu, thuê thợ lắp đặt điện nước máy lạnh, trải những thảm ngộ nghĩnh cho con gái, mua tách đẹp để uống cà phê, lấy lòng hàng xóm mới.

Bạn đàn ông và chồng đàn bà còn liên hệ nhau một lần nữa, chắc là một lần cuối cùng. Đó là một thời gian sau, khi chồng mình gửi một tin nhắn (không bao giờ dám gọi điện thoại nhé!) đến số máy abcxzy mà ngay cả mình cho đến giờ cũng chưa một lần thuộc nổi: “H. đang bị giam giữ tại... anh tới giúp cô ấy ngay!”

Thực ra lúc đó bạn đàn ông đang lượn qua lượn lại trước cái địa danh ba dấu chấm đó (mà chả biết làm gì, thấy nhiều khuôn mặt nổi tiếng cũng đang lượn lờ ở đó bạn đàn ông đành chuồn!). Nhưng bạn đàn ông nếu lúc đó bảo chi một tỷ bảo lãnh cô này ra chắc bạn làm được, chứ chính chị chính em lại không phải sở trường của bạn. Nhận tin nhắn, bạn đàn ông hiểu ra tất cả.

Bạn hiểu cái số máy này ngày trước không phải nhắn nhầm. Bạn hiểu ra các uẩn khúc trong cuộc đời một người đàn bà. Bạn cũng hiểu ra rằng một ông chồng (giả thiết là chồng cũ) từ chỗ hần học khiêu khích (Thằng hèn, mày để cô ấy đi một mình à?) tới chỗ nhún mình cầu xin một ông bồ (giả thiết là bồ của vợ

mình) để giúp vợ (giả thiết là vợ cũ), là một hành trình mà không phải một người đàn ông nào cũng đủ sức hy sinh lòng tự trọng để đi.

Chuyện đến đây là hết, Chuột Ú chào đời, tèn tén tén tén! He he he... À trước lúc Chuột Ú chào đời 9 tháng 10 ngày thì chồng đàn bà bảo đàn bà: “Sao em lại để cho con ở trong một cái nhà như thế này?”

P/S: Tha thứ ỉnh, mình đã một lần lừa dối. Mình đã ghi gì vào đơn ly hôn nhỉ?

Sau rồi có đòi lấy lại cái đơn mà ông chồng không cho, ông ấy hỏi lấy lại làm gì, mình bảo, để em ghi chú thêm vào đó là sau khi rời địa danh ba chấm, em đã được chữa lành cơn lãnh cảm, với anh.

2010

20. Nhắc Sĩ

Nhắc là lười, lười kiếm tiền, lười sống, lười yêu, trốn mình trong âm nhạc. Tôi không rõ vào ngày công diễn vở kịch, Nhắc sĩ có cơ hội mười giây nào giải thích cái tên của mình cho khán giả biết hay không. Bởi Hạ u còn không có cơ hội giải thích về số tiền 96.500 tệ cô dùng để đánh đổi hạnh phúc cơ mà.

Thì đã giết Lưu Quang Đông, thì đã chết.

Có một đoạn đối thoại thế này, Nhắc sĩ nói với Hà Niệm Bân, rằng tôi là tấm gương soi đây. Anh có gì, anh sẽ thấy ở tôi điều đó. Anh tốt đẹp anh sẽ thấy tôi tốt đẹp, anh xấu xa anh sẽ thấy tôi phản chiếu cái xấu nằm ẩn sâu trong anh. Giờ đây anh đang tự soi vào ký ức. Anh mong chờ gì thì nó sẽ đến, nhưng tôi cảnh báo anh rằng, không có điều gì là không phải trả giá.

Bân nói, tôi mong một người bước ra từ ký ức.

Đàn ông thường là vậy, tay cầm nhẫn cưới kim cương định trao cho người đàn bà này, trí tưởng đang còn quay về bên người đàn bà khác. Điều đó buồn lắm, cho dù có cả một Hạ u đang chờ anh trong quá khứ đi nữa!

Nhắc sĩ đập gã đàn ông ích kỷ về vị trí của gã, nếu người ấy bước ra, anh có can đảm quay ngược lại ký ức không?

Giây phút đó tôi đi giữa khu trung tâm thành phố đông đúc, xuyên qua cánh cửa kính của giáo hội Cơ đốc giáo, tôi thoáng thấy bóng Bân đi ngược chiều thật nhanh, lướt qua bóng dáng phản chiếu trên cánh cửa kính tôi đang đưa tay mở. Nếu trong tích tắc tôi ngoảnh lại nhìn người khách bộ hành đấy thì sao?

Vào một lúc nào đó điên rồ cách đây nhiều năm, chúng tôi đã hẹn nhau ở thành phố này. Ngày trở thành nỗi đau đớn triền miên của tôi rất lâu về sau.

Tôi tới để gặp bà X. cảm ơn. Tôi không biết bà X. đã làm gì khi người chồng chui qua ô cửa sổ nhà vệ sinh lao đầu xuống đất tự sát ngay trong cuộc họp Hội đồng quản trị. Tôi không biết UBND thành phố HCM chịu bao nhiêu phần trăm trách nhiệm trong cái chết của nhà đầu tư nước ngoài này, dù sau đó họ có ra quyết định sửa chữa sai lầm của họ. Nhưng sau khi chồng chết, đáng lẽ căm thù Việt Nam, thì bà D. cho tôi mười nghìn đô la để giúp đỡ cô dâu Việt Nam.

Tôi không tiêu ở đó một đồng nào ỉnh, tôi thực hiện tâm nguyện của người đàn bà sung sướng giàu có nhưng bất hạnh ấy một cách thần nhiên, như thể đó là lẽ tất nhiên. Vì tôi biết bà đầu cần tôi nói cảm ơn. Đầu phải vì cần tôi cảm ơn, nên bà đưa tiền. Dù đó là khoản tiền quá lớn với tôi.

Nhưng ở trước cánh cửa đó, nếu tôi ngoái lại, có thể tôi đã nhìn thấy quá khứ của tôi. Hay tôi đi thẳng tới khoản tiền mười nghìn đô?

Dừng lại, biết đâu tôi sẽ lỡ hẹn với người đàn bà thiện tâm kia? Và lỡ hẹn hàng nghìn cô dâu đang mong chờ chương trình của tôi tại Đài Bắc này? Tôi sẽ lỡ hẹn bởi tôi hay có những quyết định bất ngờ và khùng khiếp trong đời mình.

Nhưng nếu không dừng lại, biết đâu tôi sẽ vĩnh viễn bỏ mất cơ hội quay lại với quá khứ của tôi?

Con gái tôi thích cuốn “Cho tôi xin một vé đi tuổi thơ” lắm, nó đọc và khen nức nở, nó cứ bắt tôi đọc ngay. Chắc nó không hiểu rằng, với người lớn, chỉ cái tên sách đó thôi mang theo bao nhiêu nỗi niềm.

Nếu đời là một chuyến tàu nhiều toa, nếu cho tôi một tấm vé, tôi có ngược về quá khứ không?

Bạn có đi ngược lại để tìm những ngày hạnh phúc trong quá khứ không? Hay bạn sẽ chạy lướt qua những nỗi đau?

Sẽ sống lại những ngày còn có mẹ, dù phải chăm sóc mẹ đau ốm? Hay quay lại để thanh minh với người cũ một câu, hôn một cái hôn cuối cùng, nói một lời cảm ơn có nhau trong đời trước khi mất nhau vĩnh viễn trong đời?

Quay lại để từ chối người đàn ông không xứng đáng với mình? Hay để tìm kiếm một kỷ vật quý giá đã đánh mất, để giữ nó khư khư không để nó vượt khỏi tay lần nào nữa, mang nó về hiện tại?

Tôi bình thần bước tiếp, khi tôi mở cửa kính, bóng dáng người bộ hành biến mất theo đà quay cánh cửa kính. Tôi chậm rãi đi tiếp theo hướng tôi định đi, không hề ngoái lại, đi theo cái mà vì nó tôi tới đây, dù cho lòng tôi đau đớn cho đến tận đêm nay, ngồi type những dòng này.

Tôi đã rút tấm vé về quá khứ của tôi, biết đâu.

Tôi không thể đánh đổi hiện tại của tôi, đứa con bé bỏng, những ràng buộc vô hình, những niềm vui nhỏ nhoi trong hiện tại. Nào ai dám nói người đàn ông mình đã rời bỏ họ một lần, mình không rời bỏ họ lần nữa? Nào ai dám chắc người đàn ông đã bỏ qua mình họ sẽ không tiếp tục bỏ lỡ mình thêm lần nào? Có đáng không để đánh đổi lấy quá khứ? Hay sự bất an là một quá khứ kéo dài và giờ đây tôi chỉ một mình tôi, cho dù bên tôi có bao nhiêu người?

Hay nói một cách thật lòng nhất, những ràng buộc của tình yêu là những ràng buộc lỏng lẻo nhất. Nửa là tình yêu trong ký ức. Nó không còn tồn tại nữa, nó đã biến mất trong đời mình, cho dù muốn hay không, chúng ta làm sao quay lại được tình yêu trong ký ức ta? Dù người đó ngay trước mắt, ta tay trong tay.

Hay nói một cách bi kịch nhất, dù ta sẽ quay về quá khứ, trái tim ta vẫn là trái tim mỗi một đầy nghi ngờ của ngày hôm nay, ta không còn có thể yêu một cách say đắm và cuồng điên như quá khứ nữa. Thậm chí ta đã lỡ chuyển đi dài bao ngày trong đời nhau, ta đã cùng có một kết cuộc nào đó. Một khoảnh khắc choáng váng vì quá khứ liệu kéo dài bao lâu?

Vì tôi đã mất mát nhiều để có ngày hôm nay, làm sao tôi có thể rời bỏ hiện tại một cách thần nhiên được? Cho dù đời đi để quay lại với quá khứ giàu có, khi ta còn trẻ, còn chưa bị mất, chưa đến đau nhiều...

Khi nhắc sĩ nhắc lại lần nữa, anh có dám đổi hiện tại để được quay trở về quá khứ không? Biết đâu ở đây, anh sẽ sửa chữa được điều gì?

Bên đã nhìn theo Tiểu Mãn – hiện tại của anh - và chua chát phủ tay, không, tôi biết quá khứ có những lý do của nó!

Bên của tôi ơi, biết vì sao tôi đã viết bài này không?

2010

21. Lên Mạng Và Lên Giường

Người trước máy tính

Tôi ở trên giường

Có người trên mạng nói cùng tôi lời âu yếm

Có người trên giường làm tình cùng tôi

Những ký tự lạnh lùng trên màn hình sao làm tim tôi ấm

Thân thể nóng rực của người trên giường thì dày vò tôi.

Cái nào thật hơn cái nào? Tôi không biết, thật lòng không biết.

Chiếc giường tôi bốn góc, màn hình tôi bốn góc

Có gì giống có gì khác biệt

Tôi thường mặc áo ren mỏng trên giường

Nhưng lại không ngại ngần khoả thân trên mạng.

Bạn có rên rỉ không, có lẽ sẽ không

Bạn có lên mạng không, có lẽ sẽ

Rên trên giường là việc vô cùng khó, với cả phóng đặng với cả khát vọng

Chat trên mạng chắc dễ dàng hơn với những phím gõ mười ngón

Trên mạng mới dám nói những lời chân tình

Lời trên giường nào dám tin!

Trong lúc rên rỉ làm tình tôi vẫn nghe tiếng có người gõ máy tính

Lên mạng lại nghe thấy người ta rên rỉ làm tình

Sao những âm thanh giống như rên, và rên như tiếng gõ.

Và tôi là ai, tôi cũng không biết, tôi thật lòng không biết.

Nhiều năm sau này

Tay tôi những vết già nua

Bàn phím gỗ quen sẽ dần trở nên xa lạ

Giống như sự tròn trịa đầy đặn của tôi

Không gọi được nữa những người đàn ông tôi thích hoặc không thích

Và thân thể tôi như chiếc vôi nước hoen rỉ

Dù còn giữ giấy Chứng nhận chất lượng xuất xưởng

Thì cũng không vắn vẹo nổi sang trái sang phải lên trên xuống dưới

Sẽ không bao giờ còn đầy tràn xối xả thao thao khao khát...

Dù không bao giờ như ta muốn

Dù tôi thân thể ba mươi suy nghĩ lục tuần

Chờ đến lúc lục tuần, vẫn khao khát

Lên giường với một người đàn ông ba mươi.

Khi anh nhìn thấy em, em và thân xác em đang ở trên mạng.

Khi anh không nhìn thấy em, em và tư tưởng em đang bải hoải trên giường.

22. Giải Thiêng Tạng Ngao

Thời đại gia Việt khoe siêu xe và biển số xe siêu khủng, mọi vui thú trần gian ấy đều được quy ra tiền – rất nhiều tiền; lại là thời đại gia Tàu khoe một đập phá siêu xe, tống nát cả Ferrari lẫn Bentley. Và mọi tiền – dĩ nhiên rất nhiều tiền – đều ném qua cửa sổ bởi được quy đổi theo tâm trạng. Và đại gia Việt kéo đoàn siêu xe đi dọc đường khoe của, còn đại gia Tàu kéo đoàn siêu xe tương tự đi dọc đường chỉ để đón chào chó.

Để thấy, đã tới thời mà chó ngao Tây Tạng trở thành một cách thức để đại gia nói về bản thân: Lì lợm, trung thành, đắt giá, hiếm hoi và hung dữ. Biểu trưng của đại gia mang hình dáng chó và phong cách sư tử, khiến nhiều kẻ nghèo tiền lắm lễ nghĩa, lại thích phân biệt đối xử chó – người bỗng dưng hoang mang.

Họ đổ lỗi cho thú chơi ngông của đàn ông đã bắt đầu chà đạp lên đạo đức xã hội. Tôi lại thấy đàn ông không cần thú để cưng – như vai trò nũng nịu của pets, cái cô chihuahua chảnh chọe trên tay Paris Hilton – mà đàn ông cần linh thú để xác quyết vị thế bản thân, chứng tỏ quyền lực của đàn ông.

Tại sao lại là chó Ngao Tây Tạng?

Tôi chỉ nhớ ấn tượng lần đầu tiên về Tạng Ngao là sáu vết răng cắn ngập bắp tay lực lưỡng của thằng bạn học trở thành sáu vết sẹo lồi ra, nhìn thấy rùng mình. Hắn nói hắn còn may mắn, đứa trẻ nhà hàng xóm còn bị con Tạng Ngao sống xích ấy cắn ngập cổ chết ngay tại chỗ, trước mắt nó.

Đó là thời điểm mười năm trước, hầu như chưa từng có con Tạng Ngao nào đặt chân vào Việt Nam, thì đã có rất nhiều quốc gia vẫn minh ở châu Á đã ban lệnh cấm nuôi Tạng Ngao trong thành phố, trong khu dân cư. Bạn tôi nói ở Malaysia, đại gia sở hữu Tạng Ngao luôn đối mặt với những vấn đề mà thú cưng gây ra, nhưng không ngăn được họ sắm chó trước khi sắm siêu xe.

Vết răng trên tay thằng bạn tôi cũng đã đưa một đại gia ra tòa. Nhưng đại gia sắm được “siêu chó” tiền tỷ, không lẽ cả đời giam chó ở trang trại ngoại thành? Đại gia càng sợ Tạng Ngao của mình coi người giúp việc mới thực sự là... chủ nhân của nó. Nên dù lệnh cấm nuôi Tạng Ngao ban hành mọi thành phố lớn, đại gia vẫn quyết tâm đưa Tạng Ngao vào thành phố.

Loài Tạng Ngao là thứ chó mang bộ Gen cổ nhất thế giới, lì lợm trung thành, vốn sống cùng người Duy Ngô Nhĩ trên những cao nguyên Tây Tạng và cao nguyên Thanh Tạng (Trung Quốc). Dáng to thể trọng nặng nhưng nhanh nhẹn và oai nghiêm, lông xù dày như sư tử, con giống thuần chủng hiếm hoi, giá tiền chó Ngao Tây Tạng trưởng thành lên tới trăm nghìn đô. Và cá tính của Ngao Tây Tạng đủ để chủ nhân kiêu hãnh, khi nó chỉ trung thành với một chủ nhân duy nhất, không ăn thức ăn từ tay người lạ, đã từng có con Ngao Tây Tạng của một đại gia Malaysia nhện ăn chết theo chủ nhân. Đủ để Ngao Tây Tạng được mang tên riêng, không ai dám gọi xách mé Tạng Ngao là “một con chó”!

Nhưng một con chó thì xứng đáng được gọi là linh thú?

Xứng đáng, nếu nó được đàn ông nuôi và cưng. Nó thành linh thú của đàn ông, thành kẻ truyền bá quyền uy của chủ nhân, đụng vào chó tức là đụng vào thể diện của ông chủ, chạm vào sự tự ái và ham muốn xác lập địa bàn ảnh hưởng của cá nhân người đàn ông đó.

Vì sao đàn ông cần có linh thú? Ngày xưa chỉ có cướp biển mới có vệt và khi đi theo. Ngày nay người mù có chó dẫn đường. Nhưng đàn ông đích thực không sắm vai cướp biển thì vẫn tìm ra cách để nuôi đủ loài thỏa mãn bản thân. Về khía cạnh tâm lý, thú cưng chính là biểu tượng quyền lực của đàn ông, ai động vào thú cưng là động vào chính người đàn ông. Về khía cạnh giải trí, phụ nữ coi thú cưng (chó mèo) là bạn, đàn ông coi thú cưng là tài sản và nô lệ, đàn ông sở hữu chúng.

Một người đàn ông huy động dàn siêu xe đi ra sân bay rước chó về dinh, trọng thể còn hơn đón nguyên thủ quốc gia, chưa chắc là bởi giá trị con chó triệu đô, mà bởi giá trị của chính người đàn ông đó. Và cuộc đón rước siêu xe cũng chẳng làm giá con Tạng Ngao đó tăng thêm đồng nào. Dàn xe đón chó chỉ là cách chứng

tỏ quyền lực và sức mạnh triệu đô của người đàn ông thể hiện ra theo hình thức... một event đúng với những bài bản PR cho quyền lực và sức mạnh triệu phú của người đàn ông đó. Nói cho cùng, Tạng Ngao cũng chỉ là một công cụ để đàn ông ấy thể hiện bản thân anh ta. Nếu anh ta có làm đám ma chó toàn siêu xe, xã hội cũng đừng ngạc nhiên. Bởi điều ấy vốn dĩ chỉ là một cách chơi ngông, không mang hàm ý gì khác, chẳng đại diện cho giá trị nào của xã hội này bị tăng lên cao hay bị đè xuống thấp.

Và Tạng Ngao cũng được chọn làm linh thú – kẻ truyền kế sức mạnh người đàn ông – chỉ bởi sự hiếm hoi đắt giá (được định bằng những số 0 dày đặc trong giá tiền của thương vụ chuyển nhượng thú cưng) mà thôi. Nếu một ngày rồng xanh xuất hiện, hổ trắng Bangan được nhân giống, hoặc loài kỳ lân cổ tích bỗng dưng được lai tạo, kèm bằng giá chục triệu đô, ăn đứt Tạng Ngao, biết đâu nhiều đàn ông giàu sẽ thay luôn linh thú và niềm vui? Bất chấp tình cảm của con thú ấy đã dành ỉnh, việc nó có thể nhịn ăn mà chết, hoặc nó nổi hung cắn nát mọi thứ, tấn công mọi người chung quanh vì nhớ chủ cũ!

Vì thế, nên tôi nói, đàn ông chọn Tạng Ngao đôi khi không như phụ nữ chọn một con thú cưng – mèo, chuột hamster, chó Fox, chim oanh, cá vàng. Phụ nữ vì cưng nên chọn, đàn ông thì không, chọn rồi cưng chiều nó, không cho ai động vào. Nhưng tình cảm ấy là một sự chiều chuộng có điều kiện. Một khi Tạng Ngao còn giữ được địa vị độc tôn của nó, và đàn ông còn muốn tranh thủ một phần nào sức mạnh và sự huy hoàng ấy.

Khổ thân những con Tạng Ngao oai hùng bị đàn ông dắt vào thành phố!

23. Cave Và Giám Đốc (1)

Chắc các bạn nghĩ một truyện ngắn tương tự như “Xin lỗi, em chỉ là con đi” sẽ được bày biện một cách cảm động và tình tẻ trong Entry này? Không đâu, trần trụi lắm.

Cave liên quan gì không tới giám đốc? Không, họ liên quan đến tôi thôi.

Mười mấy năm nay tôi luôn có duyên với hai hạng người này. Đến mức tự trào, nói, học trò ơi đừng mang cardvisit tôi đưa ai nhé. Dớp đó! Không làm giám đốc thì sẽ ra vũ trường. Queebee, Heritage, Khách sạn Thương Mại, B.S đường NCT, những gái xịn nhất Hà Nội từ Sài Gòn trong “phong trào” đổ bộ ra Bắc những năm 199x, thậm chí cả những cô 27 tuổi, trong SG thì chỉ vào Karaoke bỗng dưng dạt ra đây lại thành hàng cao cấp “của lạ” thuê được cả biệt thự riêng khu Đới Cấn.

Còn lại là rất nhiều các công ty mời dạy tiếng Nhật, tiếng Hoa cho cả bộ sậu Giám đốc-Thư ký-Trưởng phòng 1 lớp, hoặc các công ty tư nhân có liên doanh với nước ngoài. Thậm chí có chị cơ ngơi chỉ nhón một chiếc xe tải chạy đường Lạng Sơn và một sạp hàng ở chợ Long Biên nhưng cũng là “giám đốc” công ty tư nhân đang hoàng nhé. Và rất ham học.

Học trò thường có chung đặc điểm là rủ nhau tới xin học. Cave này truyền tai cave khác, giám đốc này đưa card giám đốc khác. Tôi cứ buồn cười nghĩ, sao chưa bao giờ thấy cave nào giới thiệu giám đốc và ngược lại, dù có thể họ không gặp nhau trên lớp nhưng sẽ gặp nhau trên giường.

Tôi là người dạy, tôi chỉ dạy những thứ họ cần và đúng kỳ lấy học phí. Thời buổi khó khăn, tiền nào chả là tiền.

Ban đầu là học đếm. Một hai ba bốn năm. Đếm tiền là rất quan trọng. Sau đó thường chia ra hai ngả, cave muốn học ngay: “Anh cho em quà!”, “Bao cao su của tôi”, “Em yêu anh lắm”, “Em nhớ anh quá”. Giám đốc thường bảo, học thế này lâu quá nhỉ, nhanh nhanh lên. Hôm nay cô giáo cho nghỉ sớm nhé, có đối tác hẹn.

Cave bảo, cô tin không, em có con từ hồi 17 nhé, con trai em 5 tuổi rồi mà người em đẹp tuyệt không thằng nào phát hiện ra. Rồi đứng lên giữa lớp học tụt hết toàn bộ quần áo ra quay một vòng cho tôi xem rồi lại mặc quần áo vào, ngồi xuống học tiếp. Mặt tôi dài ra cứ gọi là như cái bơm. Sắp hết giờ học thì thấy tiếng kêu thất thanh. Rồi ra về thấy chảy dục từ cửa buồng tắm tới cửa phòng cô gái bên kia một dòng máu tươi,

giọt nhỏ đều và mau. Bà quản gia kiêm “má” kiêm Osin từ SG ra thì lúi húi trong phòng. Chả thấy ai ngạc nhiên gì.

Giám đốc thì vừa gặp tôi đã sỗ sàng hỏi: Cô mang bầu mấy tháng? Giám đốc của một công ty quân đội mang đến lớp tập tập chí sex dày cộp của nước ngoài, lật đật trang cần lật và bảo, cô dịch nhanh cho tôi các địa chỉ trong này để lần tới sang Nhật tôi còn đi xem xét. Một anh giám đốc của công ty chứng khoán có lẽ là đầu tiên trong lịch sử Việt Nam thì học sau quen trước, thành ra thấy cái gì cũng mang máng nhưng vẫn tiếp tục cái gì cũng tham học. Cứ tưởng chữ tượng hình giống những con số máy móc có thể nóng nẩy học một biết mười.

Những căn phòng của những học trò cave luôn làm tôi yêu thích đặc biệt. Có những cảm giác không thể nói ra kiểu như bạn đến khi lấy chồng mới được lần đầu ngả lưng xuống một tấm đệm và bỗng dưng ngấm những tấm đệm còn hơn cả sự xa hoa, mà còn là sự chiều chuộng bản thân, sự thách thức và sự đứng đắn và sự xinh đẹp cùng lúc bày tỏ ra. Hay như bạn luôn nghĩ bạn nóng nảy khó tính như lửa nhưng thực ra lại rất nhẫn nại dịu dàng với những học trò trong một căn phòng phẳng phất tinh dầu như mùi cánh hoa hồng. Hoặc bạn thích ngồi tán gẫu với cave hơn là bị giám đốc mời long trọng những cuộc nhà hàng ăn uống Karaoke xa láng.

Cave thích tôi bởi tôi biết những từ không ai biết, tôi dám nói những câu không ai dám nói, tôi không đỏ mặt tôi cũng không tái mặt bao giờ. Họ hỏi bất cứ gì tôi cũng tận tình nói. Và giám đốc thích tôi vì tôi dạy được lại lấy tiền rẻ.

Ai cũng bảo đi với bụt mặc áo cà sa đi với ma mặc áo giấy. Tôi chỉ có một cái áo duy nhất là chùng mực và tận tụy của một người đi dạy học. Cho dù học trò là ai thì tôi cũng vẫn chỉ luôn đứng ở phía trái tấm bảng trắng. Trong đời sống thì nào biết ai hơn ai, ra đời họ là thầy tôi, những người thầy tôi đã không phải trả học phí.

Cave dạy tôi sự sòng phẳng. Đưa tiền đúng hẹn, không thiếu không bớt, cho dù mỗi cô chỉ học một tháng thôi – một tháng là đủ để các cô biết nói những câu các cô cần nói. Nhưng chưa ai quýt tiền, và nói chuyện với giáo viên rất lễ phép. Giám đốc vừa đưa tiền còn giật lại đếm xem có thừa thiếu không. Giật lại từ trên tay tôi. Và đánh nhau tạt nhau trước mặt tôi.

Tôi đã từng bỏ rơi học trò, bỏ dạy những học trò nhiều tiền, họ chỉ cần ra trung tâm gia sư kiếm ngay được giáo viên khác. Nhưng tôi chưa bao giờ bỏ học trò cave nào. Có lẽ cũng bởi họ cũng chỉ học 1-2 tháng là đủ vốn.

Một hôm, bỗng dưng có một học trò cũ tên Thủy gọi điện đến tận nhà tôi nói, chào cô, dạo này làm ăn khó quá, em sắp về lại Sài Gòn cô ạ, chào cô giáo nhé.

Thủy ở trong phòng xép một quán Karaoke khu Ngọc Khánh, cửa quay ra phía ngõ. Dù đồ đạc xa xỉ, nhưng thấy không thuê nổi (không ai thuê cho) biệt thự hay nhà riêng là biết, cô vốn kém khách rồi. Nhưng tôi vẫn áy náy như thể tôi là một giáo viên không tận tụy hết sức, đã không giúp được cô mấy trên đường đời mưu sinh, hay không giúp cô có thêm được nhiều khách hàng hơn.

Tôi biết lỗi không phải tôi, họ đã là giám đốc hoặc cave trước khi đến tìm tôi, trước rất lâu. Nhưng tôi đôi khi rất muốn tìm hỏi, những người dạy tôi nhiều thứ trong đời đó, giờ họ ra sao rồi?

24. Cave Và Giám Đốc (2)

Tôi biết lỗi không phải tôi, họ đã là giám đốc hoặc cave trước khi đến tìm tôi, trước rất lâu. Nhưng tôi đôi khi rất muốn tìm hỏi, những người dạy tôi nhiều thứ trong đời đó, giờ họ ra sao rồi?

Không ngờ cuộc sống có những lúc đẩy đưa mình tới hoàn cảnh mới, không người thân bạn bè, quanh mình chỉ có hai người quen, một làm cave, một làm giám đốc.

Một ở cùng tôi, một đến tán tỉnh tôi ngày ngày.

Giám đốc không biết tán tỉnh, mọi cảm xúc của anh đều bộc lộ bằng tiền và thực phẩm.

Thương quý thì mời đi những nhà hàng sang trọng nhất. Hồ hẹn nhất định sẽ là ở quán phở hoặc cơm Bắc. Đi chơi là những bữa ăn sang nhất đắt nhất, tặng quà thơm hừng trong nhạc cổ điển, tôi vừa thoát khỏi cuộc sống trí thức nghèo nghiêm cẩn từ Hà Nội tri tri, không tài nào quen được việc vừa ăn vừa có người đàn hầu, đứng chực mớm kính cẩn.

Mỗi tối đến thăm, giám đốc tặng tôi bánh mì và sữa, sau này tiến bộ hơn, đã biết mua sô cô la, anh thường chọn những hộp sô cô la to nhất, đắt nhất và ngọt lừ, đến phát sợ. Những thực phẩm ấy làm tôi khắc khoải kinh khủng, thêm những ly cà phê vỉa hè rẻ tiền nhưng thoáng đãng.

Hôm tỏ tình, anh đi vòng quanh cái phòng mười mét vuông của chúng tôi chực vòng, không biết nói năng gì, rồi dúi vào túi xách của tôi một cục tiền, dày và cuộn tròn. Coi như xong nhiệm vụ.

Mỗi ba giờ sáng, người đàn bà ở cùng tôi trở về phòng. Thường mỗi sáng sớm ngủ dậy, tôi luôn hoảng hốt vì người đàn bà nằm ngủ không mặc quần ở bên cạnh mình.

Tên chị là Kiều Thị Mộng, giấy khai sinh cho biết đã 39 tuổi. Trước đây tôi tưởng chỉ trong tiểu thuyết mới gặp cái tên ấy.

Chị đi làm công nhân nhà máy thủy sản, lấy chồng muộn. Người chồng ôm gái ngủ trước mặt vợ, bắt nạt quá đành dắt con về quê.

Quê có mảnh đất và ngôi nhà nhỏ, cậu em trai đang ở. Về quê mới biết cậu em đã bán nhà, đi đâu đó. Người chủ mới vớt bàn thờ cha mẹ chị ra rìa hàng rào. Chị ra nhặt tấm ảnh thờ mang đi, quay về lại thành phố.

Chị xin đi làm quét rác. Có người ngấm ngứa chị, bảo, trông em cao ráo, gầy nhưng thanh mảnh, có thể đi làm được đấy. Thế là vào các quán bar dành cho thủy thủ nước ngoài, chị nói, chị chỉ bán áo phong cho khách tây thôi, năm đô một cái. Chứ chị không làm gì khuất tất cả. Tôi cũng tin thế. Lương tháng của chị được tám trăm ngàn đồng.

Bà mẹ chồng tương lai chê tôi trẻ quá, không quản lý được tài sản của gia đình, càng không thể làm chị dâu của tám đứa em trai chồng, chưa vợ, tuổi từ U30 tới U40.

Anh giám đốc say mê với những nhà máy mới trùng thầu xây dựng trong khu chế xuất Tân Thuận và cụm biệt thự An Phú Đông. Anh tiếp tế thực phẩm tới tôi ít hơn, hoặc có lẽ anh nghĩ, tôi giờ đã béo tốt hơn chẳng? Bỏ mặc tôi hoang mang với ý nghĩ, trời, mình sẽ phải lấy một người mà mình chưa từng cầm tay? Thích nằm phưỡn bụng xem ti vi và luôn say mê kể về những mảnh khoé tranh thầu dự án mà với mình nó vô nghĩa như những bữa ăn xa xỉ?

Tôi dùng thời gian rảnh để học nhảy Rap.

Những lúc về nhà, quanh quẩn trong căn phòng chục mét vuông, tôi lại tuôn xuống phố. Còn hơn đứng nắm tay song cửa nhìn xuống phố như khi từ chuồng nhìn ra cuộc đời. Đã đoạn tuyệt hẳn với cuộc sống trí thức biên tập viên báo, tôi cũng chấm dứt việc đọc - xem - nghe - nhìn từ đó. Còn lại bữa ăn tinh thần duy nhất là bài hát "Unbreak my heart" đang thịnh hành phát ra rả suốt ngày từ cái cassette cũ của chị Kiều Thị Mộng. Chị nghiện bài hát ấy, từ lúc một chàng bảo vệ trong bar kém tuổi chị - bằng tuổi tôi - mời chị đi chơi, tâm sự cuộc đời, một lần duy nhất rồi hắt bóng lưng bỏ việc khỏi quán bar thâu đêm. Để lại tôi hứng chịu bầu tâm sự vừa lãng mạn vừa bi đát của chị Mộng và giai điệu thê thiết đến muốn tự tử của Tony Braxton, suốt ngày, nếu tôi ở nhà ban ngày.

Những lúc đi ngang Nhà xuất bản Trẻ và tờ Áo Trắng, tôi vẫn băn khoăn sao mình không có đủ can đảm bước vào, chú Đoàn Thạch Biền, người nâng đỡ tôi suốt mấy năm đầu tiên cầm bút văn ở đó, mình có thể lấy cớ vào thăm.

Cứ tưởng giải thưởng Văn học tuổi 20 khi đó là điểm khởi đầu tốt, ngờ đâu lại đánh dấu sự kết thúc văn nghiệp. Giờ đây cuộc sống đã hải hoải xoay vần, tôi làm sao xuất hiện trong tư thế mới?

Thôi văn chương gì, thà cứ về nghe nhạc tua roăng cả băng, và hài lòng với những thực phẩm của đời sống, bên anh giám đốc.

Kiều Thị Mộng khóc, khi chiếc xe càng đi càng cũ, dầu càng đun càng cạn, đứa con thơ sáu tuổi thích ăn món bít tết nên tất cả tiền còn lại sau thuê nhà, đóng gạo, mua dầu là dành để mua thịt bò làm bít tết cho nó. Trước mắt tôi, bữa ăn của một người nghèo dần, thật buồn.

Chị nói tiền kiếm chẳng đủ, quán quen bán mãi chả ai mua, tuần trước chị gom tiền được bốn chục nghìn đi gọi điện sang Mỹ ột thằng thủy thủ hai lần cập cảng vào quán chị. Nó hứa cưới chị sang Mỹ, nhưng không chấp nhận đứa con.

Kiều Thị Mộng đến bước cuối cùng đành gọi điện đồng ý, nhưng thằng thủy thủ nói, tao có thể không sang Việt Nam nữa. Mà nên kiếm thằng khác.

Hôm đó người đàn bà cùng nhà thông báo cho tôi biết, chị chuyển sang quán bia ôm, nhưng không ôm đâu. Tôi cũng muốn tin thế. Chỉ có định mức, mỗi ông khách uống từ cốc bia thứ hai trở đi, chị được năm nghìn đồng.

Tôi nhìn thấy sự thê thảm, tụt dốc dài của người đàn bà trước mắt nhưng không thể giúp gì được. Cuộc đời tôi cũng làm gì có lối thoát. Giữa một cuộc sống miễn cưỡng và những giao đãi miễn cưỡng thì cái gì hơn đâu.

Kiều Thị Mộng kinh ngạc vì tôi vẫn chưa chịu gạt đầu lấy anh giám đốc. Trong mắt chị đó là một người đàn ông có tất cả. Còn tôi thì kinh ngạc vì tại sao chị Kiều Thị Mộng không đi mà lấy anh giám đốc. Chị có cả sự khôn ngoan từng trải lẫn sự phục thù, chị cũng không quá trẻ như tôi, chắc chắn chị quản lý tài sản của giám đốc rất tốt.

Anh giám đốc vẫn say mê với nghề xây dựng, những công trình, những bữa ăn. Tâm sự là hôm nay anh uống hết một quả dưa, ăn hết một đĩa cơm sườn. Thủ thủ âu yếm rằng em đừng ăn bánh cuốn, có hàn the trong đó đấy. Và chở tôi đi, hai người ngồi nghiêm trang cách xa nhau trên chiếc xe máy lừ lừ trôi dọc phố xá.

Anh giám đốc quá tham nên ôm thêm một nhà máy điện ở Bến Tre. Vì thế anh mất tôi.

Tôi bay ra Hà Nội trong một đêm đông lạnh giá.

Tôi để lại xe và tiền thuê nhà cho chị Mộng. Xe tôi xịn và đẹp hơn, chắc chị có thể vứt cái xe cũ kia đi.

Không ngờ, cái xe bị ăn trộm từ ngay trong nhà xe trước cửa nhà, đó là điều ân hận nhất. Còn tiền thuê nhà không tới được tay chị.

Vài tháng sau, tôi gửi ít tập vở và bút nhờ người mang vào tặng cho con chị, trước ngày vào lớp Một. Người ta nhắc lại là chị đã trả nhà ở đó, bỏ đi sau đó không lâu. Có lẽ vì tiền thuê nhà đã trở thành một gánh nặng, hoặc có thể, ngay cả định mức trong quán bia ôm chị cũng không đạt được. Không rõ sau chị sẽ đạt xuống những quả bia nào.

Và đứa bé sẽ lớn lên ra sao? Năm nay, chắc nó đã sang tuổi thanh niên. Nó yêu hay hận mẹ nó?

Kết thúc dành cho các bạn tò mò: 1- Tôi học xong một khoá... nhảy Ráp. 2- Mọi người không tin anh giám đốc mất từng đó tiền bạc thời gian mà không cầm tay tôi. (Tại anh ta không cầm chứ! Hic!)

25. Tầm Danh Thiếp Của Gái Bao

Tầm danh thiếp đầu tiên của tôi được trình bày giống hệt mọi danh thiếp công vụ khác. Tức là lần lượt có tên, chức vụ, cơ quan công tác, địa chỉ cơ quan, số điện thoại và fax công sở, địa chỉ nhà riêng và điện thoại bàn. Gần hai mươi năm trước, danh thiếp gần như chứa trọn mọi thông số về cuộc sống một con người.

Đến một ngày, một người bạn nước ngoài kinh ngạc nói với tôi, cô thật là hồ hênh. Việc ghi rõ địa chỉ nhà và số điện thoại riêng lên danh thiếp giống như việc mời những kẻ trộm, kẻ xấu bụng, kẻ tổng tiền áp sát mình gần thêm. Những người chỉ bàn công chuyện, họ chỉ cần số phôn là đủ. Bạn bè đã biết nhà cô rồi,

họ đọc chỉ dẫn trên danh thiếp làm chi nữa. Và người bạn nước ngoài nói thêm, thật sự ngạc nhiên vì tính thật thà của người Việt, ai đưa danh thiếp cũng thấy có địa chỉ nhà, như một lời mời, tới mà làm phiền!

Vài năm sau, dân công sở khôn ngoan hơn, chỉ đưa lên danh thiếp những thông tin công khai, vắn tắt về chức vụ. Danh thiếp của tôi có thêm dòng e-mail, một địa chỉ nhỏ nhoi trong thế giới số, và số máy điện thoại di động, một lệnh truy nã bằng sóng vô tuyến điện có hiệu lực cả lúc ăn lẫn lúc ngủ. Và đôi khi, chúng ta bật cười khi được nhận một tấm danh thiếp ghi chi chít hàng chục chức danh giáo sư, nhà văn, nhà phê bình v.v... của một ông lạc thời mà cứ tưởng mình đi cùng thời đại.

Một ngày, cô học trò xinh đẹp của tôi gọi điện tới từ biệt tôi, nói, cảm ơn cô đã dạy em ngoại ngữ. Giờ em không đủ tiền để thuê cô nữa. Giờ em không còn là gái nhảy gái bao đắt khách nữa, có lẽ em sẽ thành gái nhà hàng, sau này đứng đường nữa, chả ai biết. Nhưng em vẫn muốn gọi điện cảm ơn cô và em chào cô!

Tôi ngậm ngùi xui cô học trò in danh thiếp.

Tôi nói, em hãy in danh thiếp tên em và số điện thoại, cùng dòng chữ: “Thanh Thủy - Nữ sinh nghèo cần việc làm thêm bán thời gian, hãy gọi cho em! 09....” và đêm nay em đi cài những danh thiếp ấy lên những cửa kính xe ô tô đỗ dọc phố. Hy vọng, em sẽ tìm được một khách hàng có điều kiện và xây dựng một mối quan hệ lâu dài. Và hy vọng họ cũng cần em y như em cần người ta.

Không biết học trò của tôi trong cơn bĩ cực có làm tấm danh thiếp đầy “sáng tạo” ấy hay không. Nhưng đến thời đại hot-girl và gái kẹt net, tôi thấy những danh thiếp kiểu ấy gài đầy rẫy trên mạng của đàn ông, một tấm danh thiếp điện tử chỉ đơn sơ vài dòng, vừa khiêu khích vừa đáng ghét.

Vào một ngày nào đó, chúng ta sẽ thấy, trên danh thiếp ghi gì không còn quan trọng nữa. Công việc đã đổi, sở làm đã thay, thậm chí số điện thoại di động cũng đổi tới mấy lần. Danh thiếp của nhiều người có vòng đời rất ngắn, có khi chỉ vài tháng, bởi họ nhanh chóng nhảy việc khác, tới chỗ làm lương cao hơn, e-mail công sở cũng thay ngay. Có người cùng lúc sở hữu mấy danh thiếp khác nhau, làm việc liên quan lĩnh vực nào, họ đưa danh thiếp của lĩnh vực ấy, như thể thay gương mặt đại diện của mình. Năm danh thiếp ấy có cái thực, có cái ảo giống như chức vụ ghi trên ấy.

Gần đây, tôi không dùng danh thiếp nữa. Tôi chỉ dùng lời để tự giới thiệu, tên tôi là gì. Mọi người sẽ tự hình dung ra chức nghiệp kèm theo, và những người quan tâm sẽ chủ động ghi số điện thoại liên lạc của tôi. Trong một xã hội thông tin, lên mạng cứ google gì là có hết, thì chỉ cần nói tên là đủ!

Nếu không nhớ nổi tên nhau, nhớ nổi ai là ai, thì có khả năng rất lớn là những tấm giấy nhỏ vừa trăm cái như một ấy, sẽ tự động vào nằm vĩnh viễn trong ngăn kéo của bạn. Chỉ làm bộ sưu tập danh thiếp bốn phương của bạn đầy lên, chứ không mang lại cho chúng ta bất cứ cơ hội nào.

Vậy, ghi chức vụ gì, quyền thế gì trong danh thiếp, liệu còn quan trọng không?

Sao tôi khao khát một ngày nhất lại được tấm danh thiếp của Thanh Thủy rơi đầu đầy quanh đời này? Sao tôi nặng lòng và rưng rưng nước mắt khi nhớ đến tấm danh thiếp mà tôi chưa bao giờ được nhận?

26. Bạn Ở Sài Gòn

Hết giới tính rồi giờ lấy địa lý ra, lấy tên đất làm tên người. Nhưng mà tên một người thôi (mình dạo này hay nói xấu cá nhân và một ít tập thể) chứ ai cũng thế này thì chắc mình bỏ dép chạy lấy người.

Mọi việc nằm ngoài kế hoạch, khởi đầu là vì mình bị delay chuyến bay tối tại sân bay Tân Sơn Nhất 24 tiếng.

Mình bèn quay lại thành phố, mình đứng ở ngoài đường, gọi một cú điện thoại ột người quen trên mạng, chàng luôn tự nhận là chuyên gia du lịch xuyên Việt, thổ địa Sài Thành, đây mình văn hóa, mình hỏi, em đang đứng ở đường..., anh có biết quanh em phạm vi 1km có khách sạn nào hợp lý và niềm nở không, cho em địa chỉ.

Chàng bảo, ôi thật tình cờ, em đang đứng ngay đầu ngõ nhà anh! Chờ chút anh chở em tới ngay khách sạn quen!

Sau khi bắt mình chờ đã đời, tại một quán cà phê “xấu lạ” thì chàng trở tới lúc gần 10h tối. Chàng trông bề ngoài khá béo, thật sự béo, và khoái tán gẫu. Bằng chứng là chàng không nhấc mông khỏi mặt ghế trong suốt thời gian khoe lý lịch và năng lực công tác cùng các chiến công vang dội trên mọi mặt trận từ kinh tế tới khoa giáo, du lịch, thương hiệu, về nguồn, hành trình du lịch xanh theo chân liệt sĩ, nổi quan hệ Việt Mỹ v.v... Sau khi mình đã nhắc khéo là em xin phép đi vì em còn phải kiếm khách sạn, mình diễn đạt bằng vài cách khác nhau thì chàng hiểu, chàng xởi lởi chở mình đi không lấy tiền xe ôm, sau khi lườm bà chủ quán chí chết vì đòi đóng cửa trước 11 giờ đêm.

Chàng chở thẳng mình tới nhà nghỉ thuê theo giờ, lấy phòng, giục mình lên tắm trước đi!

Mình choáng nặng, mình xách túi tới thẳng trước quầy lễ tân, nhìn thẳng vào mặt con lễ tân, con lễ tân nhìn lại mình chòng chọc, mình bảo, tôi không thuê theo giờ, tôi tìm phòng khách sạn. Nó bắn khoăn nhìn chàng rồi bảo mình, thế thì chị đưa Chứng minh thư ra đây.

Chàng bảo, để anh xách túi cho em.

Túi mình chỉ có một máy tính xách tay và một bộ quần áo ngủ, không nặng đến mức chàng xách lên gác xong chàng phải nằm lăn ra giường nghỉ xả hơi, lại giục mình đi tắm.

Mình bảo, anh ơi, bây giờ là mười hai giờ đêm rồi, anh có thể về không?

Không, em cứ vào tắm đi, rồi thay quần áo, anh ở ngoài này trông đồ cho em.

Mình không tưởng tượng được là một người mới gặp vài tiếng lại có thể bám trụ lại đuổi không đi. Mình bắt đầu bối rối.

Mình bảo, em sẽ đóng cửa lại, sẽ không ai vào phòng em được. Bây giờ anh nên về nhà anh đi, vợ con anh đang chờ.

Chàng nói, anh đi qua đêm với bạn gái là chuyện thường.

Chàng đếm bước chân quanh phòng, ước lượng dài rộng và cái trần nhà cao bao nhiêu, rồi nhìn ngấm gật gù nói, ừ, phòng này tính ra hơn hai chục mét khối không khí, đủ tiêu chuẩn ngành du lịch quy định, hơn quy định ở một người, còn ở hai người thì sẽ hơi thiếu dưỡng khí, nhưng không sao!

Mình tá hỏa, xịt khói lỗ tai. Chàng bảo: Em chưa nghe tên anh nổi tiếng ở đây à? Có lần anh ngồi quán cà phê, hai đứa sinh viên bàn bên nói láo với nhau là quen anh, làm chương trình với anh thế nọ thế kia, đi thám hiểm tỉnh này tỉnh khác với anh, thế mà không nhận ra anh ngồi ngay bên. Anh bèn hỏi chúng, em quen anh X thật hả, quen tới mức độ nào? Nàng sinh viên trả lời, ồ bọn em ngủ với nhau là chuyện thường.

Mình chưa thấy câu chuyện hài nào trơ trên thế.

Mình bảo, rồi anh bảo sao?

Anh bảo, ngủ với anh X. là chuyện thường.

(Thì ra ăn tiền là câu kết này!)

Mình bèn nhón hai ngón tay cầm lấy ống tay áo của chàng, dắt chàng ra cửa, không nói gì khép cửa lại, khóa trái. Kể mà có cái lá lót tay thì tốt. Nhưng một người mang tiếng là đầy mình văn hóa xã hội khoa học giáo dục du lịch lý tưởng như chàng chắc gì đã hiểu một khái niệm nhỏ nhen tầm thường là “lót lá đuổi đi” nó có nghĩa là gì? Hình như chỉ người Bắc mới hiểu.

Khoảng vài phút sau, điện thoại của mình rung lên.

Em, anh bảo thật, bây giờ hay em xuống đây anh chở em đi ăn đêm, không thì em đói.

Chàng câu giờ ghê, ha! Mình điềm đạm: Sáng mai em phải làm việc sớm, em đã có hẹn, xin lỗi.

Em làm gì sớm?

Mình nói tên người VIP, chắc chàng không xem ti vi đọc báo không đọc sách không lên mạng cũng không mua lịch vạn niên xem ngày lành tháng tốt v.v... nói chung là mọi món truyền thông bình dân, thì chàng cũng phải biết họ là ai chứ!

Chàng nói chắc nịch: Bạn anh mà chứ ai, mai anh chở em đi gặp ông ta.

— ngủ chập chờn, chỉ sợ có người xô cửa vào phòng mình —

Sáng sau chàng đến thật. Thật tiếc VIP kia lại không hề biết chàng là ai. Bắt tay xong hỏi anh là ai?

Nhưng bị kịch là con đường đi đến gặp VIP. Rồi nhà nghỉ, mình ý tứ càng né thì chàng càng ngồi lù lại đằng sau phía mình, đến mức vào lúc không chịu nổi, mình bèn gỡ cái kính râm (kiểu thể thao, gọng hơi cong, mắt kính đen thật lớn) cài vào ngực áo, để sự đụng chạm của chàng còn có một chướng ngại vật ở giữa.

Kết quả rất khả quan, cái kính thể thao rút một mắt kính ra. Không phải vì kính vỡ hay rẻ tiền (không dám đâu, dù cũng không phải hãng Gucci) mà là vì lực va chạm quá mạnh.

Mình thề lực đó không phải là mình tự chồm ngực mình vào lưng người phía trước, mình xin thề đó.

Mình không tiếc cái kính, mà mình tiếc thời gian bị một người thế này đeo bám, và nghĩa là họ cũng đồng thời nhận biết một vài quan hệ cá nhân của mình. Chẳng hay ho gì việc này, không nói là tối kỵ.

Sau đó là một vài việc tế nhị mà mình không muốn nói ra, mà đỉnh điểm là mình đòi được đi một mình, được ra sân bay sớm để chờ chuyến bay tối, thì chàng... hổng chịu!

Lý do: Chàng đòi chở mình về nhà chàng, để mình tắm cho đỡ mệt (lại tắm) và cởi cái áo lót ra, chàng nói ngực mình quá căng, mặc áo lót liên tục sẽ có hại cho bộ ngực.

Hết! (hết chuyện rồi, bà con còn muốn đọc gì thêm nữa?)

2010

27. Thấy Dọc Đường

Chiều nay chạy xe trên đường từ buổi họp về, qua ngã tư, lúc dừng chờ đèn đỏ, tôi bắt gặp một người đàn ông đứng chấp tay vãi ông cảnh sát giao thông đang ngồi trong bót.

Người đàn ông khá trẻ, quần áo đàng hoàng chừng chạc, đứng ngoài bót, nhào đôi bàn tay qua ô cửa sổ bé bé của bót cảnh sát giao thông sát bên cột đèn đường. Người đàn ông gỡ ví tiền ra, lật đi lật lại như phân trần rồi bỏ ví xuống, chấp hai bàn tay lại, vãi lạy. Nét mặt người đàn ông vẻ buồn buồn và khấn khoản. Tôi không biết người cảnh sát ngồi ở vị trí của mình bên ngã tư có động lòng không. Mà cái chấp tay vãi lạy ấy làm tôi thất cả lòng.

Lạy anh, ví tôi chỉ có ngần này?

Hay lạy anh, tôi thật sự không mang theo bằng lái, giấy tờ xe?

Hay là lạy anh, tôi tình thật trong ví không có thứ mà anh cần?

Điều gì mà người đàn ông cầu xin khấn khoản? Và dùng hết sức, kể cả liêm sỉ, để mong chữ TÌNH thấu được qua chữ LÝ?

Chúng ta đã đánh mất những điều tốt đẹp ở đâu, vào khoảnh khắc nào, khi không bận tâm tới cảm nhận của người quanh ta? Người cảnh sát giao thông, không rõ già hay trẻ, ngồi thụt trong bót ấy, liệu đã bắt gặp bao nhiêu những cảnh huống đời thường trước mắt, tới mức, không còn cảm nhận gì đặc biệt trước một người vi phạm, dù chỉ là một sự phát giác nhỏ bé mang tính cá nhân và cảm tính?

Ngược lại, với một người đàn ông trẻ trung, ăn vận đỉnh đạc, toát lên tư chất không tầm thường thô lậu, tại sao đã có một phản xạ gây ngỡ ngàng như thế? Hay bên ngoài những lúc – có lẽ – trong vai nhân viên tốt, sếp đẹp trai, người chồng duy cảm, công dân đô thị tiêu biểu, người đàn ông còn có những lúc sắm vai cả kẻ hèn mọn đứng bên đường nội đô vái lạy nhà chức trách, để được việc của mình?

Dân gian có câu “Không ai nắm tay cả ngày tới tới”. Nên tất nhiên, không thể chỉ qua một hành vi mà đánh giá tính cách của cả một con người, thậm chí của cả một tập thể. Ngoài lúc vái lạy, thì có thể người đàn ông kia luôn thét ra lửa. Ngoài lúc vái lạy, thì ông ta luôn chấp hành đúng luật giao thông, mà chiều nay chỉ là một buổi chiều lơ đãng, hoặc có lý do gì bức bách để ông ta lao ra đường mà quên mang một thứ gì đó ở trong ví!

Đèn đã xanh rồi, đi thôi!

2011

28. Đường Cong Của Lon Bia

Nâng ly bia lên và thấy, đường cong miệng ly gọi lên dáng đường cong suýt gây ngạt thở từ bờ eo thon trượt xuống đôi mông nảy nở tròn trịa của người đẹp váy ngắn đang uốn thẳng lưng, cố gắng giữ thăng bằng cho khay bia đầy bọt lượn qua trên đầu những gã đàn ông đang bù khú trong quán.

Từ bao giờ, các quán bia hơi vỉa hè hay trong nhà hàng sang trọng, hiện diện những cô nàng tiếp thị bia, chủ nhân những đường cong bốc lửa, mà những anh chàng trong cơ quan bạn tu cốc ừng ực vì đường cong của cô ấy. Họ uống vì đường cong, bất kể họ đang cầm cốc bia hình vuông đi chăng nữa!

Thế nhưng, có phải trong mọi quán xá, đàn bà gọi cảm nhất là những người đàn bà chỉ được phép ở trong vị thế nâng khay bia (cho đàn ông) hoặc hầu chuyện bên ly bia tràn trề bọt, chứ không phải hình ảnh đàn bà ngửa cổ nốc cạn vại bia?

Tôi có cô bạn gái xinh đẹp, rất năng động mạnh mẽ, nhưng lại ngại một việc: Uống bia trước mặt nam giới. Cô ấy nói cảm giác mang lại không khác gì việc ăn mặc gợi cảm, trang điểm lộng lẫy rồi đi vào nhà hàng một mình. Nỗi sợ một anh chàng căng mắt hiếu kỳ nhìn cô hả hê dốc ngược chai bia, nó y hệt nỗi sợ những cặp mắt thương hại đổ dồn vào chiếc bàn ăn ê hề thức ngon bày ra trước mặt cô gái đi ăn bữa thịnh soạn một mình.

Từ bao lâu rồi, rượu, bia, thuốc lá và khả năng sử dụng chúng(nhiều hoặc ít) tạo nên đẳng cấp cho đàn ông nhưng lại hạ đẳng cấp của phái nữ, với chủ ý mặc định: đàn bà hư hỏng, đàn bà cô đơn mới tìm đến bia rượu!

Nhưng một điều trái ngược, không một chiến dịch quảng bá bia hơi nào chịu bỏ qua đường cong quyến rũ của phái nữ. Hầu hết những quảng cáo bia hàng ngày trên vô tuyến đều gắn với bóng hình của những cô gái chân dài, và cảm xúc để lại, như bọt bia, tươi mát và đầy hương thụ.

Thậm chí, đàn ông ngồi trong quán bia, cứ thấy gái tiếp thị bia là thấy... họ xinh! Cho dù cô ấy eo to, tay to, hay đùi gầy nhằng, tóc khô vàng hoe, mũi hếch lên bất cần... Và những người đàn ông ngày thường khó tính, bên ly bia bỗng trở nên dễ dãi xả lảng và cởi mở vô chừng. Cứ vào quán, cầm ly bia lên, đàn ông ai cũng là bạn, và phụ nữ trước mắt đều trở thành người đẹp, được mời ngồi bên nói chuyện, được nín kéo nán lại bàn họ bằng những mỹ từ ngày thường đàn ông ít khi nói với phụ nữ công sở, hoặc bạn bè xã hội.

Đừng đổ lỗi cho bia và đường cong, đã khiến đàn ông RELAX triệt để!

Tại sao không có Promotion Boy?

Phụ nữ đi bar cũng chỉ được gắn liền hình ảnh tận hưởng cuộc sống bởi cocktail hoặc thậm chí, uống hân rượu mạnh. Nhưng rất ít phụ nữ được miêu tả khi đang tóm cổ chai bia!

Có tiệm làm đẹp cho quý ông, nhưng không có quán bia dành cho phụ nữ! Sự kỳ thị này y chang như việc, mọi cửa tiệm bán đồ sơ sinh và sách vở đồ chơi cho trẻ đều mang tên “Mẹ và bé”, chứ kiếm không ra nhãn hàng nào có tên “Bố và bé yêu”. Mặc dù có vô số đàn ông yêu con và chăm sóc con tốt gấp mười lần vợ. Thậm chí để con cũng giỏi hơn vợ, vợ chỉ hai con, chồng có tới mười con (nếu thống kê đầy đủ!).

Có lẽ tôi cần đẩy lên một cuộc cách mạng đòi quyền uống bia cho phụ nữ. Đồng thời, đòi quyền phải có tiếp viên nam bưng khay bia tới cho chúng tôi, đòi những hãng bia tuyển PB (Promotion Boy) đẹp trai. Đừng nghĩ rằng đàn bà uống bia không cần có đàn ông đẹp trai hầu chuyện! Quyền được là người tiêu dùng chia đều trong một xã hội bình đẳng.

Đôi khi ở quán bar thời thượng, người ta cũng đã gặp những anh chàng tiếp thị đồ uống. Nhưng nếu phụ nữ trung niên mời một chàng trẻ hơn mười tuổi, xinh giai, ngồi xuống cạnh tán phét vài câu và vừa uống bia vừa ghẹo chàng vài lời, hẳn sự việc nghiêm trọng, thậm chí dẫn tới hiểu lầm về mục đích của... những ly bia bù khú ấy. Trong khi đàn ông làm việc ấy ở quán bia chỉ là chuyện tầm phào, vô hại.

Có phải tôi đang đại diện cho phái nữ, cố gắng thuyết phục quyền uống bia của phụ nữ?

Cho nên tôi có thể ngồi cùng bàn và dành hàng giờ cho những cô bạn thành đạt, những cô bạn độc thân, những cô bạn đã lập gia đình...không ngại cạ li trước mặt tôi. Bia không tạo ra đẳng cấp của những người phụ nữ này. Chính họ tạo đẳng cấp cho thứ thức uống của họ!

Đòi quyền uống bia chẳng gì tốt hơn bằng việc hãy ra quán, gọi một dãy chai xanh lè bia trong vắt, hay chai đỏ bia vàng chói. Phụ nữ hãy xếp chai một dãy thật dài, và vén váy lên, lần lượt tóm cổ từng chai, dốc ngược!

Thế mới là chinh phục! Theo đúng tinh thần của bia và cách của đàn ông!

Trang Hạ – PL Hoàng Khôi

2011

29. Đàn Ông Cần Phải Có Tiền?

1. Khóc trong xe Lexus hơn cười trên xe đạp?

Có người nói, anh ta không bao giờ để cho người yêu phải đi làm kiếm tiền. Bởi lẽ một ngày đẹp trời, anh ta đặt bàn ăn ở nhà hàng, mua sẵn vé xem phim, hẹn hò cô người yêu đi ăn tối và xem phim. Nhưng tối đó công ty cô ấy phải tiếp khách, sếp muốn cô ấy đi cùng. Thế thì bữa tối lãng mạn của đôi tình nhân bị hủy bỏ ư? Sếp đâu có lỗi, công ty kinh doanh cần phải giữ khách và kiếm lợi nhuận. Cô người yêu đâu có lỗi, cô đi làm việc chứ đâu phải bỏ người yêu đi ăn uống hát hò với kẻ khác?

Thế nhưng để không đối mặt với những tình huống ấy, đàn ông chỉ còn cách là kiếm thật nhiều tiền, nhiều bằng hai người. Đó là cách để đàn ông phòng bị trước những tình cảnh trở trêu của xã hội.

Có người phải lên đời xế hộp, dù công sở gần chỉ chạy xe máy dăm phút là tới, thậm chí đi bộ cũng được. Là bởi cô người yêu đòi có xe đưa rước nàng. Nếu không có xế hộp, buổi tối có thể là một anh chàng nào đó sẽ tới chở cô và tiễn về, thay bạn.

Cô ấy có quá quắt không? Cô ấy chỉ không muốn đi bộ hoặc ngồi xe máy bụi bặm thôi mà? À mà không, cô ấy chỉ không muốn đi nhờ xe đồng nghiệp thôi mà. Nhưng đó là thực tế tàn nhẫn đối với đàn ông.

Và nhiều gia đình, dù đã kết hôn rồi, nhưng vợ chồng mỗi người một ngả do kiếm sống, công việc lệch giờ hoặc làm tại những thành phố xa nhau. Vợ của bạn tôi được cử ra nước ngoài trong một chương trình giao lưu, kéo dài hai năm. Dù cô ấy ra nước ngoài cũng làm giảng viên đại học, nhưng ông chồng không vui vẻ hãnh diện chút nào. Ông ấy nói, giá như ông ấy có đủ tiền nuôi vợ, để gia đình không có những năm chia cắt.

Ai mà chẳng phải vật lộn với cuộc sống. Nhưng có những lúc, tiền đã sát thương tình yêu.

Tôi thường đưa ra một trắc nghiệm vui, hỏi những đôi yêu nhau: Nếu lấy anh ấy, nếu một mai nghèo khó thì em có chịu húp cháo cùng anh ấy không? Tất nhiên nàng nói rằng OK, chẳng vấn đề gì.

Và tôi sẽ quay sang hỏi người con trai: Thế còn bạn, nếu đến lúc ấy, bạn có đành lòng nhìn người phụ nữ ở bên cạnh mình húp cháo qua ngày không?

2. Trò chơi tình ái:

Giống một bộ phim tôi từng xem trên HBO, tên là “Lời đề nghị khiếm nhã”, câu chuyện về một cặp vợ chồng trắng tay ở sòng bạc và bỗng dưng, một tỷ phú đưa ra lời đề nghị đổi một đêm của người vợ này lấy một triệu đô.

Và sự lựa chọn giờ đây là người chồng, một triệu đô thật nhiều, có thể giải quyết mọi khó khăn ngay trước mắt đôi vợ chồng trẻ đang kẹt tiền. Người vợ nghĩ, đổi tiền lấy tình là mình hy sinh cho tình yêu. Còn người chồng sẽ nghĩ, đây không phải là vấn đề tiền bạc, đây là thể diện của đàn ông.

Đổi thể diện lấy tiền, bao nhiêu là xứng đáng?

Nếu người yêu bạn một ngày nhận được một lời đề nghị như thế, một đêm và một tỷ đồng, bạn sẽ phản ứng ra sao?

Người đàn ông đầu tiên nói, nếu một tỷ một đêm, nếu cô ấy đồng ý, tôi sẽ nhắm mắt lại, để cho cô ấy có một tỷ đó. Bởi nếu cô ấy đã ngầm chấp thuận, thì dù tôi có phản đối, biết đâu cô ấy vẫn lén lút theo người đàn ông kia. Vậy thế thì hãy để cô ấy tự quyết định. Tôi không tham gia vào thương vụ “tình một đêm” kia. Và tôi cũng không cầm một đồng nào từ trong tỷ đồng ấy. Tất cả là việc riêng của cô ấy.

Nói thế, nhưng nếu sau khi từ “một đêm một tỷ” quay về, hai người này sẽ nhìn mặt nhau thế nào, tôi không biết chắc.

Người đàn ông thứ hai nói, nếu có ai đó chịu bỏ một tỷ ra chỉ để được một lần cùng người phụ nữ, vậy chắc chắn đó là người rất giàu, và rất yêu cô ấy. Nên tôi sẽ khác, tôi không chỉ đồng ý cho người yêu đi ngủ cùng người đàn ông kia, tôi còn chia tay để cô ấy có thể cả đời đi theo anh ta. Có lẽ, anh ta sẽ là người có điều kiện giúp cô ấy hạnh phúc, đầy đủ, mãn nguyện hơn tôi. Còn tôi, sẽ dùng một tỷ để gây dựng một sự nghiệp riêng mình.

Người đàn ông thứ ba lắc đầu, không chấp nhận bất cứ cái giá nào. Anh nói, nếu lời đề nghị là một trăm nghìn đồng đổi lấy một đêm, tức là xỉ nhục bạn, còn lời đề nghị một tỷ một đêm thì lại được chấp thuận. Vậy phải chăng cứ nhân tiền lên gấp nghìn lần thì một sự xỉ nhục sẽ trở thành một sự ngọt ngào được chấp thuận? Tôi không cần một tỷ đồng ấy! Tôi cần tình yêu, tôi cần người tôi yêu, không giá nào đổi được!

Tôi tưởng cô bạn gái của người đàn ông thứ ba sẽ cảm động, rưng rưng. Nhưng không, cô đứng lên cười khẩy:

- Tôi sẽ tự đi theo người đàn ông một tỷ một đêm. Tôi chắc chắn sẽ yêu người đàn ông vì tôi mà bỏ ra một tỷ của chính mình, chứ tôi không thể tiếp tục yêu người đàn ông sẵn sàng hy sinh một tỷ của... người khác vì tôi!

Có lẽ, cả ba người đàn ông đều sững sờ.

Hóa ra, vì thế đàn ông cần phải có tiền. Không phải là tiền để bản thân mình sung sướng, người yêu mình sung sướng. Mà tiền là để người yêu mình đừng bị cám dỗ bởi tiền của những thằng đàn ông khác!

2011

30. Phía Sau Người Đàn Ông Chung Tình

Phía sau người đàn ông chung tình là người đàn bà khờ dại.

Bởi nếu nàng là người tới trước, nàng khờ quá, đã bỏ lại sau lưng một người yêu nàng hết mực. Nếu nàng là người đến sau, nàng còn khờ hơn, khi chiến đấu với quá khứ của chàng để giành lấy bằng được tình yêu. Và nàng có thể giành được cuộc đời chàng, chứ mãi mãi không giành được cái vị trí đã bị bỏ trống trong trái tim người đàn ông.

Đôi khi, tôi nghĩ si tình hoặc chung tình là bi kịch duy nhất của những người đàn ông. Đàn ông được tạo hóa ban ọi ưu thế, khỏe hơn, khôn ngoan hơn, chạy nhanh bay xa hơn, ham muốn chinh phục mạnh mẽ hơn. Thế nhưng họ tự đâm đầu vào bi kịch của họ, khi đã yêu tha thiết thì sẽ trao cả mạng sống cho tình yêu ấy. Để đến nỗi, không bao giờ quên được người đàn bà họ đã yêu, dù có thể người đàn bà ấy xấu xa, bỏ rơi họ, phản bội họ, xấu xí hơn và vô tình hơn những người phụ nữ họ gặp sau này.

Chỉ bởi, chính người đàn bà xấu xa ấy đã dạy cho họ những bài học, để họ thực sự trở thành đàn ông. Dạy họ trở thành si tình và chung tình. Đâu hiếm những đàn ông sẵn sàng vứt bỏ người yêu, người vợ hiện tại, cho dù hiện tại tốt đẹp bao nhiêu, người phụ nữ bên họ tốt đẹp nhường nào, để chạy theo người đàn bà quá khứ, một khi cô ta quay trở lại?

Tôi nhớ có một bài báo trong mục “Văn hóa – văn nghệ” gần đây, viết về một người đẹp nổi tiếng trong làng giải trí Việt. Nàng than thở rằng, đàn ông tốt đâu đến lượt tôi! Lạ quá, người đẹp thế, tài năng thế tại sao lại không lựa chọn một người đàn ông tốt đẹp tài giỏi?

Sau đó nàng nói rõ thêm, rằng, bi kịch của nàng là những người đàn ông của nàng đều rời bỏ nàng để quay về với... người phụ nữ cũ của họ!

Tức là nàng cướp đi người đàn ông của người ta, giờ người ta cướp lại được người đàn ông của nàng, bởi họ có cả một quá khứ hậu thuẫn, hoặc họ có thể xấu hơn, nghèo hơn, nhưng họ lại có được tình yêu lâu bền của người đàn ông. Và giọt nước mắt cay đắng của người đẹp ấy làm tôi hiểu ra rằng, phụ nữ ai cũng đau đớn như nhau trong tình yêu, dù cướp được hay bị cướp mất tình yêu. Và đàn ông, hơn gì, đàn ông dường như luôn bị quá khứ đánh gục. Họ quay về với quá khứ, bỏ lại nàng, một phụ nữ trẻ xinh đẹp tài giỏi, giàu có và yêu như một ngọn đuốc rực sáng.

Rõ ràng đã có nhiều người đàn ông sẵn sàng chờ để quay trở lại với người phụ nữ đã từng làm họ yêu tha thiết. Và người phụ nữ đến sau luôn chỉ như một chiếc lớp xe dự phòng trên con đường đời dài, như một vật thể thân, một chiếc ghế nghỉ tạm. Để nếu đường đời phẳng lặng, họ sẽ đi tiếp với chiếc lớp xe dự phòng ấy, dựa hẳn đời mình lên chiếc ghế nghỉ tạm ấy, xây dựng gia đình với người phụ nữ đến sau. Nếu như quá khứ quay trở lại, thì đàn ông sẽ phũ phàng rũ bỏ để chạy theo người phụ nữ họ từng yêu tha thiết.

Bạn có biết vì sao không?

Bởi cái cách mà đàn ông và đàn bà đón nhận nhau trong đời.

Phụ nữ là loài mèo thèm được yêu chiều. Mỗi khi có được người đàn ông mới, phụ nữ luôn thăm so sánh xem, anh ta có yêu mình như người yêu cũ không, anh ta có tử tế với mình hơn không, anh ta mang ỉn điều gì, mình cảm thấy gì khi ở bên anh ta. Nếu gặp được người đàn ông tốt, chân thành, một chỗ dựa vững chãi, phụ nữ sẽ yêu người ấy hơn. Trong tình yêu ấy có cả sự tin cậy, sự nũng nịu, sự chờ mong, mong ước lãng mạn, sự tính toán ột cuộc sống an toàn, và cả sự yên tâm bản năng khi trao thân gửi phận. Loài mèo khi gặp lại người cũ, chỉ nhìn hơi lâu, rồi tảng lờ coi như không quen. Và loài mèo phụ nữ sẽ yêu ai tốt với nó hơn.

Đàn ông thì không bao giờ so sánh người phụ nữ mới với người phụ nữ cũ. Mỗi phụ nữ là một giao tiếp riêng biệt. Họ không lằm lằm giữa tình dục và tình yêu. Họ cũng không phù phiếm như phụ nữ, họ biết họ yêu ai nhiều hơn, ai thực sự làm họ hạnh phúc, cho dù có làm họ bầm dập. Chắc chưa ai quên anh lính Don José đã cay đắng theo đuổi cô vũ nữ Carmen trong truyện của Prosper Merimée như thế nào. Nàng lẳng lơ, nàng xấu xa, nàng tàn nhẫn với chàng, thế nhưng chàng không bao giờ để người phụ nữ đức hạnh xinh đẹp nào chiếm mất vị trí của nàng Carmen trong trái tim.

Nên giản đơn ví đàn ông như loài chó ngao Tây Tạng, không bao giờ quên người chủ của trái tim mình. Cho dù sau này gặp được những vuốt ve chiều chuộng, tốt đẹp thế nào. Sự si tình trong quá khứ, trở thành sự chung tình nếu phải chia tay, là chiếc xích ràng vững chắc nhất trong đời người đàn ông.

Tôi thương những người phụ nữ khờ dại.

Nếu người đàn bà tới sau cố gắng để yêu một người đàn ông có quá khứ, mặc nhiên họ phải thẩm thía vị trí của một mảnh vá, một liều thuốc chữa quên, một vật thế chân trong tim đàn ông. Đôi khi đàn bà thành công, khi họ giả bộ khờ dại, giả bộ không biết rằng đàn ông có thể yêu một cách rất tàn nhẫn.

Tức là làm tình với người đàn bà hoàn hảo nhưng có khi vẫn chỉ yêu người đàn bà xấu xa, chỉ vì, cái quá khứ đó không bao giờ thay đổi được trong tâm trí đàn ông. Và bởi thế, đàn bà đến sau dù có cố đến mấy đi chăng nữa cũng vẫn chỉ là người đến sau.

2011

31. Chú Dế Lương Tâm

Mình không hiểu sao thỉnh thoảng lại nhớ cái cây dương xỉ mọc bên sườn đồi, men theo lối xuống Nội Hồ từ phía đường cao tốc Đài Bắc. Cái cây giống một cụm dừa non, cao bằng mình, lá xum xuê và ngồng những cái ngọn non tơ như vôi voi, cao ngất ngưỡng như tranh vẽ thời tiền sử. Mình nhớ tha thiết cái cây, thậm chí có thể tưởng tượng lại khoảnh khắc mình ngồi trên cái bàn gỗ cũ bọc sắt đen, chờ người phục vụ già bưng đồ ăn, nhìn băng quơ sang bên đường để nhận ra cái cây.

Ông lái taxi chở mình đến đó, miễn phí, ông đã từng chở mình đi nhiều nơi, miễn phí, mỗi lúc ông vắng khách. Ông bảo vậy, để mình khỏi áy náy.

Sao mình nhớ cái cây dương xỉ ấy đến thế, dù chỉ thấy một lần, trong khi, thậm chí, quên cả mặt ông taxi gặp nhiều lần.

Cũng có lần ông lái taxi chở mình đến một bãi rác rộng lớn hàng chục héc-ta, ngồi chơi, rồi đi về. Có lần ông chở mình vào ngày mưa, đến trường, dù mình biết ngày mưa thì taxi không bao giờ ế khách. Cũng có một lần ông lái taxi lỡ hẹn với mình, đó là khi ông nuốt miệng hứa sẽ chở mình đi xem một đầm sen. Ông đã thất hứa cho tới tận ngày hôm nay.

Nhưng đó không phải lý do mà mình nhớ cây dương xỉ.

Chắc tại mình nhớ những cuộc cãi vã, tranh cãi quyết liệt. Ông lái taxi là một người lạ, là người tình cờ gặp, không quen thân, nên mình có thể trút hết những cảm xúc ghét bỏ, tức giận, hằn học, thậm chí là thổ lộ với ông những thất bại trong đời mình mà không cần phải nghĩ đến việc giữ thể diện. Còn mình cũng không phải bạn ông, nên ông có thể tự cho ông cái quyền chê bai dè bĩu mình, trách móc những tính xấu của mình, thậm chí giấu cợt những cái mà mình đang tự hào.

Cái câu trêu mếu duy nhất mà ông lái taxi biết nói với mình, đó là: Mời cô ngồi lên ghế trên, cạnh người lái.

Mình hỏi tại sao, ông nói, nếu cô ngồi ghế dưới, cô y hệt khách hàng của tôi, cô sẽ phải trả tiền!

Đúng thật, khách hàng đi taxi luôn ngồi ghế phía sau, còn bạn bè chở nhau thường ngồi cạnh nhau ở ghế trước. Tuy nhiên ông lái taxi và mình không phải bạn bè.

Vì ông thường mắng mỏ mình không thương tiếc. Ông nói, mình là kẻ viển vông và sẵn sàng hy sinh bản thân cho những cái viển vông, trong khi không biết quý trọng lấy bản thân mình. Bấu gì kẻ ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng. Kẻ không biết quý lấy bản thân thì trời tru đất diệt.

Mình chửi ông là kẻ vụ lợi, xã hội không có ông sẽ có đầy thằng lái taxi khác. Nếu không hy sinh bớt một chút quyền lợi gì cho xã hội, thì anh sống giữa cộng đồng nào có ý nghĩa gì?

Ông lái taxi chửi mình là nên cút về Việt Nam mà sống. Ở đây ăn món Việt Nam, bạn bè toàn người Việt, chất chít cũng dùng tiếng Việt, thì khác gì đang ở nhà? Khi mà tư duy vẫn là đầu óc người Việt, và không chịu kết bạn thêm với những người quốc tịch khác, thậm chí thân họ, yêu họ, thương họ hơn đồng bào?

Mình chê ông rằng một người đàn ông chỉ có đồng nghiệp mà không có bạn bè, chỉ có vợ và có con nhưng lại không có gia đình và mái ấm, một đứa con hoang bị mẹ bỏ rơi từ nhỏ như ông, thì hiểu làm sao được người ta cần tình thân, cần sự đồng cảm, cần đồng minh tới mức nào?

Ông lái taxi chửi mình là không chịu ăn món lạ miệng, chê những thứ khác biệt thói quen, thích đi những nơi đã quen đến, cư xử theo tập quán, những điều đó làm cho tâm vóc mình ngày càng nhỏ bé. Và tính tình dễ nổi nóng, mà dễ nóng thì thô lỗ, y hệt mọi người khác mà ông gặp.

Mình dè bủ ông taxi không học vấn, xấu xí, thua kém tôi, cứ lẻo đẻo theo tôi là làm sao?

Ông lái taxi bảo, mình chẳng phải cái người Việt Nam kiêu căng đầu tiên mà ông gặp.

Lần cuối cùng mình bảo ông chở mình ra sân bay để mình bay về Việt Nam, ông lái taxi đã từ chối.

Mình bèn bảo, tôi sẽ trả tiền.

Ông càng im lặng, rồi bỏ máy, rõ là ông không muốn chở mình chuyến ấy. Hoặc không muốn gặp mình nữa.

Ôi chú để lương tâm của tôi.

Chúng ta cô đơn, như nhau.

2010

32. Anh Xe Ôm Đất Sài Gòn

Từ trên chung cư cao nhìn xuống, anh xe ôm nhỏ bằng một cái hạt chôm chôm. Khi có khách, cái xe máy cũ đi từ từ dưới chiếc mũ bảo hiểm cũ. Thường anh đầu trần chờ khách đầu đường nội bộ, lặc lờng cạnh mấy bác tài xế taxi ăn mặc bảnh bao. Chung cư này có mấy người đi xe ôm.

Chủ nhà nào chả có ô tô, có khi không chỉ một chiếc, phải mua thêm chỗ đỗ trong tầng hầm của khối nhà bên. Nghèo nhất là những người thuê nhà, thì người thuê nhà sát vách tôi cũng chẳng bao giờ đi xe ôm. Cô có tài xế riêng, người đàn ông bao cô đã bao thêm cả khoản tài xế lẫn ô tô.

Tôi thường tránh gặp mặt cô, vì cô nhìn tôi với cái nhìn đồng lõa và đứng đưng.

Anh xe ôm dưới đường biết trước tôi sẽ ra cửa giờ nào, đi đâu, làm gì. Tôi chỉ rời nhà để đi tới Hồ Con Rùa từ sáng rất sớm và từ đó quay về mà thôi, khi đã xong việc. Ở quán cà phê Hồ Con Rùa, tôi cũng hầu như chỉ ngồi một chiếc ghế, và những người lần lượt đúng giờ hẹn sẽ tới ngồi đối diện, đạo diễn, diễn viên, biên kịch, nhà báo, người có tài, người vừa tài vừa có tiền, người vừa có tài vừa có tiền vừa đẹp trai, nói xong, dạy tôi xong, thương lượng với tôi xong, bắt mí với tôi xong, tán phét với tôi xong, rồi đi. Anh xe ôm thì thuộc cả lịch khám thai định kỳ của tôi, vì tháng nào anh cũng nhắc tôi thời gian. Anh vô cùng ân cần và thân thiện, anh làm cả những việc mà không được trả tiền. Ví dụ như, đi book vé máy bay liên tục cho tôi bay đi bay về. Ví dụ như, chờ tôi trước cửa phòng khám, ngồi với những ông chồng đang chờ vợ ôm bụng lặc lè đợi siêu âm trong phòng khám sản khoa, ngồi và tán phét như thể được tôi trả tiền cho những giờ chờ đợi ấy.

Ví dụ như, đề nghị để anh mua đồ ăn mang lên phòng cho, khỏi xuống. Anh nói, anh ở một mình nên anh biết, ai cũng ngại nấu nướng. Và anh đoán nhiều bữa tôi nhịn đói khi không ra khỏi phòng. Những hôm tôi không đi ra đường, tức là tôi rất buồn.

Anh cũng chiều khách để lượn vòng vòng tìm quán cà phê nào đẹp, quán ăn Ý nào dễ thương, tôi mới xuống. Anh luôn bảo tôi là, cho bao nhiêu thì cho, nên tôi thường cho anh khoảng thù lao gấp rưỡi so với đi xe ôm như thế tại Hà Nội.

Tôi chỉ có Hà Nội làm chỗ bầu vú, cái gì cũng phải lấy Hà Nội ra làm chuẩn mực, hoặc lấy chính mình ra làm chuẩn mực. Đây là thói xấu của một người táo tợn nhưng tự ti.

Sự chờ đợi của anh xe ôm xa lạ đất Sài Gòn là thứ để lại ấn tượng sâu sắc cho tôi nhất khi tôi rời thành phố này. Nếu nói về quần áo ăn mặc và hình thức chiếc xe, thì anh thua xa đồng nghiệp Hà Nội, nhưng nói về thái độ phục vụ cũng như sự thân thiện với khách hàng, anh xe ôm ăn đứt những người tôi từng quen.

Ăn đứt cả những người ban đầu tôi tưởng quen thuộc, thân thiết. Nhất là người mà vì họ, tôi đã quyết vào Sài Gòn. Để rồi thất vọng sâu sắc.

Một ngày, tôi nói với anh xe ôm dưới chiếc mũ bảo hiểm cũ kỹ, anh biết quanh đây có nhà nào cho thuê không, mách giúp, tôi muốn chuyển đi, vì nhiều lý do.

Nhưng tôi muốn thuê ở gần đây, vì tôi vẫn muốn đi xe ôm của anh.

Anh nói, không sao, nếu cô đi thuê nơi khác, cần cứ gọi điện, tôi chạy tới đón.

Tôi đã xóa số máy của anh xe ôm, vì sợ mình nhỡ tay gọi từ Hà Nội.

2010

33. Vì Sao Trang Hạ?

Không phải Trang Hạ nói điều này. Mà là Lý Khai Phục nói!

Lý Khai Phục từng là Phó tổng giám đốc Microsoft toàn cầu trong thập kỷ 90, rồi đảm nhận Phó tổng giám đốc Google châu Á năm 2005. Ông sinh năm 1961 tại Đài Bắc, thường gây sóng gió bởi những phát ngôn sắc sảo nhưng ngôn từ trần trụi khó nghe. Dưới đây là quan điểm của Lý Khai Phục – Trang Hạ dịch, thay một lời giới thiệu lý do ra đời của cuốn tản văn đầu tiên của Trang Hạ dành cho độc giả nam giới.

Nếu bạn là đàn ông, nếu bạn đã hai mươi, nhưng bạn chưa hai lăm tuổi, bạn buộc phải tìm được một thứ gì đó ngoài tình yêu, giúp đôi chân bạn đứng vững vàng trong cuộc đời này. Bạn phải bắt đầu nghĩ cách để kiếm ĐÚ và sống ĐƯỢC.

Tôi chưa từng bao giờ nghĩ bằng cấp là thứ quan trọng, thiên tài với danh nhân đâu phải từ lò luyện và trường lớp mà ra. Nhưng nếu bạn không học tới nơi tới chốn, thì dù có đi làm cứu vãn, ngay cả bao cát cũng sợ rằng chẳng biết cách mà vác.

Bạn buộc phải làm cho những suy nghĩ văn vẻ và cảm xúc màu mè thị dân của mình dần trở thành lối tư duy sáng sủa, rõ ràng và những ngôn từ giản tiện ngắn gọn. Bởi những thứ màu mè và bông bột sẽ không thể tồn tại lâu. Bạn phải biết rằng, những sự thích thú khi khi đọc văn hay, nghe lời bay bướm mang lại sẽ chẳng mấy giá trị, trong khi thứ quan trọng nhất lại nằm ở trí tuệ, tinh thần, tâm hồn, nội dung, tư duy của bạn.

Là đàn ông, làm ơn đừng đọc văn của những nhà văn nữ cùng thời với bạn.

Là đàn ông, làm ơn đừng trách người khác, đừng nhỏ nhặt, làm ra vẻ đáng thương.

Làm ơn đừng nghĩ đến cái gì là viết về cái đó.

Và chớ tiếc rẻ đôi chút cảm động bé nhỏ, đôi chút thương xót nhỏ nhoi.

Bạn phải tin vào cái đẹp, tin vào hơi ấm, vào lòng tin con người, sự tự trọng của mỗi người, bạn hãy giữ gìn những phẩm chất xưa cũ này. Tôi không muốn bạn bốc đồng, vô vị, mù mờ, chà đạp chính mình và làm thương tổn người khác. Bạn không nên nhào nặn đời bạn thành một đồng hồ độn tổng hợp đủ thứ.

Khi bạn thay đổi con người bạn, hãy cố nâng niu những giá trị bản thân, cho dù bạn biết rõ, không phải ai cũng ưa những gì bạn đang có.

Làm ơn đừng chấp nhận thỏa hiệp với những con người đang nguy trang là họ thức thời, cấp tiến. Họ chỉ là những kẻ vô công rồi nghề đang tìm cách biện minh cho sự thua kém của bản thân họ. Sự mạnh mẽ, bản lĩnh đàn ông nằm ở tận trong trái tim bạn, bạn có sức mạnh và vẻ đẹp từ trong tim, từ niềm tin mà dù thời gian và tuổi trẻ có trôi qua cũng không khuất phục được.

Bạn không có quyền ngồi trong cái tháp ngà của trường học, rồi bảo tôi yêu thế giới này tươi đẹp. Bạn phải nhìn thấy cái đen tối của thế giới, sự bất thủ của cuộc đời, sự xấu xa của con người, sau đó mới nói rằng tôi vẫn yêu thế giới này, tôi vẫn yêu cuộc sống và tôi sống.

Tuổi trẻ ngắn ngủi thế, nhưng đừng sợ tuổi già.

Đôi khi, bạn có thể dừng lại nghỉ ngơi, nhưng đừng quỳ xuống.

Khi đi một con đường, bạn chớ ngoái đầu nhìn lại, hoặc tự hỏi, mình đang làm cái gì?

Khi đau và nhức, đàn ông có thể khóc và gào. Khóc đi, rồi rửa mặt, vỗ má mình, rồi áp má mình để trên gương mặt bạn có một nụ cười. Chứ bạn đừng dụi mắt hay lấy tay lau nước mắt. Bởi có thể sớm mai bạn sẽ mang một đôi mắt trũng và sưng vì khóc. Chớ để sớm mai ai cũng nhận ra bạn từng khóc.

Đàn ông hãy xác định hình một mục tiêu xa hơn và một lộ trình dài hơn. Hãy nhớ thỉnh thoảng ngửa đầu nhìn trời xanh, và lúc nhìn lên trời xanh hãy nhớ cúi xuống nhìn đất dưới chân mình.

Vào bất kỳ lúc nào, bất kỳ người nào hỏi bạn, bạn yêu mấy lần, đáp án của bạn phải luôn là Hai.

Một lần, cô ấy yêu tôi nhưng tôi không cảm xúc, một lần là tôi yêu cô ấy nhưng không được đáp lại. Hãy luôn nhớ rằng, tình yêu đẹp vẫn luôn đang đợi bạn ở lần yêu sau. Nên đừng luyến tiếc, đừng để một người đàn bà nào có cơ hội làm bạn bị tổn thương tới lần thứ hai.

Làm đàn ông, đừng giao du với văn nghệ sĩ hay bọn văn sĩ trẻ, cũng như đừng làm bạn với những kẻ bất đắc chí, thiếu tâm huyết với đời, cũng tuyệt đối không được bạn bè với những người đàn ông không có nghề nghiệp chính thức, kiếm quá nhiều nghề.

Cũng đừng yêu người phụ nữ nào hạ sinh vì bạn. Khi có một cô nàng tự chà đạp bản thân nàng, tự hạ sinh, tự chịu thiệt vì bạn, bạn chớ nên vì thế mà cảm động hoặc yêu kẻ lụy tình ấy. Bởi một người đàn ông nghiện hút trộm cắp đẩy mình thân với bạn, có thể kẻ nghiện hút trộm cắp tiếp theo sẽ là chính bản thân bạn. Tình yêu cũng tương tự như vậy, khi một người phụ nữ vì yêu mà cầm dao cứa tay mình đau, có thể kẻ tiếp theo bị nàng cứa chính là bạn.

Không bao giờ đặt niềm tin vào một gã đàn ông chỉ định giao du với mình bạn chứ không cho bạn biết hắn đang chơi bởi với những bạn bè nào khác.

Khi một cô nàng định gọi bạn là “anh yêu, baby, chồng yêu ơi”, bạn hãy bắt buộc cô nàng gọi bạn bằng tên bạn, bởi bạn là một người đàn ông, bạn không phải thú cưng của ai.

Khi một người đàn ông hoặc một người đàn bà tự nhiên không tới tìm bạn nữa, bạn hãy dứt khoát đừng gọi tới làm phiền họ.

Đừng tin những kẻ dùng tiểu xảo trong tình yêu. Và đừng ác miệng sau khi chia tay người tình. Nghe lời khuyên của người khác, nhưng đừng hối hận, bởi hối hận chưa từng mang lại cho đàn ông bất cứ thứ gì hay ho.

Đàn ông thì không xé ảnh, đốt thư, xé nhật ký, làm những việc mà chỉ diễn viên ba xu trên phim truyền hình mới làm. Bởi bạn tin vào tình yêu. Tin rằng trên đời vẫn còn những người đàn ông tốt và những người phụ nữ tốt đẹp, có thể họ cũng chưa kết hôn, họ cũng vẫn đang vượt trùng trùng biển người trong đời để tìm đến bạn. Nên đừng nói những câu đại loại như: “Thời này làm gì có đàn bà tử tế” hoặc “Làm gì có đàn ông tốt!”. Những câu như thế thường làm người ta hiểu rằng, bạn đã no xôi chán chè, hơi hợt với vô số người, vợ dứa cả nắm và không hề sống nghiêm túc, chưa trưởng thành.

Hãy yêu tiền, yêu vật chất, dùng tiền để sống cho ra sống. Nhưng vẫn hiểu rằng những giá trị tinh thần cũng quan trọng biết bao. Và con người bạn, một người đàn ông đầy sức sống, háo hức sống vẫn luôn có giá trị và đẹp đẽ hơn những đồng hồ hàng hiệu, thời trang, phụ kiện sành điệu bạn đang mang. Nếu đã hơn hai mươi tuổi nhưng mỗi phút bạn sống, bạn vẫn phải ngửa tay xin tiền bố mẹ, thì những tiền bạc bạn có,

đồ hiệu bạn mặc chỉ làm cho sự vô liêm sỉ của bạn nổi bật hơn mà thôi. Nên đồ hiệu không làm bạn có giá hơn. Bản thân người đàn ông không có giá trị bản thân, thì dù có bọc vàng, được bố mẹ nâng đỡ sự nghiệp chức này tước kia, cũng vẫn chỉ là một kẻ ăn bám bọc vàng. Một con lừa dù có đóng yên cương vàng khối cũng không thể trở thành tuấn mã.

Bạn còn trẻ, có thể chưa đủ tuổi để bắt đầu một sự nghiệp riêng, một tương lai huy hoàng. Nhưng bạn đã đủ tuổi thành niên, nên ít nhất, cũng không thể làm một cái gánh nặng đeo trên lưng bố mẹ, để bố mẹ mất hai mươi năm nuôi dạy, cái gánh nặng đã sống ký sinh trên lưng chỉ nặng thêm và nhiều đòi hỏi hơn.

Bạn đừng tưởng bạn trẻ, bạn làm một kiểu tóc có màu khác người, mặc một bộ quần áo dỏ nam dỏ nữ Unisex, rồi phun lên người một thứ mùi nước hoa, thì người khác sẽ tôn trọng bạn. Cái ngược nhìn của người khác không mang ý trề trộ ngưỡng mộ, mà là cái nhìn khi đi ngang qua sở thú. Rất nhiều đàn ông khác chỉ bởi họ được giáo dục tốt nên họ sẽ không bày tỏ thái độ gì với bạn đâu, họ sẽ tôn trọng sự “cá tính” của bạn, nhưng không có nghĩa rằng, họ không nhận ra sự xấu xí của người đàn ông trước mặt.

Xin bạn đừng coi rẻ những người lao động nghèo. Đừng xấu hổ vì phải làm việc nặng nhọc. Đất không bần, mồ hôi không hôi hám. Xin hãy tôn trọng những người có thể không giàu bằng bạn, nhưng họ đang nuôi cả gia đình bằng đôi tay lương thiện và cần cù của họ. Bạn tôn trọng họ, bạn mới biết giá trị của bạn nằm ở đâu.

Làm đàn ông, hãy tha thứ, nhưng đừng quên. Và hãy khoan dung với cả thế giới cũng như với chính bản thân bạn. Để luôn tự nhủ rằng, ta là đàn ông, ta xứng đáng để có được những thứ tốt đẹp hơn.

Bản quyền thuộc về Trang Hạ. Bạn được tự do sao chép với điều kiện không chỉnh sửa và không sử dụng ục đích thương mại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dan-ong-khong-doc>